ASCENDANCE ÜÇLEMESİ - II

KAÇAK KRAL

JENNIFER A. NIELSEN

nemesis
KİTAP

ASCENDANCE ÜÇLEMESİ - II

KAÇAK KRAL

Ascendance toprakları yeni kralına kavuşmuştur; ancak çocuk yaşta tahta geçen Jaron'u bekleyen büyük tehlikelerden ne kendisi ne de halkı haberdardır. Krallık topraklarının yeniden sahipsiz kalmasını isteyen karanlık güçler Jaron'u kaçırırlar. Ascendance, sahipsiz olduğu eski, kötü günlerine dönme tehlikesiyle karşı karşıyadır ve taht için yapılacak bir savaş kapıdadır. Kral Jaron ise hem kendinin hem de halkının kaderini belirleyeceği bir yola girmek zorunda bırakılmıştır. Belki bir daha topraklarına asla dönemeyecektir. Belki de halkının güvenliği için kendi hayatından vazgeçmek zorunda kalacaktır.

Bir halkın kaderi bilinmeze doğru sürüklenirken tek bir şey doğru yolu gösterebilir: cesaret.

18₺

nemesis KİTAP

ISBN 978-605-5092-66-5

Jennifer A.Nielsen
Kaçak Kral

Kitabın Özgün Adı: Runaway King
Nemesis Kitap / Roman
Yazan:Jennifer A. Nielsen
Yayın No: 184
Çeviren: Atilla İzgi Turgut
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak
Düzelti: Funda Diken
Kapak Tasarım ve Uygulama: Özer Çevikel
Dizgi: Başak Yaman Eroğlu
ISBN: 978-605-5092-66-5

© Jennifer A. Nielsen
© Nemesis Kitap

1. Baskı / Nisan 2014

Baskı ve Cilt:
Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 674 97 23 - 674 97 29 Sertifika No:12088

Yayımlayan:
NEMESİS KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16
info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

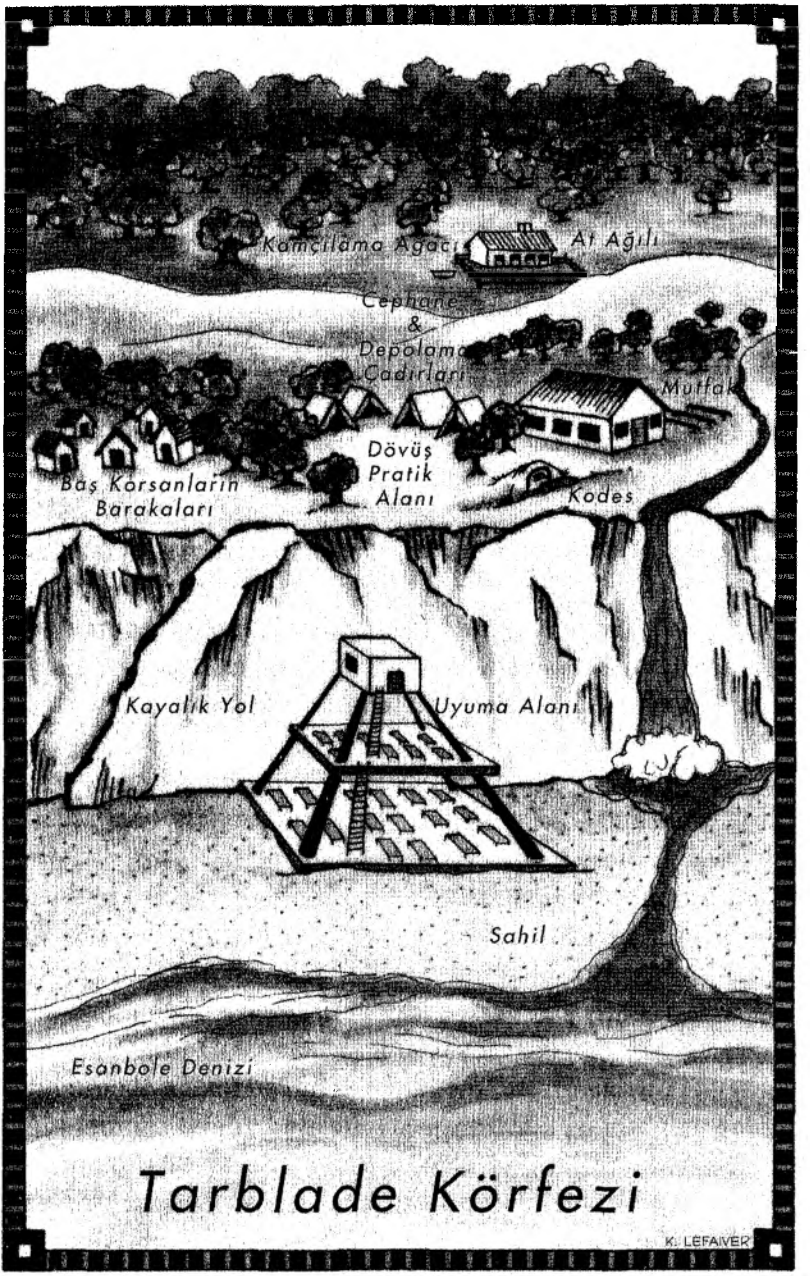

KAÇAK KRAL

JENNIFER A. NIELSEN

Çeviren: Atilla İzgi Turgut

nemesis
KİTAP

Kamçılama Ağacı
At Ağılı
Cephane
&
Depolama
Çadırları
Mutfak
Baş Korsanların
Barakaları
Dövüş
Pratik
Alanı
Kodes
Kayalık Yol
Uyuma Alanı
Sahil
Esanbole Denizi
Tarblade Körfezi
K. LEFAIVER

BÖLÜM 1

Bana karşı gerçekleştirilecek suikast girişimi için erkenden oraya varmıştım.

Ailemin cenaze töreninin yapıldığı akşamdı ve benim çoktan şapelde olmam gerekiyordu. Ama yas tutuyormuş numarası yapan kendini beğenmiş züppelerin de orada olacağını düşündükçe hasta oluyordum. Eğer herhangi biri olsaydım bu, bana özel bir mesele olurdu.

Bir aydır Carthya'nın kralıyım. Buna hiç hazırlıklı değildim ve Carthyalılar'ın çoğu da krallığın bana kesinlikle uygun olmadığını düşünüyorlardı. Bu konuda tam aksini düşünmüş olsaydım bile onlarla tartışacak güvene sahip değildim. Tahta oturduğum ilk haftalarda halkın iyi niyetli görüşlerine önem vermek önceliğim değildi. Bunun yerine çok daha önemli bir görevim vardı. Çok yakında kapımıza dayanacağından emin olduğum savaş konusunda, vekilleri ikna etmek.

En büyük tehdit batı sınırlarımızdaki Avenia'dan geldi. Avenia kralı Vargan hiç beklenmedik bir şekilde cenaze törenine katıldı. Sadece saygısını göstermek istediği için geldiğini iddia etmesi kulağa samimi gibi gelse de, ben buna kan-

madım. Yemek sonrası yiyeceği pastanın fırında gereğinden fazla kalıp yanmasına ebeveynlerimin ve erkek kardeşimin kaybından daha fazla üzüleceği çok açıktı. Hayır, Vargan buraya benim zayıf ve güçlü yanlarımı öğrenmek için gelmişti. Buraya beni sınamak için geldi.

Vargan'a karşı herhangi bir meydan okumaya girişmeden önce kendimden emin olmak için düşünecek zamana ihtiyacım vardı. Bu yüzden cenaze törenine katılmak yerine onlara bensiz başlamalarını söyledim ve oradan kaçarak kraliyet bahçesine çıktım.

Herkesten ve her şeyden kaçmak istediğim zamanlarda burası benim sıklıkla geldiğim ve en sevdiğim yer olmuştu. Bahar çiçeklerinin uzun ve sık çalılarla çevrelendiği ve içinde her türden bitkinin olduğu bir bahçeydi. Bahçenin her tarafında görkemli ağaçlar vardı ve çimenler o kadar yumuşaktılar ki, insanı üzerine çıplak ayakla basmaya zorluyor gibiydiler. Tam ortasında mermer bir çeşme vardı. Çeşmenin merkezinde de Kral Birinci Artolius'un, yani Carthya'ya bağımsızlığını kazandıran büyük büyükbabamın heykeli vardı. Jaron Artolius Eckbert ismi bana büyük büyükbabamdan geliyordu.

Bu bahçenin sorunsuz ve sessiz bir cinayet girişimi için çok uygun bir yer olduğunu önceden tahmin etmeliydim.

Bu gece oturmak gibi pasif bir eylemi yapmayı düşünemezdim. Cenaze töreninden ötürü içimi kaplayan karmaşık duygular yüzünden kendimi kaybetmiştim. Vargan'ın törene geç katılması da beni rahatsız etti. Vücudum gergin, duygularım belirsizdi. Bir yerlere tırmanıp biraz enerji harcamalıydım.

Duvarlardaki çıkıntılara tutunarak çabucak kalenin ilk katına tırmandım. Bu bölümdeki en alçak çıkıntı genişçeydi ve sarmaşıkla kaplanmıştı, ama bu hoşuma gitti. Sık yaprakların arasına girebilir ve basit bir gözlemciden çok bahçenin bir parçasıymış gibi etrafa göz atabilirdim.

Bir dakikadan az bir süre sonra aşağıdaki bahçe kapısı açıldı. Bu garipti. Buraya bir bahçıvanın gelmesi için epeyce geç bir saatti ve ben davet etmedikçe birinin bu kapıdan girmesi yasaktı. Hemen duvarın dibine çöktüm ve siyah giyimli birinin dikkatlice ilerlediğini gördüm. Bu bir hizmetçi değildi. İçeri girme cüretini göstermiş bile olsa kendini tanıtması gerekirdi. Hızla etrafı inceledi ve sonra uzunca bir bıçak çıkararak hemen altımdaki çalılıkların arasına saklandı.

Kafamı salladım. Kızmaktan çok eğlenmiştim. Herkes biraz düşünmek için bu gece buraya geleceğimi ummuş olmalıydı ama bunu tören bitmeden yapacağımı planlamamış olmalıydılar.

Suikastçı bana sürpriz yapacağını düşünmüştü. Ama şimdi avantaj bendeydi. Beni engellemesin diye sessizce pelerinimin bağını çözdüm ve onu çıkardım. Sonra kendi bıçağımı çektim ve onu sol elimle sıkıca kavradım. Yavaşça çömelerek çıkıntının kenarında ilerledim ve adamın sırtına doğru atladım.

Ben atladığım sırada o da hareket etti. Bu yüzden sadece omzunu sıyırdım ve ikimiz de ayrı yönlere düştük. İlk kalkan ben oldum ve bıçağı savurup sol bacağını yaraladım ama kesik benim umduğum kadar derin olmadı. Bana tekme attı ve yere düşürdü. Sonra da yanıma çömelip bıçağı elimden çekerek aldı ve uzağa fırlattı.

Adam çeneme yumruk attı. O kadar sert vurmuştu ki düşüp kafamı yere çarptım. Ayağa kalkmak için ağır davrandım ama yanıma ulaştığında ona mümkün olduğunca sert bir tekme attım. Geri sendeledi ve uzun bir çiçekliğe çarpıp yere düştü. Hareket etmiyordu.

Yüzüm kale duvarına gelecek şekilde yerde döndüm ve çenemi ovaladım. Gerçek şu ki elimin yüzümde olması muhtemelen hayatımı kurtardı. Çünkü bilmediğim bir yerden ikinci bir saldırgan geldi ve elindeki ipi boğazıma doladı.

Beni nefessiz bırakmak için ipi sıkıca çekti ama elimle onu iterek biraz da olsa nefes almayı başardım.

Dirseğimle yeni saldırganın göğsüne bir darbe indirdim. Domuz gibi homurdandı ama dengesini kaybedip ipi elinden düşürmesi için üç kere daha vurmam gerekti. Hemen üzerine atıldım ve ona vurmak için kolumu kaldırdım.

Sonra donakaldım. Bu davetsiz misafirle göz göze geldiğimde zaman durdu. Karşımdaki Roden'dı. Bir zamanlar dostumdu. Sonra düşmanım oldu. Şimdiyse suikastçım.

BÖLÜM 2

En son Roden'ı gördüğümden beri haftalar geçmişti yine de sanki aylar geçmiş gibiydi. O karşılaşmamızda tahtı ele geçirmek için son bir çabayla beni öldürmeye kalkışmıştı. Ama hislerim onun bu gece buraya geliş amacının çok daha karanlık olduğunu söylüyordu.

İkimiz de Tobias ve Latamer adlı diğer iki çocukla birlikte Carthya'nın kayıp prensi Jaron'ın yerine geçirmek niyetiyle bizi ülkenin çeşitli yerlerindeki yetimhanelerden zorla toplayan Bevin Conner adlı bir soylu tarafından eğitilmiştik. Jaron'ın anne babası davranışlarını düzeltmesi için onu yatılı okula göndermek istemişti. Ama Jaron, onu Bymar'a götürecek gemi hareket etmeden önce kaçmıştı. Gemi ise yolda onu öldürme niyetinde olan korsanlar tarafından saldırıya uğramıştı. Hiç kimse, hatta Conner, Roden veya diğer iki çocuk benim aslında tebdili kıyafetle dolaşan Jaron olduğumu bilmiyordu. Ve hatta Roden'ın bundan hâlâ haberi yoktu. Bildiği kadarıyla ben Sage adında bir yetimdim ve tahtı ondan daha fazla hak etmiyordum.

Conner'ın benim yerime onu Prens Jaron olarak seçmeye

niyetlenmemesi iyi bir şeydi çünkü kısa sürede o kadar değişmişti ki artık bana çok daha az benziyordu. Roden'ın kahverengi saçının rengi açılmıştı ve ten rengi daha da bronzlaşmıştı. Yaşından daha büyük görünüyordu ve kesinlikle o şekilde davranıyordu. Onu en son gördüğümde üzgün hâldeydi. Ama şu anki ruh hâliyle kıyaslanamazdı, çünkü artık sadece üzgün değil aynı zamanda öfke doluydu.

Elindeki ipi bırakarak ayağa kalktı ve kılıcını çekti. Onu sanki kolunun bir uzantısı gibi tutuyordu. Elinde o silah ile doğmuş gibiydi. Bıçağım onun arkasına bir yere düşmüştü. Şans kesinlikle benden yana değildi.

"Sage, ayağa kalk ve benimle yüzleş."

"Benim adım Sage değil," dedim. Ve henüz ayağa kalkmayacaktım.

"Seninle birlikte Farthenwood'daydım. Kim olduğun konusunda bana yalan söyleyemezsin."

Eğer biraz düşünmüş olsaydı benim de tam olarak demek istediğimin bu olduğunu anlardı. Mümkün olduğunca sakin bir ses tonuyla konuşarak "Kılıcını indir ve ben de her şeyi açıklayayım," dedim. Bıçağımın nereye düştüğünü tespit ettim ama onun kılıcını kullanmasına fırsat bırakmadan ona ulaşabilmem zordu çünkü oldukça uzaktaydı. O yüzden bu durumda onunla konuşmayı tercih ettim.

"Buraya senin açıklamalarını dinlemeye gelmedim," diye homurdandı.

Kılıcını hâlâ hazır tutuyordu ama ellerim görünür bir biçimde yavaşça ayağa kalktım. "O zaman beni öldürmek için mi geldin?"

"Artık sahtekârlığının sonu geldi. Kimin sözünün geçtiğini öğrenmenin vakti geldi."

"Senin mi?" diyerek homurdandım.

Kafasını hayır anlamında salladı. "Artık güçlü insanlarla birlikteyim. Ve seni alıp götüreceğiz. Aslında seni burada

öldürebilirdim ama önce korsan kralın seninle görülecek bir hesabı var."

Geç öldürüleceğim için memnun olmuştum ama yine de korsan kral ile görüşecek olmamın iyi haber olduğundan şüphem vardı. Yapmacık bir gülümsemeyle "Demek korsanlara katıldın?" dedim. "Seni kadınların örgü kulübünden başka bir yerin kabul edeceğini hayal edemezdim."

"Korsanlar beni memnuniyetle kabul ettiler ve bir gün korsan kral ben olacağım. Jaron'ı öldürdüler ve zamanı geldiğinde de seni öldüren ben olacağım."

"Yani beni öldürmeyi başaramadıklarını söylemek istiyorsun herhâlde. Bir sürü beceriksizin arasına katılmışsın. Eğer onlardan dört sene önce kaçabildiysem neden bunu bir kez daha yapamayacağımı düşünüyorsun?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Sana vereceğim emirler var. Ve bu emirleri yerine getirmeni öneririm."

Ona itaat etmektense tuvalet temizleyicilerden emir almayı yeğlerdim. Ama ne istediğini merak ediyordum. "Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"On gün boyunca seferde olacağım. Limana girdiğimizde bana teslim olmak üzere Isel'de olacaksın. Eğer teslim olursan Carthya'ya dokunmadan oradan ayrılacağız. Ama eğer bana karşı gelirsen seni almak için Carthya'yı yerle bir edeceğiz."

Avenialı korsanların tahrip gücü fazlaydı ama Carthya eninde sonunda onları dize getirebilirdi. Ve eğer Carthya'yı yerle bir etmekle tehdit ediyorlarsa muhtemelen müttefikleri vardı. Aklıma bir anda Kral Vargan geldi. Belki de buraya beni sınamak için gelmemişti. Bu saldırının, Vargan'ın Carthya'ya girişinden hemen sonra gerçekleşmesi tesadüf olamazdı.

Roden'a "Üçüncü seçeneği tercih ederim," dedim.

"Neymiş o?"

"Korsanların bana teslim olmaları için dokuz günleri var. Ama sekiz gün içinde teslim olurlarsa onlara karşı daha merhametli olacağım."

Şaka yapmışım gibi güldü. "Bir kral gibi giyinmişsin ama hâlâ aynı ahmak yetimsin. Bir talepleri daha var. Korsanlar Bevin Conner'ı serbest bırakmanı istiyor."

Bir kez daha homurdandım. "Böylece Conner da mı onlara katılabilir?"

Roden kafasını hayır anlamında salladı. "Birileri onun öldüğünü görmek istiyor. Eminim buna itirazın olmaz."

Kesinlikle olurdu. Conner benim dostum değildi. Ailemin katiliydi ve dört sene önce korsanların beni öldürmeye çalışmasının nedeni oydu. Malikânesinde kaldığım kısa zaman zarfında bana karşı gaddarca davranmıştı. Yine de ne kendim teslim olurdum, ne de onu Roden'a teslim ederdim. "Conner'ın ölmesi korsanların işine yaramaz," dedim. "Onlar sadece intikam peşinde ve ikimizin de ölmesini istiyorlar."

"Öyleyse ne olmuş? Senin hayatın sona erdi, Sage. Kaderine boyun eğ ve ülkeni kurtar. Ya da bizimle savaşmayı dene ve ülkeni nasıl yerle bir edeceğimizi gör. Çiftliklerinizi ateşe vereceğiz, kasabalarınızı dümdüz edeceğiz ve seninle aramıza girmeye çalışan herkesi öldüreceğiz." Bana doğru bir adım atıp iyice yaklaştı. "Ve eğer saklanmaya çalışırsan sevdiğin insanları yakalayıp korkaklığın için onları cezalandıracağız. En çok kimin ölümünün senin canını yakacağını kesinlikle biliyorum."

"Belki de senin ölümündür," dedim. "Neden devam etmiyor ve kendini şimdi cezalandırmıyorsun?"

Roden bununla birlikte öne doğru hamle yaptı. Kılıcını elinden kapmaya çalıştım ama onu sıkıca tuttu ve bana doğru savurdu. Kolumu yaraladı. Acıyla ciyakladım ve Roden'ı bıraktım. Arkamızda bir yerlerde nöbetçilerin bağırışları yankılandı. Sonunda! Çığlıklarımın onların kısa uykularını bö-

lüp bölmediğini merak ettim. Başımın belada olduğunu fark etmeleri an meselesiydi.

Bıçağım yakınlarda bir yerdeydi ama Roden kılıcını savurmaya devam ediyor ve beni kendinden uzak tutmaya zorluyordu. Sonraki adımımla birlikte ayağım kaydı ve su kaynağının içine düştüm. Roden bana vurmak niyetiyle kaynağın kenarına yaklaştı ama nöbetçiler yardım için tam zamanında gelmişti. Suratında en ufak bir korku ifadesi olmaksızın ona en yakın olan adam ile dövüşmeye başladı. Orada öylece otura kaldım ve Roden'ın böyle kısa bir süre içinde yeteneklerini nasıl bu kadar geliştirebildiğine afallayarak şahit oldum. Onları kar tanelerinden daha az tehdit oluşturuyorlarmış gibi kılıçtan geçiriyordu.

Kaynaktan dışarı zıpladım ve düşen nöbetçilerden birinin kılıcını kapmak için yere atıldım. O sırada Roden başka bir adamımı daha yaraladı. Adam geriye doğru sendeledi ve üzerime düşüp beni yere serdi.

Roden almak istediğim kılıcı tekmeleyerek uzaklaştırdı. Sonra kılıcın keskin tarafını boğazıma dayayarak yanıma çömeldi ve "Karar senin. Teslim olmak için on günün var yoksa Carthya'yı yerle bir edeceğiz," dedi.

Kılıcını kaldırıp kafama indirdiği anda ona en okkalı küfürlerimin daha ancak bir kısmını savurabilmiştim.

BÖLÜM 3

Kendime geldiğimde Roden ve suç ortakları çoktan kaçmışlardı. Kolumdaki yarayı ve başımdaki inanılmaz ağrıyı düşününce gitmiş olmaları muhtemelen iyi bir şeydi. Yine de Roden'ın tehditleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Kendimden geçmiş hâlde yerde yatarken en kötü tehdidini hayata geçirmediği için şanslıydım.

Kaynağa düşmüş olduğum için sırılsıklamdım ve kolumdan oluk oluk kan akıyordu. Başka bir nöbetçi grubunun bahçeden bana doğru koştuklarını gördüm. İçlerinden birini seçip bana pelerinini vermesini söyledim. Bana doktora ihtiyacım olduğuna dair bir şeyler söylediler ama bunun yerine onlara bahçedeki diğer adamlara katılmalarını söyledim. Sonra nöbetçilere en azından cenaze töreni bitene kadar seslerini çıkarmamalarını emrettim.

Tek başıma yetimhanedeyken ailemi sürekli özlüyordum ama burada, kalede onların yokluğu bir hayalet gibi beni her adımımda takip ediyordu. İçeri girmek istedim. Böylece onlar için düzgün bir biçimde yas tutabilirdim. Ama bu kadar kötü

görünürken bunu yapabilmem imkânsızdı. O yüzden içeriyi dinlemek için bir casus gibi açık bir pencerenin altına iliştim. Her neredelerse ailemin beni affedeceğini umuyordum.

İçeriden Yüksek Saray Nazırı Joth Kerwyn'in sesinin geldiğini duydum. O, hem babamın hem de büyükbabamın danışmanıydı. Onun babasının da danışmanı olması mümkündü. Bana öyle geliyordu ki Kerwyn daima vardı. Şimdi ağabeyim Darius hakkında konuşuyor ve onu anlatıyordu. Açıkçası bu anlattıklarını zar zor tahayyül edebildim. Darius benden dört yaş büyüktü ve onu son gördüğümde yaklaşık benim yaşlarımdaydı. Kerwyn'in sözlerinde bir doğruluk payı varsa o da Eckbert'in oğullarından daha az yetenekli ve vasıflısının Carthya'nın kralı olacağıydı. Sanki bunun bir kez daha bana hatırlatılmasına gerek varmış gibi.

Kerwyn'den sonra vekillere de konuşmaları için tek tek sıra verildi. Konuşanlar abartılı bir biçimde aileme saygılarını sundular. Birkaçı kendi politik görüşleri gereği oldukça bayağı bir şekilde konuştu. Şu anda vekillerimin en kıdemlisi olan Efendi Termouthe şöyle konuştu: "Ve artık yeni kralımız Jaron'dır ve kesinlikle babasının dikkatle yaptığı tüm ticari anlaşmaları onurlandıracaktır." Santhias Veldergrath'ın bir arkadaşı olan Bayan Orlaine ses tonundaki alaycı ifadeyi saklamayı beceremeyerek "Kral Jaron çok yaşa! Eğer ülkeyi bizi eğlendirebildiğinin yarısı kadar iyi yönetmeyi becerebilirse Carthya'yı muazzam ve parlak bir gelecek bekliyor demektir," dedi.

Durumumu göz ardı ederek neredeyse paldır küldür içeri dalmayı düşündüm. Aklımda konseydekileri haftalarca eğlendirmeye yetecek kadar nezaketsiz söz vardı.

"Jaron?"

Sesin geldiği tarafa doğru döndüm. Imogen'ın bana doğru yürüdüğünü gördüğüme memnun mu olsam yoksa utansam mı emin olamadım. Dikkatlice hareket ediyordu. Neden içe-

ride değil de burada olduğum konusunda kafasının karışık olduğu çok açıktı.

Imogen, Conner'ın Farthenwood Malikânesi'nde hizmetçiydi ve orada benin hayatımı kurtardığı şüphe götürmezdi. Kral olunca ona borcumu ödemek için yaptığım ilk şey onu soylu yapmak oldu. Yeni statüsünün onu çok az etkilemesi ilginçti. Kıyafetleri kesinlikle daha iyiydi, koyu kahverengi saçlarını bir hizmetçi gibi örmüyor ve arkada topluyordu. Ama yine de herkese dostça davranıyordu. Statülerinin ne olduğu önemli değildi.

Gözleriyle koyu bulutlarla kaplı gökyüzünü taradı. "Yağmur mu yağdı? Nerede böyle baştan aşağı sırılsıklam oldun?"

"Gece banyosu yaptım."

"Kıyafetlerin üzerindeyken mi?"

"Mütevaziyim."

Kaşlarını kaldırdı. "Sen törene gelmeyince prenses benden seni bulmamı istedi."

Bultainli Prenses Amarinda, Bymar kralının yeğeniydi. Bymar bizimle dost olan tek ülkeydi. Bu nedenle aramızdaki ittifakı mühürlemek için Carthya tahtına oturacak kişi ile evlenmesi daha doğar doğmaz ayarlanmıştı. Bu ağabeyimin görevi olmalıydı ve bu görevi yerine getirmekten mutluluk duyacağına inanıyordum. Artık bu görev bana kalmıştı. Ama ben aynı mutluluğu paylaşmıyordum. Amarinda da bu durumdan ötürü çok bedbaht olduğunu açıkça belirtmişti. Darius'la karşılaştırılınca kendimi zavallı bir teselli ödülü gibi hissettim.

Imogen kolumdaki yarayı ilk kez fark etti. Hafifçe çığlık attı ve daha iyi görebilmek için bana yaklaştı. Tek kelime etmeden yere eğildi ve elbisesinin etek kısmından uzunca bir kumaş parçası yırttı. Onu, kolumu sarmak için bir sargı gibi kullandı.

Imogen yaranın üzerini sararken ona "Göründüğü kadar kötü değil," dedim. "Kan onun daha kötüymüş gibi görünmesine neden oluyor."

"Bunu kim yaptı?" Duraksadım ve "Gidip prensesi getireyim," dedi.

"Hayır."

Imogen gözlerini kıstı. "Bu önemli. Onunla konuşmalısın."

Amarinda'yla oldukça fazla konuşmuştum. Ona öğrendiğim tüm nazik komplimanları söylemiştim. "Bu hoş bir elbise" ve "Yemek lezzetli olmuş." Ama ikimiz de gerçekten söylenmesi gereken şeyleri konuşmaktan kaçındık.

Imogen beni zorlamaya devam etti. "Jaron, o senin dostun ve senin için endişeleniyor."

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Bu doğru değil."

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok dedim!" Tuhaf bir sessizlik oldu, ta ki ben, "Amarinda'nın dostları içeride, şapelde," diye ekleyene kadar. Bana karşı saygısız olan vekillere dostça davrandı. Ve dün geceki yemekte başkomutanımla birlikte bol bol güldü, eğlendi. Ben de yollarından çekilmek için en sonunda odama çekildim. Ona güvenmek istedim ama o bunu imkânsız hale getirdi.

Uzun bir sessizlikten sonra Imogen mırıldandı. "O zaman benimle konuş." Utangaç bir şekilde gülümsedi ve "Sanırım hâlâ sana herkesten daha yakınım," diye ekledi.

Bu bir felaket olsa da öyleydi. Çünkü şimdi o bunu kelimeleri dökünce başkalarının da bunu anladığının farkına vardım. Roden kimin ölümünün beni derinden yaralayacağını kesinlikle bildiğini söylemişti.

Imogen. Eğer korsanlar canımı yakmak isterlerse Imogen'ı kaçırırlardı.

Onsuz geçecek tek bir günü bile hayal edemiyordum. Ama korsanları Carthya'dan uzak tutmayı başaramazsam Roden onları doğrudan Imogen'a yönlendirirdi. O zaman olacakları düşünmeye bile katlanamıyordum. Onun burada kalması-

nın ne kadar tehlikeli olduğunun farkına vardığımda sanki başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldu. Benimle temas halinde kalmasına izin vermek onun ölüm fermanını kabul etmekten başka bir anlama gelmiyordu.

Bu düşünceden ne kadar nefret etsem de ne yapılması gerektiğini biliyordum. Imogen hemen kaleden ayrılmalıydı. Daha da kötüsü, benden mümkün olabildiğince uzaklara kaçmalıydı. Böylece hiç kimse ona zarar vermesinin kendisine fayda sağlayacağını düşünmemeliydi.

Ona söyleyeceğim yalanları sıralamaya başlarken sanki karnıma bıçak saplanıyormuş gibi inanılmaz bir ağrı girdi. Yavaşça kafamı hayır anlamında salladım ve "Yanılıyorsun, Imogen," dedim. "Biz dost değiliz ve hiç de olmadık. Tahtı ele geçirmek için senin yardımına ihtiyacım vardı ve seni kullandım."

Bir an donakaldı. Beni doğru duyduğundan emin değildi. "Anlamadım..."

"Ve sen de burada, kalede kalmak için beni kullanıyorsun. Ait olmadığın yerde."

"Bu doğru değil!" Sanki ona tokat atmışım gibi şok içinde sendeledi. Kendini biraz toparlayınca "Sen Sage'ken...," dedi.

"Ben Jaron'ım, Sage değilim." Söyleyebileceğimi düşündüğüm en kötü şeyi söylemek üzereyken dudağımı kıvırdım. "Senin gibi biriyle ilgileneceğime gerçekten inandın mı?"

Imogen'ın duygularını bastırma çabası çok açıkça belli oluyordu. Bu içimi burktu ama geri adım atmayacaktım, atamazdım. Özür dilercesine başını eğerek beni selamladı ve "Şafakla birlikte kaleyi terk edeceğim," dedi.

"Hemen şu an terk edeceksin. Seni evine götürmek için bir at arabası hazırlanacak."

Başını sallayarak "Bana söylemen gereken bir şey varsa..." dedi.

Kendi duygularıma ihanet etmemek için başka tarafa döndüm. "Seni burada istemiyorum. Eşyalarını topla ve git."

Imogen "Burada bana ait hiçbir şey yok," dedi. "Geldiğim gibi gideceğim."

"Nasıl istersen."

Bana bakmadan ve başı dik bir biçimde kaleden ayrılmak üzere yürümeye başladı. Sebep olduğum bu acıyı saklamasını izlemek, acısını göstermesinden çok daha kötüydü. Şimdiye kadar kimseye karşı bu kadar acımasız olmamıştım ve bunun için kendimden nefret ettim. O da benden nefret ediyor olmalıydı. Onu böyle duygusuzca hatta düşmanca gönderme nedenimi ve bunu onun hayatını kurtarmak için yaptığımı asla açıklayamayacaktım.

İçimde şimdiye kadar hiç hissetmediğim farklı bir acı peydah oldu. Eğer bir gün kalbimi vereceğim biri olsaydı o Imogen olurdu ve ben onu hayatımdan sonsuza kadar çıkarmıştım.

BÖLÜM 4

Çok fazla yalnız kalamadım. Imogen gittikten sadece dakikalar sonra Kral Vargan sırtını tutarak şapelin kapısından dışarı çıktı. Sanki ağrısı var gibiydi. Arkasında, karanlıkta olduğum için beni görmedi böylece onu bir an için izleme şansım oldu. Vargan uzun boylu ve yapılıydı ama yavaş yavaş güçten düşüyordu. Koyu renk gözleri ve derin çizgileri olan gri bir yüzü vardı. Saçı hâlâ uzun ve kalın telliydi ama rengi sönmüş bir ateşin içindeki kömür gibi griydi.

Onu, avluyu aç gözlerle kolaçan ederken izledim ve ellerimi yumruk haline getirdim. Sadece bir saat önce hayatıma kastedilmesinde payı vardı ve şu an burada duruyordu. Ve ben hâlâ onu durduracak kadar güçlü değildim. Korsanlar hayatımı istedi, Vargan ülkemi istedi ve vekillerim gerçeklerin üzerini örterek her şeyin iyi olduğunu iddia ettiler.

Şanslıydım ki yeterince kurumuştum ve görüntüm yarım yamalak da olsa düzelmişti. Pelerinimi çevirip yaralı kolumu sakladım ve saçımı yüzümden çektim. Sonra da öne çıktım.

Vargan geldiğimi duydu ve arkasına döndü, irkildi ve sır-

tını yine tuttu. "Kral Jaron, orada olduğunuzu fark etmemiştim. Sizi içeride görmeyi umuyordum."

"İçerisi oldukça kalabalık görünüyordu. Kimsenin benim için bir yer ayırmadığını düşündüm."

Şakama güldü ve "Benimkini alabilirdin, şapel sıraları omurgama işkence ediyor. Ailenin cenaze törenini terk ettiğim için beni affet." dedi.

"Bunun ailemin cenaze töreni olduğuna emin değilim. İsimleri dışında, içeride hakkında konuşulan insanları tanımıyorum."

Vargan güldü. "Ölüler için böylesi bir saygısızlık! Bunu bir Avenialı'dan beklerdim ama Carthyalılar'ın bu konuda daha iyi olduklarını düşünürdüm." İfadesi daha da ciddileşti ve "Bana kayıp olduğun dört sene boyunca bir Avenialı'ymış gibi davrandığın söylendi," diye ekledi.

"Hiç kaybolmadım," dedim. "Her zaman tam olarak nerede olduğumu biliyordum. Ama birçok insanın Avenialı olduğuma inanmış oldukları doğru."

"Neden?"

"Çünkü Avenia aksanıyla konuşabiliyorum."

"Ah." Beni incelerken tek parmağını yanağına koydu. "Çok genç bir kralsın. Senin yaşında olduğum yılları zar zor hatırlıyorum."

"O zaman benim ne kadar genç olduğum değil senin ne kadar yaşlı olduğun konusunda konuştuğumuz çok açık."

Yüzündeki muzip sırıtış kayboldu ve "Sanırım daha çok annene benziyorsun," dedi.

Babamın katı görünüşüne sahiptim ama daha çok annemin oğlu gibiydim. Onun uçlarına doğru kıvır kıvır olan kalın kahverengi saçlarına ve yaprak yeşili gözlerine sahiptim. Görünüşten çok onun haşarı doğasına ve macera arayan ruhuna sahiptim.

Onu düşünmek beni rahatsız etti ve bu düşünceden kurtulmak için "Ülkelerimiz dost mu Kral Vargan?" dedim.

Omuz silkti. "Bundan neyi kastettiğine bağlı."

"Sınırlarımızı herhangi bir Avenia istilasından korumak konusunda endişelenip endişelenmemem gerektiğini soruyorum."

Zorla attığı kahkaha tuhaf ve küçümseyiciydi. Ben gülümsemedim bile ve kahkahası hemen son buldu. Sonra da "Bu gece benim ordularım konusunda endişelenmekten çok daha büyük sorunların olduğuna eminim," dedi.

"Öyle mi? Hangi sorunlarmış onlar?" Muhtemelen Vargan bana yapılan saldırının planlanandan daha önce gerçekleştiğini bilmiyordu. O yüzden, aynı masum ses tonumu kullanmaya devam ettim. Bu ses tonu derslerimi kaçırdığım zamanlarda babamdan özür dilerken daima işe yaramıştı. Yine de şu anki tehlike o zamanlar yiyeceğim azardan çok daha fazlaydı.

Vargan'ın ağzı seğirdi ama gülümsemesi son buldu. "Eğer söyledikleri kadar zekiysen, önündeki tehlikeyi nasıl göremezsin?"

"Tam önümde duruyorsun. Sen mi yoksa eski dostlarım korsanlar konusunda mı daha çok endişelenmeliyim?" Dediğimi tam olarak anlaması için durakladım ve "Ya da herhangi bir fark yok mu?" diye ekledim.

Sesinde en ufak bir titreme olmaksızın "Korsanlar benim sınırlarım içinde yaşıyorlar ama kendi kendilerini yönetiyorlar hatta kendi kralları var. Sadece ortak çıkarlarımız söz konusu olduğunda birlikte hareket edebiliriz," dedi.

Açıkçası söz konusu benim ölümüm olduğu için çıkarlarının aynı olduğu kaçınılmazdı.

"Korsanlara benim için bir mesaj iletir misin?" dedim. "Onlara ülkeme savaş açmakla ilgili söylentileri duyduğumu söyle ve buna kalkışacak olurlarsa onları yerle bir edeceğim." Ben devam ederken Vargan bana boş gözlerle baktı. "Savaşı ben başlatmayacağım ama eğer savaşla burun buruna gelirsem onu bitirecek ben olacağım."

Vargan kıkırdadı ama bu onun öfkesini gizleyemedi. "Bu bana karşı savurulmuş bir tehdide benziyor genç kral."

"Eğer sen beni tehdit etmiyorsan benimki de bir tehdit değil." Tek kaşımı kaldırdım. "Değil mi?"

Bunu söyleyince yüzüne rahatlamış bir ifade geldi. "Cesaretin var ve ben buna hayran oldum. Ben de gençken aynı senin gibiydim. Senden hoşlandım Jaron, o yüzden küstahlığını affedeceğim... Şimdilik."

Ondan fazla hoşlanmamama rağmen bu iyi haberdi. Nefesi balık kokuyordu.

Vargan bana iyice yaklaştı. "Aslında sana bir teklifim var. Basit bir anlaşma ile başlayalım. Baban ölmeden önce, o ve ben Libeth yakınlarındaki ve sınırlarımız içinde kalan küçük bir bölge konusunda anlaşmaya çalışıyorduk. Carthya'da, çiftçilerimin ekinleri için gereken bir su kaynağı var. Carthya'nın yakınlarda başka kaynakları da var, o yüzden bu sizin için bir kayıp olmaz."

Hangi kaynaktan bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu ama "Babam için bir kayıp olmazdı, ama benim için olabilir," dedim.

Vargan kaşlarını çattı. "Şimdi, işbirliği yapma zamanıdır. Babanın yaptığı gibi benimle ortak hareket et ve Carthya'nın huzur içinde kalmasını sağla."

"Eğer özgürlüğümüze mal olacaksa huzur içinde olmamızın ne önemi var? Birini ötekine değişmeyeceğim."

Bana doğru bir adım attı. "Beni iyi dinle Jaron. Seni uyarmaya çalışıyorum."

"Ve ben de seni uyarıyorum. Ülkeme savaş açmaya kalkışma. Ne kendi orduların ne de senin yerine bunu yapacak olan korsanlar buna yeltensin."

Bu sefer korsanlardan bahsettiğimde gözlerinden ateş çıktığını gördüm. Kendini kontrol edemiyordu.

Biliyordu. Bundan emindim.

"Majesteleri?" Carthya ordularının başkomutanı Gregor Breslan şapelden çıktı ve dikkatlice bize yaklaştı. "Neredeydiniz? Her şey yolunda mı?"

Gregor'ın görünüşü aynı bir komutanın olması gerektiği gibiydi. Uzun ve kaslıydı, koyu renk saçları ve ciddi doğasına uygun olarak sert bir yüz ifadesi vardı. Ve duyduğuma göre yıllar önce aldığı savaş yaralarını kapatmak için bıraktığı bir sakalı vardı. Gregor işinin ehliydi ve yeterince zekiydi ama aynı zamanda da sinir bozucuydu. Birbirimizin başarısızlıklarını hoş görüyormuş gibi davranıyorduk. Ve dürüst olmam gerekirse o bunun için benden çok daha fazla çaba harcamak zorunda kalıyordu. Bu kadar rahatsız edici olmak tamamen onun suçuydu. Ama doğruyu söylemem gerekirse bu sefer yanlış zamanda gelmiş olması onun suçu değildi.

Hâlâ Avenia kralının yüzüne bakarak "Görünen o ki, özel konuşmamız sona erdi," dedim. "Umarım sırt ağrınız kısa zamanda geçer, tabii eğer ağrılı bir sırt, sizin ülkemi işgal etmekten geri tutmazsa."

Vargan kahkaha attı. "İşgal etmem için bana neden verme genç kral. Çünkü eğer verirsen küçük bir sırt ağrısı beni durduramayacak."

El sıkıştık ve Gregor'a işaret yapıp "Benimle birlikte yürü," dedim.

Yanımda yürümeye başladı ve devasa avluyu geçerken "Ama tören..." dedi.

"Hiçbir şeyi sevmeyi başaramayan soylular için iyi bir tiyatro sahnesinden başka bir şey değil."

"Kendi babasının cenaze töreninde krala nasıl davranması gerektiğini söylemek benim işim değil ama..."

"Kesinlikle haklısın Gregor. Bu senin işin değil."

Yanımda sinirden deliye döndüğünü hissedebiliyordum ama sesini dikkatlice kontrol ederek "Vargan ona işgal gerekçesi vermek derken neyi kastetti?"

"Bir teklifte bulundu. Ülkemizde barış ve huzurun korunmasına karşılık topraklarımızın bir kısmını istiyor."

"Ağır bir istek. Ama babanız hayattayken hep işe yaramıştı."

"Ama bu sefer yaramayacak. Bu ülkenin sınırlarını savunacağız!"

"Hangi ordu ile? Majesteleri boştaki her bir adamı Falstan Gölü'nün oraya yolladı. Ve bunun için geçerli bir gerekçesi yoktu. Bu, insan gücü kaybından ve gereksiz karardan başka bir şey değil."

Aslında bu Carthya'nın savaşla burun buruna gelme ihtimaline karşı alınmış taktiksel bir karar idi. Bu kararı Gregor ve vekillerim ile paylaşmak istedim ancak Kerwyn beni bunu yapmamam konusunda uyardı. Zaten vekiller benim kral olarak yeterliliğimi sorguluyorlardı. Kerwyn, bunun şüphelerini güçlendireceğini düşünüyordu.

Gregor "Adamları Drylliad'a geri getirin," dedi. "Onlara burada ihtiyacım var."

"Neden? Botlarını parlatıp düzenli bir sıra halinde yürümeleri için mi? Bunun kime, ne faydası var?"

"Beni mazur görün kralım ama eğer soru soruyorsak, o zaman neden bir nöbetçinin pelerinini giydiğinizi ve kolunuzu sakladığınızı sorabilir miyim?"

Durdum ve onunla yüz yüze geldim, ama beni duyduğuna emin olmak için yüksek sesle nefes aldım. Sonra biraz tereddüt ederek pelerinimin bağcığını çözdüm ve sargılı kolumu gösterdim. Sargının altında kalan gömlek, kolumun büyük bir kısmı kırmızıya boyanmıştı.

Gregor'ın yüz kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Hâlâ gözleri üzerimde "Saldırıya uğramışsınız."

Ordularımın başkomutanından başka bir parlak çıkarım daha. Imogen'in sardığı sargıya rağmen hava ile temas etmesi yaramı sızlattı, o yüzden onu tekrar pelerinle örttüm.

"Kale surlarından iki korsan içeri girmiş," diye açıkladım. "Vargan bir şekilde onların içeri girmesi için yardım etmiş olmalı."

"Bunun doğru olduğuna emin misiniz?"

"Evet."

"Bir kanıtınız var mı?"

"Şey... yok."

Bu durumdan hoşnutsuzluğunu gizleyerek "Majesteleri ya bu savaş fikri sizin kafanızda yarattığınız bir şeyse?" dedi. "Belki bu geceki saldırının arkasında Vargan yoktur ama bunu o şekilde görüyorsunuz çünkü onun Carthya'yı istila etmek istediğine çoktan karar vermişsiniz."

"Edecek!" Gregor gözlerini benden kaçırdı ama ben yine de devam ettim. "Topraklarımızı, kaynaklarımızı istiyorlar. Bizim olan her şeyi alacaklar ve geri kalan her tarafı de yerle bir edecekler."

"Yıllardır barış içinde yaşıyoruz kralım. Sizin eve dönmüş olmanız hiçbir şeyi değiştirmez."

"Elbette değiştirir. Dört sene önce babam herkesi, benim bir korsan saldırısında öldüğüme inandırdı. Şimdi geri döndüm. Bu ülkeler babamın yalanları ile aşağılandıklarını düşünecekler. Tahta oturmamın belli sonuçları var ve bu sonuçlara katlanmalıyız."

Ben konuşurken Gregor dudaklarını büzdü ama "Daha büyük olsaydınız hemen şimdi askerlerin savaşa gitmesini emrederdiniz ve ben de onları yönetirdim," diye cevap verdi. "Ama o yaşa gelene kadar vekillerin desteği olmaksızın alamayacağınız bazı kararlar olduğunu kabul etmek zorundasınız. Beni bu kadar küstahça konuştuğum için bağışlayacağınızı umuyorum ama geçen ay vekillerin yerinize birinin atanmasını göz ardı ederek tahtı size vermeleri çok çabuk ve o anın coşkusuyla alınmış bir karar diye düşünüyorum. Sizin eve dönüşünüzü memnuniyetle karşılamaları-

na rağmen krallığın tüm ağırlığını omuzlarınıza alabilecek konuma gelene kadar prens olarak kalmanızın doğru olduğuna inanıyorum."

"Zaten öyle oldu," dedim. "Ve senin yardımınla bu ülkeyi savunabilirim."

Gözlerini kıstı. "Henüz halkınızın veya vekillerinizin sevgisini kazanmadınız. İçgüdülerinizle gireceğiniz bir savaşta kimse yanınızda olmak istemeyecektir. Kanıta ihtiyacınız var. Bu suikastçılar yakalandı mı?"

"Onlar ulaktı, suikastçı değil." En azından henüz değildi.

"Mesaj neydi?"

"Sana zaten söyledim. Savaş yaklaşıyor." Yaralı kolumu tuttum. "Ve işte senin kanıtın."

Ama Gregor duruma farklı yaklaştı. "Korsanlar pazarlığa açık olmalı. Aksi halde, fırsatını bulmuşken sizi öldürebilirlerdi."

"Görünen o ki kralları o işi bizzat kendisi yapmak istiyor." O anın geldiğini düşünmeye bile cesaret edemedim ama muhtemelen hayatımın en güzel günü olmayacaktı.

Tekrar yürüyerek kalenin arka girişine doğru saptım. Bu giriş çoğunlukla mahkûmların, ziyaret için gelen ailelerinin ve zindan nöbetçilerinin nakli için kullanılıyordu.

Gregor "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bevin Conner ile konuşmak istiyorum."

Gregor'ın gözleri kocaman açıldı. "Hemen şimdi mi? Bu hâldeyken mi?"

"Beni daha kötü hâlde de gördü."

"Ondan ne istiyor olabilirsiniz ki?"

"Kralın, emrindekilerden izin mi alması gerekiyor?" diye sordum.

"Elbette gerekmiyor. Ben sadece..."

"Ne?"

"Kral Jaron siz o adamın istediği her şeyi yerle bir etti-

niz." Gregor'ın ses tonu yumuşamıştı. "Onu görürseniz ne yapacağını biliyorsunuz."

Çenemi ileri çıkardım. "Bu gece başımdan geçenlerden sonra gerçekten onun beni daha kötü yaralayabileceğini düşünüyor musun?"

Gregor ciddiyetle "Ah, evet," dedi. "Yapabilir ve yapacak. Ondan ne istediğinizi bana söyleyin. Siz dinlenirken, istediğinizi ondan alacağım."

Bu gece dinlenme fırsatı bulabileceğim fikri giderek anlamsız geliyordu. Gregor'a "Dört yıl önce korsanların neden beni öldürmeye çalıştıklarını biliyor musun?" diye sordum.

"Conner her şeyi itiraf etti kralım. Sınırlarımızı korumak için babanızı bir savaşa zorlamak umuduyla onları kendisi tuttu."

"Görünen o ki korsanlar bu anlaşmayı unutmamış."

Gregor dilini şaklattı. "O zaman bu gece olanların savaşla alakası yoktu. Sizi öldürmeye çalıştılar."

Adımlarımı hızlandırdım ve "Her şey Conner ile başladı," diye mırıldandım. "Ve eğer bunu sona erdirme umudu varsa şimdi onun yardımına ihtiyacım var."

BÖLÜM 5

Taç giyme törenimin yapıldığı gece Conner'ı yakalattığımdan beri onunla yüz yüze gelmemiştim ve bu karşılaşmayı beklemiyordum. Onun da beklemediği çok açıktı. Onu yeniden görmekten ürküyor olsam da, en azından endişemi gizleyebildim. Conner duygularını gizlemeye çalışmadı bile. Benim girdiğimi görünce kesinlikle ürkmüş göründü.

Doğal olarak işlediği suçlardan ötürü mahkûm edildiği için ona karşı sempati beslemiyordum. Mahkeme tamamlandıktan sonra isteği diğer mahkûmlardan farklı bir yerde tutulmak oldu. Şu anda kilitli bir kule hücresinde ayrı olarak tutuluyor ve zamanının çoğunu küçük ve kirli bir pencereden etrafı seyrederek geçiriyordu.

Conner'ın ayak bileğine bir zincir takılmıştı ve iyi beslendiğine ve temizlik kurallarına uyulduğuna emin olduğum halde, onu son gördüğümden bu yana zayıflamıştı. Yine de sakalları iyice uzamış ve pejmürde hâle gelmişti. Titrek, hafif meşale ışığında zor da olsa beyaz saçlarını görebiliyordum. Farthenwood'dayken bunları hiç fark etmemiştim.

Conner az da olsa eğilerek beni selamladı. "Kral Jaron.

Nasıl olduğunuzu sorardım ama samimi olarak sizi daha iyi gördüm. Ve hatta daha kuru."

"Çok iyiyim, sorduğun için teşekkürler."

"Bu ziyaretinizi neye borçluyum?"

"Burası lağım gibi kokuyor o yüzden kısa keseceğim." Doğruca gözlerinin içine bakarak "Kral Vargan da dört sene önce bana kurulan komplonun bir parçası mıydı?" diye sordum.

Yüzündeki korku kayboldu ve yerini küçümser bir gülümsemeye bıraktı. "Hayır. Korsanlar Avenia'nın bu işe dâhil olmasını istemedi. Mecbur kalmadıkça Vargan ile işbirliği yapmaktan hoşlanmıyorlar ve Avenia'nın planımın bir parçası olmak istemeyeceğini düşündüler."

Avenia'nın artık plana dâhil olduğu kesindi. Vargan'a göre benim ölmem onların ortak çıkarlarına uygundu.

"Bana ailemi öldürdüğün geceyi bir kez daha anlat."

Usanarak içini çeken Conner "Binlerce defa itiraf ettiğimden fazlası yok."

"Dervanis yağı ile ilgili kitaplar okuyorum. Sadece bir damla zehir elde etmek için binden fazla çiçeğin kullanılması gerektiğini biliyor muydun? O nedenle çok nadirdir ve satın alınması çok güçtür. Burada kendi yağın olduğunu da sanmıyorum."

Gregor'ın eli kılıcına gitti. "Jaron..."

Onu elimi kaldırarak durdurdum. "Yağı nereden temin ettin?"

Conner tüm küstahlığını dışa vuran bir ifadeyle kahkaha patlattı. "Eğer doğru soruları sormazsan, buraya gelişin benim ve senin için zaman kaybından başka bir şey değil."

Gregor "Krala hakaret etme!" dedi.

Bu sefer kılıcını çekti ama onu yerine sokmasını işaret ettim. Conner bana hakaret etmek niyetinde değildi. Benden farklı bir soru bekliyordu. Ama beklediği soru neydi bilmiyordum.

Farkında olmadan ayağım, içinde katlanmış peçete olan boş bir tabağa çarptı. "Bu nereden geldi?"

Conner gülümsedi. "Prenses bu akşam birlikte yiyeceğiniz yemeği kaçırdığını söyledi. O yüzden seninkini bana getirdi."

Amarinda buraya mı gelmişti? Bu beni rahatsız etmemiş gibi görünmeye çalıştım ama ettiğini biliyordu. Buraya gelmesi için bir neden olamazdı şayet... Aniden artık burada kalmak istemediğime karar verdim.

Gregor bir adım öne çıktı. "Bunun sizin için mahzuru olmayacağını düşündü."

"Onun yaptıklarını savunma!" diye emrettim. Bütün dostlukların içinde bu, kabul edilemez olanıydı.

Gregor sessizce başını eğdi ve duvarın dibine doğru çekildi, ama yine de elini kılıcından çekmedi.

Conner'a döndüm. Kollarını kavuşturmuş bir biçimde duruyor ve uzun boyuyla sanki benim otoriteme meydan okuyordu. Benim ona, bu şekilde bir meydan okumayla karşılık vermemin üzerinden bir ay bile geçmemişti.

"Gelip bana teşekkür etmen an meselesi," dedi.

"Teşekkür etmek mi?" Boynuna ilmiği dolayarak teşekkür etmeyeceğim için şanslıydı. "Sana söz verdiğim üzere kral oldun," dedi. "Senin bu noktaya gelebilmen için yaptıklarımdan belki nefret etmiş olabilirsin ama gerçek şu ki; eğer ben olmasaydım kral olamazdın."

İçimde bir şeyler infilak etti. Öfkemi bastırmak için tek yapabileceğim şey buydu. Nihayet konuştuğumda ise ağzımdan çıkan kelimeler ümitsizlik kokuyordu. "Bunca yaptığın şeyden sonra sana minnet duymamı mı bekliyorsun?"

Conner kafasını sallayarak "Tüm Carthya bana minnettar olmalı!" dedi. "Baban güçsüzdü. Aslında sınırlarını kuşatmış olan ülkeler Carthya'yı tek lokmada yutabilirdi. Darius'un da kral olması bir riskti. Babana çok yakındı ve onu örnek alıyordu."

"Onlar benim ailemdi!"

"Ailen seni reddetti. Hem de bir kere değil tam iki kere. Seni bir hiç yaptılar ve sonra da kendi başına bıraktılar. Ama ben sana dünyaları geri verdim. Seni kral yaptım."

Hâlâ sinirliydim. Başımı eğdim. "Şimdi her şeye sahibim. Böyle mi düşünüyorsun?"

"Bir şey hariç." Conner başıyla Amarinda'nın getirdiği tabağı işaret etti.

Yerdeki tabağa bir kez daha gözlerimi diktim. Gerçekten buraya gelmiş olmasını umursamayacağımı mı düşünmüştü? Kaledeki hiç kimse olmasa da o benim yanımda yer almalıydı. Conner, benim ve Amarinda'nın dost olmadığımızı ima etmişti ve bunda kesinlikle haklıydı. Ve onunla aramı nasıl düzeltebileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bunun mümkün olduğundan bile emin değildim.

Conner sesini alçalttı ve devam etti. "Sana karşı işlediğim suçların cezasını çektim. Beni serbest bırak ve sana hizmet etmeme izin ver."

Ona karşı üstün olduğumu hissederek sırıttım. "Bu şartları tekrar gözden geçirebilirsin. Korsanlar ziyaretime geldi. Seni istiyorlar."

Conner aynen umduğum gibi bana korkuyla baktı. Gözleri büyüdü ve sanki boğazından büyük bir lokma geçiyormuş gibi yutkundu. "Beni almalarına izin verme, Jaron. Bana ne yapabileceklerini biliyorsun."

Soğuk bir ifadeyle "Yapacakları her ne olursa olsun canının yanacağını biliyorum," dedim. "Belki sonunda seni salıveririm."

Gitmek üzere hareketlendim. Conner panik içinde seslendi "Jaron!" Benim tepkimi beklemeden "Senin ailene ihanet ettiğim doğru ama Carthya'ya asla ihanet etmedim," diye ekledi. "Kendimi hâlâ bir vatansever sayıyorum."

Ona doğru döndüm. "Bu nasıl olabilir? O korsanları tu-

tarak nelerin başlamasına neden olduğunun farkında değil misin?"

Conner dudaklarını bastırdı ve sonra başıyla sargılı kolumu işaret etti. "Seni de istiyorlar." Yüzündeki uzun çizgiler yumuşadı. "Yani ikimiziñ de hayatı tehlikede."

"Carthya'nın tümü tehlikede," dedim. "Baraj kapaklarını açan sen oldun ve benim onları yeniden kapatmam mümkün olmayabilir." Dönüp ona doğru bir adım atarak iyice yaklaştım. O kadar yakınlaştım ki bana baktığı anda göz bebeklerinin büyüdüğünü görebildim. "Beni öldürtmek için tuttuğun korsanın adını istiyorum. Ya bunu şimdi söylersin ya da bu gece seni onlara teslim ederim."

Yenik düşen Conner "Adı Devlin," diye fısıldadı. "Seni öldürmenin korsanlar arasında ona onurlu bir yer sağlayacağını böbürlenerek söyledi. Yaşıyor olduğun gerçeği onun için onur kırıcı olacak."

"Ve sanırım senin için de."

Conner korku belirtisi göstermedi. "Senin hayatını önemseyen bir tek ben varım! Korsanlarla iş birliği yapan tek kişi benim. Bana ihtiyacın var."

Başımı hayır anlamında salladım. "Carthya'nın sana vebaya olduğu kadar ihtiyacı var."

Ses tonu tiksinç bir hâl aldı. "Ve sen halkın tarafından daha çok istendiğini mi düşünüyorsun? Gerçekten sadece sorun çıkaran bir çocuk için savaşacaklarını mı sanıyorsun? Kimse senin geri dönmeni istedi mi? Hayır, Jaron, burada tek başınasın."

Sözleri bir tokat gibi suratımda patladı. Conner içimde yeşermekte olan hisleri sezmiş olmalıydı. O yüzden yeniden saldırıya geçmeyi seçti.

"Babanın dört sene önce yaptığı duyuruyu hatırlıyorum. Sana ne olduğuna dair elinde herhangi bir ipucu olmadığı için ülkeyi savaşa sürükleyemeyeceğini söyledi. Elbette bu bir ya-

landı ve hiçbir kral halkına yalan söylemek istemez. Şayet ölmüş olsaydın, her şey daha kolay olmaz mıydı? Babanın bunu bir şekilde istemiş olabileceğini hiç düşünmedin mi?"

Bıçağım hâlâ elimdeydi. Üzerine atıldım ve bıçağı ona doğru savurdum. Sinirden ellerim o kadar çok titriyordu ki bıçağı boğazını çizdi. "Her şeyi mahvettin," diye haykırdım.

Conner rahat nefes alabilmek için başını geri attı. "Ve şu anda seni kurtarabilecek tek kişi benim. Vekiller sana yardım etmeyecekler. Korsanlar seni alacak olursa bu onların işine gelecektir."

Maalesef bu konuda haklıydı. Onların bakış açısına göre ölümüm bir sürü problemin ortadan kalkmasına neden olacaktı.

"Halkın da sana yardım etmeyecek," diye devam etti. "Dinle onları. Sana gülüyorlar."

Bakışlarımı gözlerine sabitleyerek "Sen de bana gülüyor musun?" diye sordum.

Bir an sessizliğini korudu ve sonunda gerginliği uçup gitti. Belli belirsizce "Hayır Jaron," dedi. "Aldığım her nefeste sana lanet ediyorum ama gülmüyorum."

Gregor arkamızda hareketsizce duruyordu ve bana kalırsa şimdi bıçağımı kullansam buna karşı çıkmazdı. Conner'ı idam etmek yerine serbest bırakma kararımı asla onaylamazdı. Zaten şimdiye kadar kararlarımın çoğunu onaylamamıştı. Dizlerinin üzerine çöküp af dileyen Conner'ı serbest bıraktım. Boğazını ovuşturdu.

Sakinleşene kadar biraz nefes alıp verdim ve sonra "Dervanis yağını nereden temin ettin?" diye sordum.

Conner "Devlin adlı korsandan," diye mırıldandı. "Ama bunu öğrenmenin şu anda sana bir faydası olmayacağını biliyorum. Bunu düzeltebilecek tek kişi benim. Carthya'yı kurtarman için yardım etmeme izin ver. Beni, burada ve şimdi affet kralım."

Dilimi şaklattım ve sonra "Seni ailemi geri aldığımda affedeceğim," dedim. "Hoşça kal, Conner." Zindanın kapısı kapanırken hâlâ ismimi haykırıyordu. Kulenin merdivenlerinden inerken Gregor beni sessizce takip etti. O, nöbetçinin yerine dönmesini emrederken ben de ilerlemeye devam ettim.

Ana geçiş yoluna girdiğimde ellerim titriyordu. Conner hiç ummadığım bir şekilde benim cesaretimi kırmıştı. Zincire vurulmuş hâlde olsa bile benim zayıf noktalarımı biliyordu.

Gregor bana yetiştiği anda iyi olup olmadığımı sordu ama ona cevap vermedim. Sonra "Conner, Vargan ile korsanlar arasında bir bağlantı olduğunu inkâr etti. Belki de yanılıyorsunuzdur," dedi.

"Yanılmıyorum. Neyi kaçırdığımı söyle. Conner doğru soruları sormadığımı söyledi."

"O, sizin zayıflığınızdan yararlanmaya çalışan bir dalavereci. Güvenilir biri değil."

Ona bakabilmek için durdum. "Bana güveniyor musun, Gregor?"

"Güvenmeli miyim?" Bu küstahlığını gözden geçirirken ağırlığını diğer ayağının üzerine verdi. Daha alçakgönüllü bir ses tonuyla "Bu gece olanlardan sonra epey bir bitkin düşmüş olmalısınız. Biraz dinlenin ve sizi korumak için burada olacağımı bilin," diye devam etti.

"Bu gece koruduğun gibi mi?" Nefes alıp verdim ve "Bana söyle," diye ekledim. "Eğer korsanlar Carthya'ya saldıracak olursa onlara karşı kazanma şansımız var mı?"

Gözleri kocaman açıldı. "Önerdiğiniz şey..."

"Bilmem gerekiyor."

"Sayıca onlardan fazlayız," dedi. "Ama bu aynı bir ayıyla dövüşmek gibi olabilir. Carthya bu savaştan sağ salim çıkabilir ancak çok ağır yaralar alması kaçınılmaz. Ve yaralı hâldeyken kolay bir av oluruz, sonra da Avenia bize saldırmaya karar verebilir."

Tam düşündüğüm gibi. "Zaten çok uzun süredir dayanıyoruz. Yerle bir edilme zamanımız gelmiş olabilir," diye geveledim. Sonra "Ya korsanlara ilk saldıran biz olursak?" diye ekledim.

Gregor başını hayır anlamında salladı. "Korsanlar Avenia'nın içlerinde saklanıyorlar. Onları ele geçirebilmek için Avenia'nın tümüne saldırmalıyız. Karşımıza alacağımız iki düşman olursa, Carthya'nın yerle bir olması sadece haftalar sürer. Bu gece korsanlar size nasıl bir saldırı düzenlemiş olursa olsun savaşa girmek gibi bir seçeneğimiz olamaz."

Savaş fikrinden nefret ediyordum. Hatta kendimizi savunacak kadar hazırlıksız olduğumuz gerçeğini de küçümsedim. Bizi her savaş korkusu sardığında babam askerlerine birer savaşçı değil de, geçit töreni süslemeleri gibi davranmıştı. Annem komşularımızın bize karşı her zaman bir tehdit unsuru olduğunu anlamıştı ama onun bile savaş korkusunun üstesinden gelemediği çok açıktı. Her şeyden kötüsü, babam hayattayken ikimizin ortak bir anlayışa sahip olamayacağımız gerçeğiydi. Öyle ya da böyle birbirimizi hayalkırıklığına uğratan şeyler yapmayı beceriyorduk.

Gregor'a teşekkür ettim, sonra da ona kendi başıma odama gidebileceğimi ve sabah tekrar görüşeceğimizi söyledim.

Yanından yürüyerek uzaklaştım. Ta ki kendime, sırtımı yaslayıp nefes alabileceğim kuytu bir duvar bulana kadar. Conner bir konu hakkında haklı olabilirdi. Asla bu kadar yalnız ve çaresiz olmamıştım. Zaman ilerledikçe ölüme biraz daha yaklaşıyordum ve seçeneklerim daralıyordu. Ne yapılması gerektiği iyice belli olmaya başlamıştı. Ama onu yapabileceğime dair umudum olmadığı da çok kesindi. Öyle ya da böyle, korsanlarla yüzleşmeliydim.

BÖLÜM 6

Odama açılan kapılara vardığımda Mott ve Tobias orada bekliyorlardı ve beni görünce eğilerek selam verdiler. Kaledeki görevliler bana selam verdiklerinde bunu çok umursamıyordum ama onlar bunu yaptığında hâlâ rahatsız oluyordum.

Tobias, Conner'ın aldığı sonuncu yetimdi. Mott, Conner'ın önceden hizmetçisiydi ve ikisi de Farthenwood'dayken bana problem çıkarmadılar. Oradaki gariplikleri düşündüğümde şimdi onlara dostlarım diyebilmek inanılmaz bir şeydi. Geçtiğimiz ay onları Roden'ı bulmaları için Carthya'nın dört bir yanına yolladım. Bunun ne kadar saçma bir ayak işi olduğunu da yeni fark ettim.

Tobias benden uzundu, daha koyu renk saçları vardı ve ta ki iştahım kaçana kadar benden daha da çelimsizdi. Mott Tobias'tan da uzundu ve Tobias onun omzuna geliyordu. Neredeyse tamamen keldi, koyu tenli ve kaslıydı. Kaşları da hoş görülemeyecek derede çatıktı.

Mott'un bakışları anında benim sargılı koluma kaydı. Gözlerini endişeyle kıstı. "Yaralısın," dedi.

"Önemsenecek bir şey değil," dedim. "Ne zaman döndünüz?"

"Yeni döndük." Mott'un bakışları koluma kilitlenmişti. "Geldiğimizde ailen için yapılan cenaze töreni bitmek üzereydi. Gördüğüm kadarıyla sen orada değildin."

"Orada bana ihtiyaçları yoktu. Herkes ailem için kederlenmekten çok kaybettikleri iktidarları için yas tutuyordu." Tobias'a döndüm ve gözlerinin altındaki koyu çizgileri fark ettim. "Bitkin görünüyorsun. Gece iyi uyuyamadın mı?"

"Pek değil."

"Biraz dinlen," dedim. "Mott bana biraz bilgi verir ve yarın daha detaylı konuşuruz." Onu dürterek "Hadi git, Tobias," dedim.

Bir kez daha eğilerek beni selamladı. "Teşekkür ederim, majesteleri."

"Ben Jaron'ım. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Teşekkür ederim... Jaron." Tobias kendini affettirdi ve hızla uzaklaştı.

Mott kaşlarını çatarak bana baktı. "Senin doğru unvanını kullandığı için onu azarlamamalısın."

Ben net bir biçimde "Şayet bu benim doğru unvanımsa, sen de beni azarlamamalısın," dedim.

"Senin berbat bir ruh hâlinde olduğun konusunda uyarıldım ama bunu küçümsedim."

"Tam bugüne yakışır bir ruh hâli," dedim.

Hem ses tonu hem de yüz ifadesi yumuşadı. "Neler oldu?"

Kapımı tutmakta olan hizmetçiye baktım. Her ne kadar bir heykelin tüm belirgin özelliklerini benimsemiş gibi görünse de söylediğimiz her heceyi merakla dinlediği çok açıktı. Girişte durdum ve Mott'a "Bize kulak misafiri olacak daha az insanın olduğu bir yerde konuşalım," dedim.

Mott beni takip etti ve odama girdik. Eğer giymek istersem diye, gece kıyafetlerim yatağın üzerinde duruyordu. Bir

yanım sürünerek yatak örtüsünün altına girmek ve güzel bir uyku çekerek bu korkunç geceyi unutmak istiyordu. Ama diğer yanım da bir daha nasıl huzur içinde uyuyabileceğimi merak ediyordu.

Çok geçmeden kapılar kapandı. Mott gömleğimin kolunun geri kalanını yırttı ve kolumdaki sargıya ulaştı. "Bunu kim yaptı?"

"Görünen o ki sandığımdan çok daha az dostum varmış."

Mott sargıyı açıp kesiğe müdahale ederken kuvvetlice öksürdü. "Yarayı alkolle temizlememiz lazım."

"O kadar da kötü değil."

"Yeterince kötü. Şanslısın ki bu, kılıç kullandığın elin değil."

"Her iki elimle de kullanabiliyorum." Aslen solağım ama babam beni sağ elimi kullanarak alıştırma yapmaya zorladı. Bir çocuk olarak bu benim için yıldırıcıydı ama büyüdükçe her iki elimi kullanarak kılıç kullanma yeteneğimin çok değerli olduğunu anladım. "Bunu söyleme nedenin nedir?"

"Çünkü duyduğuma göre kralımız boş zamanlarını avluda kılıç antrenmanı yaparak geçiriyormuş. Neden?"

"Kızlar beni seyretmeye bayılıyor." Mott benimle alay etti o yüzden ben de, "Aslında nedeni çok basit," diye ekledim. "Son dört yıldır yeterince antrenman yapmadım. Bütün sebep bu."

"Ama seninle ilgili hiçbir şey kolay değildir."

"Ah!" Yaramın hassas yerine dokununca birden kolumu hızla çektim. "Her ne yapıyorsan, kes şunu!"

"Yaranı temizliyorum. Bir daha yaralandığında içine toz, kir girmemesine dikkat et."

"Bir dahakine yaramı baca ovalar gibi temizlemeyen birinden yardım alacağım."

Keyfinin kaçtığı açıkça belli olan Mott "Sana tahammül ettiğim için bana teşekkür etmen lazım. Bir soylu olmanın

senin yanlış davranışlarını düzeltmene yardımcı olacağını ummuştum."

"Bu çok ilginç. Babam da kraliyet ailesinden uzak tutulmamın bu işe yarayacağını ummuştu." Sonra daha nazik bir ses tonuyla "Şimdi seyahatinle ilgili ne haberlerin olduğunu söyle."

Omuz silkti. "Sen krallık tacını giydikten hemen sonra Roden'ı, Avenia'nın uzak noktalarına kadar takip ettik. Onun Carthya'ya geri dönmüş olduğunu sanıyoruz ama bundan emin olamayız."

Ben olabilirdim. Başımla kolumu işaret ederek "Bunu yapan Roden," dedim.

"Buraya mı geldi?" Mott kalın kaşlarını yukarı kaldırınca alnı kırış kırış oldu. "İyi misin?"

"Kesiğin çok kötü olmadığını zaten söylemiştim."

Kafasını salladı. "Sorduğum bu değil. Sen iyi misin, Jaron?"

Bu basit soru bile benim karnıma ağrılar girmesine ve zorla yutkunmama neden oldu. Sessizce "Bugün bana, bir ömür geçirmişim gibi geldi. Ve işlerin, bundan daha kötüye gidebileceğini düşündüğüm her an her şey daha kötü oluyor."

"Farthenwood'un üstesinden geldin. Bunu da atlatacaksın."

Homurdandım ve "Ne kadar korkunç olursa olsun Farthenwood bir dayanıklılık testiydi," dedim. "Eğer ona yeterince karşı koyabilirsem, Conner'ı yenebileceğimi biliyordum." Mott'a baktım. "Ama şimdi ne yapılması gerektiğini bilmiyorum. Ya da bilmek istemiyorum."

Mott kolumla ilgilenmeye devam ederken sessizlik oldu. Sargıyla yaramı sarmaya başladığı anda "Neden bizi Roden'ı bulmamız için yolladın? Niçin gitmesine izin vermedin?"

"Çünkü... Bir zamanlar arkadaş olduğumuzu düşündüm. Bizi birbirimizle karşı karşıya getiren Cregan'dı. Buna inandım."

"Ya şimdi?"

"Görünen o ki yanılmışım. Yaşadıklarımız..., hiçbir şey ifade etmiyormuş. Bu gece gözlerinde gördüğüm tek şey, nefretti."

Mott yeni sargıyla yaramı sarma işini bitirince "Senin için endişeleniyorum," dedi.

"Güzel. Kendim için endişelenen tek kişi olmak istemiyordum." Nefesimi yavaşça bıraktım ve sonra "Eğer kabul edilemez ile imkânsız arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım hangisini seçmem gerekirdi?" diye ekledim.

Mott "Hangi seçenek hayatta kalacağın anlamına geliyor?" diye sordu.

Kapının çalınması konuşmamızın kesilmesine neden oldu. Dikkatimizin oraya kaymasına memnun oldum. Cevabımdan hoşlanmayabilirdi. Mott gidip kapıya baktı ve sonra bana döndü. "Lord Kerwyn seni görmek istiyor."

Başımı olur anlamında salladım ve Kerwyn odaya girer girmez Mott biraz daha alkol bulması gerektiğini öne sürerek odayı terk etti. Ayrılmadan önce dönüp bana baktığı zaman onun öfkeli göründüğünü düşündüm. Zaten genellikle insanlar benimle konuştuklarında öfkelenirler o yüzden bundan emin olmam güçtü.

Yanıma yaklaşmadan önce Kerwyn beni eğilerek selamladı. "Jaron, kolun."

"Biliyorum."

"Gregor saldırıya uğradığını söyledi. Daha kötü olmadığı için Tanrı'ya şükret."

"Bu iş sona ermeden daha kötü olacak." Ve Tanrı'nın benimle ilgilenmesi için nasıl bir gerekçesi olacağını tahmin edemedim.

Kerwyn'in yüzündeki kırışıklıklar derinleşti. O kırışıklıkların kaçının benim yüzümden olduğunu merak ettim. Sanırım benim payıma düşenden daha fazlası.

"Yarın sabah vekilleri toplantıya çağırır mısın?" diye sordum. "Gregor beni desteklemeyeceği için onlarla baş başa konuşacağım."

Kerwyn kaşlarını çattı. "Aslında buraya gelme nedenlerimden biri de bu. Gregor vekilleri bir araya getirdi. Şu anda toplantı yapıyorlar."

"Kral olmadan mı?" Homurdanarak birkaç okkalı küfür savurdum ve ağzımdan yenilerinin çıktığını keşfettim. Sonra ayağa kalkıp nemli cüppemi çıkarmaya başladım ki böylece üstümü değiştirebileyim. Kolum acıdığı için yüzümü ekşittim ve Kerwyn de bana yardım etmek için ayağa kalktı.

"Vekiller şimdi harekete geçmek zorundalar," dedi. "Tahta oturduğun için artık bir hedef hâline geldin."

"Jaron olduğum sürece onların hedefi olacağım." Sonra daha güçlü bir ses tonuyla "Giyinmeme yardım et, Kerwyn. O toplantıya katılmalıyım," dedim.

BÖLÜM 7

Dakikalar sonra taht odasına varmıştım. Kapıları açıp içeri daldım. Vekillerimin on sekizi de oradaydı. Gregor da, yılan Lord Veldergrath'ın yerinde oturuyordu. Onun ve Conner'ın yerine geçecek vekilleri henüz seçmemiştim ve muhtemelen bunu bir süre daha yapamayacaktım. En azından seçilmek isteyenler, her yanımdan geçişlerinde kendilerine çeki düzen vermeyi kesene kadar. Aralarındaki konuşma sanki alevlerin suyla söndürülmesi gibi kesiliverdi. Herkes ya eğilerek beni selamladı ya da reverans yaptı ama şüphe yoktu ki hepsi de kendilerini tutamayıp alçak sesle küfürler savuruyor ve mırıldanıyorlardı.

Kendimi kralın tahtına bıraktığım anda "Beni bu toplantıya davet etmeyi unutanın boynu vurulmalıdır," dedim. "Bunu unutan hanginiz?"

Bir anda vekillerin çoğu kıyafetlerinin kıvrımlarına gözlerini dikerek büyülenmiş hâle geldiler. Ya öyleydi ya da bana bakmaktan kaçınıyorlardı. Bu sessizlik beni azıcık da olsa rahatsız etmedi. Lord Hentower bana en yakın yere oturtulmuştu. Ona soğukça bir bakış attım ve rahatsızlığının yavaş yavaş artmasını keyifle izledim.

Gregor bu gerginliği bozmaya karar verdi. "Majesteleri, bu alelacele gerçekleşen bir toplantıydı ve gücenmenize gerek yok. Eğer katılmak istediğinizi bilseydik..."

Onu "Katılmayı istemem gerekmez," diye düzelttim. "Ama artık buradayım. Öyleyse konumuz nedir?"

Vekiller ilgilerini bir kez daha kıyafetlerine veya ellerine ya da yerdeki karolara odaklamayı seçtiler. Soruma cevap vermek yerine başka şeylerle ilgilendiler.

"Leydi Orlaine, burada toplanma nedenimizin benekli baykuşun çiftleşme ritüellerini tartışmak olduğunu varsayabilir miyim?"

Bir şeyler söylemeden önce ne diyeceğini bulmak için biraz bocaladı ve sonunda "Bu gece bir suikast girişimi gerçekleşti majesteleri," deyiverdi.

"Evet biliyorum. Oradaydım." Bakışlarımı Gregor'a odakladım. En azından o da bana geri bakma cesaretini gösterdi. "Korsanlar kaleye girmeyi nasıl başardılar?"

"Bu konu soruşturuluyor," dedi.

"Ama senin tarafından değil." Etrafıma bakındım. "Eğer vekillerimden birinden şüphelenmiyorsan."

"Hayır, elbette şüphelenmiyorum." Gregor boğazını temizledi. "Bunu yapanları bulacağız."

"Bunu yapanlar korsanlardı. Ve Kral Vargan onların içeri sızmalarına yardımcı oldu."

Bu suçlamayı kısa süreli bir sessizlik izledi ve sonra Leydi Orlaine, "Bunu kanıtlayabilir misiniz?" diye sordu.

Gregor'ı işaret ederek "Bu iddiayı kanıtlamak onun işi," dedim. "Size söylememiş olabilir ama bu gece Kral Vargan ile konuştum. Saldırıya uğrayacağımız konusunda beni uyardı."

Gregor "Neden bunu yapsın ki?" diye sordu.

"Nedenini biliyorsun. Topraklarımızı ona vermemiz için gözümü korkutmaya çalıştı."

Bu gerçek Gregor'ı tahmin ettiğim kadar rahatsız etmedi. "Saldırı dediğine emin misiniz?" diye sordu. "Belki başka bir şey demek istemiştir."

"Ah o zaman kelimenin neşeli anlamlarından birini mi söylemek istedi?" diye sordum. "Carthya'ya sevgiyle ya da iyi niyetle saldırmak gibi mi? Ne duyduğumu biliyorum Gregor."

Masanın uzak köşesinde oturan daha genç vekillerden biri olan Efendi Westlebrook "Duyduğunuzu sandığınız şey," diye düzeltti. "Böyle zayıf bir gerekçeyle herhangi bir suçlama yapamayız."

Gregor öne eğildi ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Kral Jaron elbette bizim en büyük endişemiz sizin güvenliğiniz. Size karşı gerçekleşen tehditle ilgili gerekli açıklamayı vekillerinize yaptım ve bir planımız olduğuna inanıyorum."

"Nedir?" Bu iyi bir şeydi.

Burada sözü Lord Termouthe aldı. "İlk olarak Bevin Conner'ı onlara vermemiz gerektiği konusunda hemfikiriz. Eğer aramızdaki barışın devam etmesini umuyorsak bir takım ödünler vermeliyiz."

Masanın diğer tarafındaki Gregor devam etti. "Ve elbette majesteleri sizin hayatınızı korumalıyız. Sizin korsanlara teslim edilemeyeceğinize karar verdik."

Sırıttım. "Muhtemelen bu kararı uzunca tartışmalar sonucu vermişsinizdir."

Birkaçının bu şakama gülmesini ummuştum ama hiçbiri gülümsemedi bile. Böyle bir tartışma olup olmadığını merak ederek başımı dikleştirdim.

Gregor "Vekiller bu tehdit geçene kadar saklanmanız gerektiğine inanıyorlar," dedi. "Ne kadar uzun sürerse sürsün sizi güvende tutacağız."

"Ne zamana kadar?" Artık sabrımın sonuna gelmek üzereydim. "Bir dört yıl daha mı? Ya da bu sefer kırk yıl boyunca mı?"

Bana cevap vermeden devam etti. "Sonuç olarak korsanların sizi isteme güdüsünü bertaraf etmeliyiz." Gregor derin bir nefes alarak sözüne kaldığı yerden devam etti. "Vekillere siz tahta oturacak yaşa gelene kadar yerinize birinin geçmesini önerdim. Eğer tahtta oturuyor olmazsanız korsanlar sizi öldürerek hiçbir şey elde edemezler." Cevap vermem için bana baktı, sessiz kaldığımı görünce "Benim fikrimden hoşlanmamış olabilirsiniz ama bu sizin hayatınızı koruyacak majesteleri" diye devam etti.

Yerime geçecek birinden bahsedilmesi kalbimin göğüs kafesimin içinde buz tutmasına neden oldu. İçimi saran ani öfkeden ötürü kimi suçlamam gerektiğini bilmiyordum. Beni, bunun geleceği konusunda uyarmayan Kerwyn'i mi? Veya bana en sadık vekilmiş gibi görünen ama beni tahttan uzaklaştırmak için komplo kuran Gregor'ı mı? Ya da benden çok Gregor'a güvenmeleri için vekillere bahaneler veren kendime mi? Gregor'da karar kıldım çünkü ondan zaten yeterince rahatsız oluyordum.

Sonra Lord Termouthe "Bu planı destekleyecek misiniz, Kral Jaron?" dedi.

Parmaklarımı tahtın kolçağına hafifçe vurdum. "Hayır."

Gregor "Planın hangi kısmına karşı çıkıyorsunuz?" diye sordu.

"Başından itibaren hepsine." Ayağa kalktım ve odada yürümeye başladım. "Başlangıç olarak ben ailemin ölümüyle ilgili her şeyi anlayıncaya dek Conner'ı korumalıyız. Gerçeğe ulaşmamız için tek bağlantımız o. Dervanis yağı..."

Gregor sesini yükselterek "Conner, bunun alakasız olduğunu size söylemişti," dedi. "Asıl sorun korsanları Carthya'dan uzak tutmak iken, gölgelerin peşinden koşma saplantınız neden?"

Ona bağırarak "İkisi de aynı sorun!" diye karşılık verdim. "Bunların hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğunu göremiyor

musun? Anlattığı hikâyede yanlış bir şeyler var!" Conner'la yaptığım konuşma kafamı rahatsız etmeye başladı. Orada fark etmem gereken bir şeyler olmuş olmalıydı. Belki de söylediklerinde ya da sesinin tonunda gizli bir mesaj saklıydı. Ve ipuçları henüz ortaya çıkmamıştı.

"Hikâyesinde yanlış olan bir şey yok. Çok dengesiz oldunuz ve açıkçası yanlış olan sizsiniz!" Gregor duraksadı ve kendine çeki düzen verdi. Sonra sesini alçaltarak "Birdenbire patladığım için beni affedin majesteleri. Bunu kastetmemiştim," dedi.

Ama etmişti. Ve vekillerime tek bakış atmamla böyle düşünenin sadece o olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdim. Sadece sessizce köşede durmakta olan Kerwyn benim tarafımda görünüyordu.

Kendi duygularımı bastırdım ve sakince "Korsanların beni neden öldürmek istediklerini yanlış anladınız," dedim. "Saklansam da saklanmasam da, kral olsam da olmasam da, dört sene önce Conner'ın onlara verdiği işi bitirmek niyetindeler. Bir mutabakat veya ticari anlaşma istemiyorlar. Onları tatmin edecek tek şey benim ölümüm. Bu, müzakere edilerek savuşturulabilecek bir tehdit değil."

Bayan Orlaine "Babanız kral iken müzakereler çok işe yaradı."

"Babam yanılıyordu!" Bunu daha önce yüksek sesle dile getirmemiştim ve hatta bu fikri aklıma bile getirmeye cesaret edememiştim. Doğruldum ve "Diğer tarafın istediği sadece bizim yerle bir olmamız ise müzakere edilecek ne kalmıştır ki?" dedim. "Sizden bana kulak vermenizi istiyorum. Çünkü eğer şimdi kendimizi savunmazsak, korsanlar geldiğinde Avenia orduları da, onların çok uzağında olmayacaktır."

"Biz de o yüzden korsanların buraya gelme niyetlerini bertaraf etmenin tek ve en iyi çözüm olduğunu düşünüyoruz." Gregor ayağa kalkmış doğrudan yüzüme bakıyordu.

"Vekillerin hiçbiri bu sorunun çözümünün savaş olduğu konusunda size destek vermeyecektir, Kral Jaron."

Dehşet içinde onlara baktım. "Bu gece itibariyle, korsanlar bizimle çoktan savaş hâlindeler. Bu gerçeği görmezden gelmek barış içinde olduğumuz anlamına gelmez." Birkaç vekil beni başıyla onayladı ama bu yeterli değildi.

"Savaştan kaçınmanın bir yolunu bulacağız... Siz olsanız da olmasanız da." Gregor'ın sesi buz gibiydi.

Conner'ın zindanda söyledikleri aklıma geldi. Eğer ben ortadan yok olursam Carthya savaştan kaçınabilir. Bu neredeyse herkes için uygun bir çözüm. Ben hariç, tabii ki.

Çenemi ileri çıkartarak "Bir oylama yapıldı mı?" diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı ve "Belki sizi saklanmanız için zorlayamayız ama reşit olana kadar yerinize birini atayabilir ve kral olmak için hazır olmanızı bekleyebiliriz. Bunu bir savaş hâline getirmeyin Kral Jaron. Burada yalnızsınız."

Conner'ın da söylediği gibi. "Ve benim yerime geçecek kişi sen mi olacaksın?" diye sordum.

Gregor bir kez daha boğazını temizledi. "Savaş zamanlarında ben mantıklı bir seçimim. Dahası, bir gün Amarinda bu ülkenin kraliçesi olacak. Benim lider olmamı sonuna kadar destekliyor ve vekillere bunun onayını vereceğine eminim."

"Henüz kraliçe değil," dedim.

Kerwyn aramıza girdi ve Gregor'a doğru döndü. "Vekiller arasında şimdiden iki tane boşluk var. Biri, şayet Farthenwood'da Jaron'ı bulsaydı öldürecek olan, ikincisi de Jaron'ın ailesini öldüren. Kral genç ama ona bu odadaki herkesten daha fazla güveniyorum."

"Umarım bir gün biz de ona güvenmeyi öğreneceğiz." Gregor bana döndü. "Bunu, siz reşit olana kadar yapacağız Kral Jaron. Ve de sizin iyiliğiniz için."

Tam ona aynı şekilde karşılık vermek üzere ağzımı açmış-

tım ki bu tartışmayı uzatmamam konusunda beni uyarmak için, Kerwyn nazikçe kolumu kavradı. Beni durdurmakta haklıydı. Bu savaşı kazanamazdım.

Bana sadece tek bir seçenek bırakmışlardı. Ve bu düşünce şimdiden avuç içlerimin terlemesine neden oldu. Sanki kendi derin mezarımın içindeydim ve ayakta duruyordum. Oradan çıkmak için de tırmanmaktan başka seçeneğim yoktu. Ve ilk adımı burada vekillerime karşı atıyordum.

Kendimi sımsıkı kapadığım ellerimi açmaya zorladım ve Gregor'a bakarak cevabını tahmin ettiğim şu soruyu sordum. "O zaman kaleyi ne zaman terk ediyorum?"

"Şafakla birlikte. Bu gece ne olduğuyla ilgili araştırmayı tamamlayacağız ve bu problemi çözmek için gerekli diplomatik adımları atacağız."

Başımı olmaz anlamında salladım. "Bu soruşturma bitene kadar yerime geçecek kişi için yapılacak oylamayı ertelemelisiniz. Korsanlar bana on gün mühlet verdiler. Siz dokuz gün verin."

Gregor tereddüt etti ama Kerwyn "Bu makul bir öneri," dedi. "Soruşturmanın daha kısa bir sürede tamamlanmasına imkân yok."

"Ya prenses ne olacak?" diye sordum. "Onun güvenliği yani?"

"Bu gece hedef sizdiniz, o değil. Onun burada güvende olduğuna eminim." Sonra Gregor "Bu planı destekleyerek doğru bir iş yaptınız majesteleri," diye ekledi.

Başımı hafifçe sallayarak ona karşılık verdim. "Kaçmak istediğimi mi düşünüyorsun?"

Sadece "Yakında geri döneceksiniz. Ve sonunda her şeyin iyi niyetle yapıldığını anlayacaksınız," dedi.

BÖLÜM 8

Taht odasını yalnız başıma terk ettim. Uyumak için çok yorgun ve bu gecenin geri kalanında yapmam gereken şeyler için çok bitkindim.

En son ihtiyacım olan şey, toplantının sona ermesi için koridorda beklemekte olan Amarinda ile yüz yüze gelmekti. Onu sert ve kısa bir şekilde selamladım ve "Beklediğin, vekillerden, hangisi?" dedim. "Yoksa en çok desteklediğin vekil olan Gregor mı?"

Amarinda'nın ela renkli gözleri beni baştan aşağı süzerken kısıldı. Sıra dışı bir güzelliği vardı ve ona doğrudan baktığım anda cesaretim kırılıyordu. O yüzden bunu nadiren yapıyordum.

"Seninle konuşmaya geldim." Bunu öfkeli bir ses tonuyla söyledi. "Imogen'a ne yaptığını duydum. Buna nasıl cüret edersin? Bunu hak edecek bir şey yapmadı!"

Ben de ona aynı öfkeli ses tonu ile karşılık verdim. "O zaman söyle, Conner senin elinle sunduğun güzel bir yemeği hak edecek ne yaptı?"

"O yemeği bu gece benimle birlikte yiyor olmalıydın!"

O konuda onunla tartışacak durumda değildim Geçtiğimiz hafta boyunca her yemek saatinde kendime yapacak daha iyi şeyler buldum. Öfkesi biraz da olsa geçti "Orada olacağını ve böylece konuşabileceğimizi ummuştum."

Sesindeki bir şeyler onunla zaman geçirme fırsatını es geçtiğim için pişmanlık duymama neden oldu. "Pekâlâ, belki şimdi konuşabiliriz."

Koluma girmesi için işaret ettim ve koridorda birlikte yürümeye başladık. Ne söyleyeceğimi bilemediğim için saniyeler sessizce akıp geçti. O da en az benim kadar rahatsız görünüyordu. Sonunda "Carthya için en iyisini istiyorsun ve ben de bunu istiyorum," dedi. "Peki, neden birbirimize bu kadar uzağız?"

Çünkü beni öldüremeye çalışan bir adama yemek götürmüştü. Ve benim tahtımı almaya çalışan bir adama güvenmişti.

Ona soruyla karşılık verdim. "Cenaze töreni nasıldı? Sadece küçük bir kısmını duydum?"

Dudaklarını sıkarak "Güzeldi," dedi. "Sana yaptıklarından ötürü ailene karşı ne kadar öfke duyuyor olsan da törene katılmaman büyük saygısızlıktı."

"Onlara öfkeli değilim ve töreni kaçırmak istemiyordum."

"O zaman tören yerine önceliği ne almış olabilir? Eğer bir yerlerde yarı ölü bir biçimde yatmıyor idiysen orada bulunmalıydın!"

Durdum ve dik dik ona baktım. Başını aşağı yukarı salladı ve bunun ne anlama geldiğini anladı. "Hayır olamaz. Bundan haberim olmadığı için beni affet. Şimdi ne yapacağız?"

Biz demesi beni bir anlığına durdurdu. Gregor'a olan sadakatine rağmen aramızda daha güçlü bir ortaklık olmasını istemesi mümkün müydü?

"Her şeyden önce Imogen'a yardım edecek misin?" diye sordum. "İhtiyacı olan tek şey, herhangi bir yerde huzur içinde yaşaması. Bunu anla!"

"Lütfen kalmasına izin ver. Seni gücendirecek ne yapmış olursa olsun o benim arkadaşım ve gidecek hiçbir yeri yok."

"Ama neden..." Sonra ona açıklayamayacağım şeyler olduğunu kendiliğinden anlamış gibi "Pekâlâ. Ona yardım edeceğim," dedi.

"Bunu yaptığında bana haber yolla. Şimdilik konuşmamız burada sona erdi." Hiçbir şey konusunda olmasa da, planlarım hakkında ona karşı dürüst olmalıydım.

Ona Imogen'ın odasına kadar eşlik etmeyi önermemem tam bir kabalıktı ama bu gece kalenin o kısmına, hatta yakınlarına bile gitmek istemiyordum. O yüzden birbirimizi selamladık. O bir yöne, ben de diğer yöne doğru gittim. Sadece saniyeler sonra Gregor'ın prensesin yanından gelen sesini duydum. "Leydim, size gideceğiniz yere kadar eşlik edebilir miyim?"

Amarinda keyifle şakıdı ve onun teklifini kabul etti. Ve bununla birlikte, onunla benim aramdaki tüm iyi niyet yok oldu, gitti. Eğer bu gece beni arayıp bulmasaydı ben onu bulmazdım.

Odama dönmeden önce yolculuk için, birkaç kitap bakmak amacıyla kütüphaneye uğradım. Kalenin kütüphanesi en sevdiğim yerlerden biri değildi. Çünkü büyük duvarın tam ortasında ailemin bir yıl önce çizilmiş devasa bir portresi asılıydı. Annemle babam yan yana oturuyor ve ağabeyim de tam arkalarında duruyordu. İstediğim kitapları bulduktan sonra bir an resme baktım ve bu pozu verirlerken içlerinden birinin beni düşünüp düşünmediğini merak ettim. Sıkça yaptığım gibi babamın beni uzaklara göndermesinin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Yaptığı asıl sahip olmam gereken hayata mı mal olmuştu yoksa, benim hayatımı mı kurtarmıştı?

Bu bana çok fazla gelmişti. Arkama bakmadan odayı terk ettim.

Mümkün olduğunca çabuk odama döndüm. Mott kapıda

endişeli bir biçimde haberleri bekliyordu. Bakışları elimdeki kitaplara kaydı. En üstteki kitabın adını saklamaya çalıştım ama artık çok geçti. "Korsanlarla ilgili kitaplar mı?" dedi. "Onlar ne için?"

"Hayır, Mott."

"Conner'a, eğer konu ilgini çekmez ise iyi bir okuryazar olmadığını söylediğini hatırlıyorum."

Onu iterek yanından geçtim. "Şafakla birlikte kaleyi terk ediyoruz. Tobias da bizimle geliyor. Ona haber ver."

"Nereye gi..." Ona döndüğüm anda Mott durdu ve "Jaron hasta mısın? İyi görünmüyorsun," dedi.

Başımı hayır anlamında yavaşça salladım ve odama girerken "Soru sormak yok. Sabaha hazır ol," dedim.

BÖLÜM 9

Sabah uyandığımızda yağmur çiseliyordu ve gökyüzü gri ve kasvetliydi. Sanki güneş bile bu plandan utanç duymuştu. Gregor, bana eşlik etmeleri için çok sayıda nöbetçi ve fazlaca hizmetçi toplamıştı. Bazılarının yüz ifadesi korkakça ayrıldığım için bana acıyormuş gibi, bazılarınınki ise yetersizliğimden ötürü zavallı olduğumu düşünüyor gibi görünüyordu. At arabasını sürecek iki nöbetçi dışındakilerin bana eşlik etmesine gerek yoktu.

Gregor itiraz etti ama "Krallığın yarısı bana eşlik ediyorken nasıl saklanacağım? Tek ihtiyacım olan Mott. Tobias da çok sinir bozucu olana kadar bana yardımcı olabilir." Etrafa bakındım. "Amarinda burada değil mi?"

"Sanırım prenses, Imogen'nun yolculuğuna yardım etmek amacıyla geç saatlere kadar uyanık kaldı."

Ben bile böyle bir şeyi bilmiyorken, Gregor'ın bundan nasıl haberdar olduğunu merak ettim. Şüphesiz Gregor, prensesin kendisine olan desteğine ona hizmet ederek karşılık veriyordu. Ya da belki de başka nedenlerden ötürü ona bu kadar yakındı. Gerçekten bilmiyordum.

Son malzemeler arabaya yüklenirken Kerwyn beni bir kenara çekti. "Lütfen gitme, Jaron."

Onun bu ricasına ancak başımı sallayarak karşılık verdim. "Şu anda başka bir seçeneğim yok."

"Kısa süreli bir uykunun fikrini değiştireceğini düşünmüştüm."

Elimi Kerwyn'in omzuna koyarak "Ben de aynı şeyden endişeleniyordum o yüzden kendimi uyanık tuttum."

Kerwyn'in gözleri nemlendi. "Seni her zaman sevdim, Jaron, bunu biliyorsun. Dört sene önce kaybolduğunda ben de bir parçamı kaybettim. Ve sadece birkaç haftalığına sana tekrar kavuşmuş oldum. Geri döneceğine söz ver."

Gülümsemeyi denedim ama olmadı. "Buna söz veriyorum. Ama eğer dönmez isem bu, kral olmak için yeterince güçlü olmadığım içindir. Bu durumda da Carthya'nın yerime geçecek birine ihtiyacı olacak."

Bu, onu rahatlatmadı. Bundan ötürü ben de kendimi önemsiz hissettim. Hafifçe eğilerek beni selamladı ve her gün benimle ilgili gelecek haberleri gözleyeceğini söyledi. Bunu söylememiş olmasını dilerdim. Ona iyi ya da kötü hiçbir haber yollayamazdım.

Mott ve Tobias ile birlikte arabaya bindikten sonra sürücüye Farthenwood'a gideceğimizi söyledim.

Mott şaşkınlık içinde "Farthenwood mu?" diye sordu. "Ama Gregor'ın aklında başka bir yer vardı."

"Gregor bana emir veremez," diye sertçe karşılık verdim.

Tobias Mott'a çabucak bir bakış atarak "Konuşmalıyız," dedi.

Koltuğuma iyice yerleşerek "Devam edin," dedim. "Ama kısık sesle konuşun ki uyuyabileyim."

Tobias "Seninle konuşmalıyız," diyerek konuya açıklık kavuşturdu. Ama gözlerim çoktan kapanmıştı.

Uykuya daldığımı düşündükleri anda Tobias'ın Mott'a fısıldayarak "Berbat görünüyor," dediğini duydum.

"Bu sabah kapıdaki nöbetçilere sordum. Bütün gece uya-

nık olduğuna eminler. Ve odasından gizlice çıkmış olabilir. Ama ne kadar süreliğine çıktığını kim bilebilir?"

Ben bilebilirdim. Bütün gece kütüphaneden aldığım kitapları inceledim. Amarinda'nın konuşmak için beni çağırtacağını ummuştum ama bunu yapmadı. Ondan haber gelmesinden umudu kestikten sonra da Kerwyn'i buldum. Gidiş planımın detaylarını onunla paylaştım. Planıma beklediğimden daha az coşkulu bir biçimde tepki gösterdi.

"Bile bile seni bir çırpıda yalayıp yutacak bir canavarın ağzına doğru bir yolculuğa çıkıyorsun!" diye haykırdı.

"Ben şu anda yalayıp yutuluyorum!" diye cevap verdim. "Kerwyn, bu benim tek şansım. Herhangi birimizin sahip olabileceği tek şans."

Nihayetinde Kerwyn bana isteksizce iyi dileklerini iletti. Yanımda götürebileceğim kadar çok değildi ama elimde olan buydu.

Şimdi karşımda oturmakta olan Tobias Mott'a fısıldayarak "Kolu nasıl?" diye sordu.

"Fena değil. Birkaç güne iyileşir."

"Ve onu bıçaklayan Roden mıydı? Roden'ın tahtı istediğini biliyordum ama böyle bir şey yapmaya kalkışacağını tahmin etmezdim."

"Roden'a çok güvenme," diye homurdandım. "Beni bıçaklamadı sadece kılıçla yaraladı. Sadece ufak bir kesik." Sonra onlara göz kırptım ve sırıttım. Ne Mott ne de Tobias gülümsememe karşılık verdi.

Gözlerimi yeniden kapadım ve uykuya dalmak için çabaladım. Derin bir uyku çekmiş olmalıyım. Uyandığımda araba durmuştu ve güneş tam tepedeydi. Mott ve ben arabada yalnızdık.

"Farthenwood'da mıyız?" diye sordum.

"Evet."

Esnedim ve dağılmış saçlarımı gözümün önünden çektim. "Tobias nerede?"

"Kalacağımız odaları ayarlamak için malikâneye gitti. Buraya geleceğimize dair kimsenin bilgisi yoktu o yüzden kimse hazırlıklı değildi."

"Buradaki herkesi gönder. Birkaç gün içinde ayrılacağımızı ve o zaman dönebileceklerini söyle. Ve senden nöbetçilere, tepelerdeki kaya veya dikenli çalı gibi bir şeyleri korumalarını emretmeni istiyorum. Onları etrafta görmek istemiyorum."

"Tamam. Ama şu an etrafımızda değiller. Burada yalnızız." Dudaklarını yaladı ve "Roden'ın dün geceki saldırısı hakkında konuşmalıyız," diye ekledi.

At arabasının camından dışarı göz attım ama hiçbir şey görmedim. "Pekâlâ, konuş."

Öne doğru eğildi ve ellerini kavuşturdu. "Bana dün gece ya kabul edilemezi ya da imkânsızı seçeceğini söylemiştin. Öyleyse hangisini seçtin?"

Karşılık olarak sadece omuz silktim. "Şey, söylediğim gibi kabul edilemez... Kabul edilmesi mümkün olmayandır."

"O zaman imkânsız da korsanlarla ilgili bir planın olduğu anlamına geliyor."

"Şimdi bana bununla ilgili bir şey sorma."

"O zaman bana ne yapmamı istediğini söyle!" Şimdiye kadar onun gözlerinde böyle bir endişeye tanık olmamıştım. "Jaron tek yapman gereken benden bir şey istemen ve sen şeytanın inine de gitsen ben yanında olacağım." Ufak bir sessizlikten sonra "Ya da korsanların inine bile."

"Bunu biliyorum." Sözlerim ağzımdan hafif bir fısıltı olarak çıktı.

"Sesindeki korkuyu anlayabiliyorum. Bırak sana yardım edeyim."

Korkuyordum ve gerçekten bununla ilgili konuşmak istiyordum. Ama Mott'un fikrimi değiştirmesine de izin veremezdim. Ona yeterince konuşacak zaman verirsem nihayetinde bunu başarabilirdi.

O yüzden sadece "Bana yardımcı olmak istiyorsan şu nöbetçilerden kurtul," dedim.

Mott iç çekti ve kapının açma koluna uzandı. Kapıyı açarak arabadan indi. O gittikten sonra ben de arabadan indim ve Conner'ın malikânesinin arka tarafına doğru yürümeye başladım. Yeniden burada olmak garipti ve Farthenwood'da hiçbir şey değişmemişti. Ama benim tüm hayatım alt üst olmuştu.

Burada geçirdiğim zamanlardaki anılarım hâlâ çok tazeydi. Buradayken sırtımdan yaralanmıştım ve iki yara izim olmuştu. Bunu da daima tahta dönmemin bir bedeli olarak hatırlayacaktım. Bu izlerden biri Tobias'ın eseriydi. Diğer derin iz ise Mott tarafından açılmıştı. Ve şimdi o ikisi bu dünyada en çok ihtiyaç duyduğum kişilerdi.

"Biz de seni arıyorduk." Arkama döndüğümde Tobias eğilerek beni selamlamaya başlamıştı bile.

"Şunu kes," dedim.

Doğruldu ve hımbıl hımbıl bana doğru yürürken becerik-sizce sırıttı. Yan yana durduk ve yüzümüzü Farthenwood'un arka tarafına döndük.

Önümüzde, tam karşımızda Conner'ın odası vardı. Belki oraya yerleşmemi önereceklerdi çünkü malikânedeki en güzel odaydı. Bu gece buraya gelmemeliydim. Ama gelmiş olsam bile hiçbir şartta orada uyumama imkân yoktu.

Tobias "Gregor'ın, geçici olarak senin yerine birini getirmek istediğini duydum," dedi.

"Bu onun planı."

Ayağıyla yere vurdu. "Hiçbir zaman kral olmak istemedin. Belki de bu iyi bir şey."

"Öyle mi? Bunu kutlamalı mıyım?" Özür diledi ve eve doğru yürürken "Belki de yerime seni atamalıyım," dedim.

Tobias kıkırdadı. "Kesinlikle olmaz! Ama bir gün doktor olmak isterim. Ya da bir öğretmen. İyi bir öğretmen olacağımı düşünüyorum."

"Evet olursun."

"Ama sorun şu ki kalede eğitim verebileceğim bir çocuk yok. Belki bir gün sen ve Amarinda..."

İfadesiz bir şekilde "Ben olsam buna güvenmezdim," dedim.

"Hâlâ senden nefret mi ediyor?"

"Benimle ilgili ne düşündüğünü bilmiyorum. Aslında herhangi bir şey hakkında ne düşündüğünü de bilmiyorum."

"Onunla konuştun mu?"

Gözlerimi devirdim. "Sen de başlama."

"Özür dilerim." Sonra "Jaron neden buradayız?" diye ekledi. "Bunun dün gece, korsanlarla ilgili okuduğun kitaplarla bir alakası var mı?"

Bunu zorla düşünüp taşınarak sadece başımı evet anlamında salladım ve "Evet, Tobias. Burada olmamızın tamamen o kitaplarla ilgisi var," dedim.

BÖLÜM 10

Farthenwood'a girdiğimiz andan itibaren Mott ve Tobias'tan kaçmak için elimden geleni yaptım. Gerçekten onlarla konuşacak durumda değildim ve kafam o kadar doluydu ki boş sohbetler yapmak istemiyordum.

Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için koridorları geçip malikâneyi dolaşmaya başladım. Kaçınılmaz olarak kendimi Farthenwood'un alt katında, Conner'ın zindanlarının olduğu yerde buldum. Neden kendimi buraya gelmek için zorladığımı anlayamadım. Belki de burada hür bir insan olarak öylece durabileceğimi ve istediğim zaman buradan çekip gidebileceğimi görmek istedim.

"Buraya inebileceğini düşünmemiştim."

Arkamı döndüm ve Mott'un merdivenlerden inişini izledim. Gelip yanımda durdu ve kollarını kavuşturdu.

"Ben de düşünmemiştim," dedim.

"Beni kendi saflarına burada çektiğini biliyorsun. Conner'a olan inancım burada değişti."

"Conner için bunca zaman nasıl çalıştın, Mott?"

"Sadece bildiğim şeyler yüzünden. Ve sana yemin ederim

ki onun işlediği o korkunç suçlardan haberdar değildim."

"Planlarından hiç bahsetmedi mi?"

Mott bir anlığına düşündü ve "Aileni öldürmeden bir hafta önce Conner babanın vekillerden aşırı derecede şüphelenmeye başladığını ve kaleye giriş yaptıkları her noktada aranmalarını istediğini belirtti. O zaman bunu düşünmemiştim ama sonradan ne anlama geldiğini anladım. Eminim ki bu onun planlarını karmaşık bir hâle getirdi. Eğer bilseydim onu durdururdum."

Kafamı salladım ve topuğumla yere vurdum.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra "Jaron burada olanlar için beni affedebilecek misin?" diye ekledi.

"Sen Sage'i kamçıladın, Jaron'ı değil." Kafasını anlamamışçasına salladı ve ben de "Şimdi Jaron, yani kral olduğum için mi benden af diliyorsun?" dedim. "Sadece Sage olsaydım benden af diler miydin?"

Mott şimdi beni anladı. Başka tarafa doğru döndü ve gömleğinin düğmelerini açtı. "Tobias'ın sırtını yaraladığı zamanı hatırlıyor musun? Bana kesiğin pencereden çıkarken olduğunu söylemiştin."

Bu düpedüz bir yalandı ve bundan ötürü hâlâ pişmanlık duyuyordum. Ama bu Tobias'ın prens olma hevesinden vazgeçmesi için tek yoldu.

Mott "Tek cezan o gün yemek yiyememek oldu ve Tobias da hiç ceza almadı," diye devam etti. "Conner bunu ondan saklamaya çalıştığımı öğrendikten sonra bana bunu yaptı." Gömleğini yeterince indirdi ve sırtındaki kamçı izini ortaya çıkardı. Benimki kadar derin görünmüyordu ama kesinlikle çok acı verdiği açıktı. Onu görmek canımı acıttı. "Bu iz Sage yüzünden oldu, Jaron yüzünden olmadı." Sanki ona söyleyebilecek herhangi bir şeyim varmış gibi bir şey söylememe fırsat vermeden orayı terk etti.

Onu yeniden akşam yemeği zamanı Conner'ın ufak ye-

mek odasında buldum. Tobias aşçının yanındaydı ve yemek için son detayları kontrol ediyordu. O yüzden Mott ve ben yalnızdık. Odaya girince doğruldu ve ben onun çaprazına geçtim. Yüz yüze oturacak kadar rahat değildik.

Kısa süreli bir sessizlikten sonra "Bugün yaşıyor olmamın tek nedeni hayatımda yaptığım hatalardır," dedim. "Suçlarım hayatımı kurtarmış olabilir ama asla sana zarar vermek istemedim."

Bana baktığı anda Mott'un gözleri hüzünle doldu. "Jaron..."

"Zindanda olanlar için bir daha asla benden af dilemeyeceksin." Sonraki kısım canımı acıttı. "Ve benim senden af dilememe izin vereceksin."

"Bu gerekli değil."

"Belki henüz değil." Ona kısa bir süre baktım. "Ama gerekecek."

Mott "Senin aşırı endişeli olduğunu biliyorum, dedi. "Ama biz dostuz. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır Mott. Her şeyi anlatamam çünkü sen benim dostumsun."

O sırada Tobias elinde içinde üç güveç olan bir tepsi ile odaya girdi. Odadaki tuhaflığı hissetmiş olsaydı bile bunun nedenini öğrenemeyecekti. Tobias "Ekmek yok çünkü aşçının onu yapacak zamanı olmadı," diye açıklama yaptı ve bana en büyük güveci verdi.

"Bu yeterli," dedim. "İkiniz de oturun. Bu gece bir araya gelmiş dostlar olarak yemek yiyelim."

Yine de zaman huzursuz bir sessizlikle geçti ta ki Tobias, "Dün gece Roden'ı görmek senin için sürpriz oldu mu?" diye sorana dek.

"Kalp atışlarımın bir anlığına durmasına neden olan bir sürpriz oldu," dedim. "Onu bir daha gördüğümde şartların benim istediğim gibi olmasını dilerim, onun istediği gibi değil.

Tobias beni başıyla onayladı. "Taç giydiğin gece onu öldürmeliydin. Yani ikiniz tünellerde kavga ederken. Neden gitmesine izin verdin?"

Yemeğimden bir lokma daha aldıktan sonra "Dün geceye kadar bana zarar vereceğini düşünmüyordum. Sanırım bu fikrim şimdi değişti."

Tobias "Roden'ın tek istediği şey umursanmak, önemli olmak," dedi. "Eğer bunu elde etmek için sana zarar vermesi gerekiyorsa bunu yapacaktır. Belki de Gregor haklıdır. Saklanman gerekiyordur."

Ona bir bakış attım. "Benim o kadar korkakça davranabileceğimi düşünüyor musun?"

"Yeter artık!" Mott benden bıkmış bir şekilde kaşığını masaya fırlattı. "Eğer sana boyun eğmememiz konusunda ısrar ediyorsan, sana dik kafalı bir çocuk gibi davranacağım. Neden buradayız? Senden bir cevap istiyorum!"

"Vermezsem ne olur?" Sırıttım ve kollarımı kavuşturdum. "Seni bir kılıç dövüşünde yenebilirim ve beni odama kilitlersen ne olacağını hepimiz biliyoruz."

"Olacaklar o kadar da karmaşık değil." Mott da kollarını kavuşturdu. "Artık senden hoşlanmamaya karar vereceğim."

Gülümsemem tüm yüzüme dağıldı. "Bu ciddi bir tehdit."

"Daha da kötüsü olacak. Sana sadece unvanın ile seslenecegim ve bana emir verdiğinde sessizce gözlerimi devireceğim. Ve bana hakaret ederek eğlenmene izin vermeyeceğim."

"İşte buna katlanamam." Kendimi tutamadım ve bir kahkaha patlattım. Mott bile sert yüz ifadesini bir kenara bırakıp gülümsedi. Bakışlarımı ondan Tobias'a kaydırdım. "Eğer gerçek planım konusunda konuşacaksak bir şeyler içmem gerekiyor. Kilerde yarısı hâlâ dolu olan bir elma şarabı şişesi görmüştüm. Fazla değil ama işe yarar. Onu alıp getirir misin?"

Tobias sandalyesinden aşağı atladı ve hızla koşarak odadan çıktı.

Mott'a döndüm. "Ya söyleyeceklerim hoşuna gitmezse?"

"Söylediğin şeylerden nadiren hoşlanıyorum. O yüzden senden en kötüsünü bekleyeceğim."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

Biz Tobias'ın geri dönmesini beklerken Mott sandalyedeki pozisyonunu değiştirdi ama ben zar zor hareket ettim. Tobias birkaç dakika sonra elinde elma şarabı ve üç kadeh ile içeri girdi. Onları almak için elimi uzattım ve içkileri kendim doldurdum.

Mott'a kadehini uzattığımda "Çok olanı kendin almalıydın," dedi.

Başımı hayır anlamında salladım ve ona sunduğum kadehi alması için ısrarcı oldum. "Size vereceğim haberleri, ben zaten biliyorum. Bana güven, öfkeni bastırmak için benden fazla içkiye ihtiyacın olacak."

Kaşlarını çattı ama kadehini benim şerefime kaldırdı. Sağlığıma ve uzun yaşamıma içtiler. Sağlıkla ilgili kısım beni asla endişelendirmemişti ama umarım Tanrı uzun yaşamamla ilgili kısmı duymuştur ve bunu bana bağışlayacaktır.

Mott başlamam için boğazını temizleyerek beni uyarana kadar sessiz kaldım. Ona baktım ve "Eğer dokuz gün içinde korsanlara teslim olmazsam, Carthya'ya saldıracaklar. Ya ben, ya da onların hepsi ölene kadar da savaşı sürdürecekler."

Tobias "Savaş," diye mırıldandı.

"Vekiller savaşa destek vermeyeceklerini açıkça belirttiler." Yavaşça nefes alıp verdim. "Savaştan kaçınmanın en iyi yolunun korsanların beni ele geçirmelerine izin vermek olduğuna inanıyorlar. O yüzden vekillerin benim saklanmamı istedikleri yerde değil buradayız."

Mott "Senin yerine birini geçirmek istemeleri senin ölmeni istemeleri anlamına gelmiyor," dedi.

"Belki gelmiyor. Ama ya haklıysan ve yerime biri seçilirse? Bunun beni tehlikeden koruyacağına inananınız var mı?

Ordumuz parçalanırken o ahmakların her şey yolundaymış gibi numara yapmasını seyretmem için beni dershaneye yollayacaklar."

Tobias "O zaman senin yerine birinin geçmesini engellemek için bir yol bul," dedi.

"Reşit olana kadar bu oylamayı durduramam." Omuz silktim. "Seçimi çoktan kaybettim."

Mott kaşlarını çattı ve kadehini o kadar sıkı kavradı ki onu kıracağını sandım. "Ve senin tüm bunlara bir çözümün mü var?" diye sordu.

Doğrudan onların yüzüne bakarak konuşma niyetiyle dikleştim ama sonunda cesaretim kırıldı ve konuşmak için gözlerimi yere indirdim. Anlık bir tereddütten sonra "Korsanlara yalnız gideceğim. Siz ikiniz de kaleye bensiz döneceksiniz," dedim.

Bu haber kafalarına dank edene kadar, uzunca bir sessizlik oldu. İlk konuşan Mott oldu. Şaşırtıcı derecede sakindi. "Bu kadar kolay pes edeceğine inanmıyorum."

"Onlara teslim olmuyorum, onlara katılıyorum."

"Ne?" Mott'un gözleri büyüdü. "Jaron hayır. O kadar aptal olmadığını söyle bana."

Aptallık inkâr edemeyeceğim özelliklerimden biriydi ve bunun söylenmesine tahammül gösterebilirdim, ama ne olduysa aşırı derecede öfkelendim. Masaya yumruğumu vurarak "Başka seçeneğim yok. Her çözüm ya benim ölümüme, ya da ülkemin yerle bir olmasına neden olacak. Elimde kalan tek seçenek de bu," dedim.

"Yani planın onların kampına girmek mi? Bununla kendini daha çabuk öldürtmekten başka ne başarabileceğini umuyorsun?"

"Ya korsanları kendi saflarıma çeker ve onların bana sadakatini sağlarsam? Sonra Avenia bize saldırdığında..."

Tobias bu fikrimi aşağılar gibi öfkeyle burnundan soludu ve Mott bana aklımdan zorum varmış gibi bakmaya başladı.

"Tam olarak, bu düşmanları nasıl müttefik haline getirmeyi planlıyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum! Ama bu diğer alternatiften daha iyi."

"Hangi alternatif?"

Somurttum. "Conner'ın dört sene önce beni öldürmesi için tuttuğu korsanın adı Devlin. Ailemi öldürmek için kullandığı zehri de temin eden o ve dün geceki saldırının arkasında da Devlin var. Eğer onun sadakatini sağlayamazsam bu tehdidi ortadan kaldırmam gerekecek." Kalbimin hızlı atışlarını hissederek "Onu öldürmek zorunda kalacağım," diye ekledim.

O sözlerim bir süre havada asılı kaldı ve Mott "Ve bunu yalnız başına mı yapacaksın?" diye sordu.

Onu, başımla onayladım.

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Sonra da öfkeyle odayı arşınlamaya başladı. "Korsanların yanına giden hiç kimse geri dönemedi," diye homurdandı. "Asla."

"Ben dört sene önce döndüm."

Mott tam önümde durdu. "Hayır, korsanlar ulaşmadan önce gemiden kaçtın. O gün şansın yaver gitti, başka bir şey değil."

Tobias akılcı bir yol izlemeye çalıştı. "Ya seni tanıyacak olurlarsa?"

"Roden ve onunla birlikte gelen adam seferde olacak. Diğer korsanlar adımı bilebilir ama yüzümü tanımıyorlar."

Mott kafasını sallayarak "Bunu yapamazsın," dedi. "Buna izin vermeyeceğim."

Bu beni daha da öfkelendirdi. "Senden izin istemiyorum, Mott. Ya da onayını! Benden planımın detaylarını anlatmamı istedin ve ben de anlattım."

"Planların ölmene neden olacak!"

"Hiçbir şey yapmamak ölmeme neden olacak! Kalede kalmak ve her şey yolundaymış gibi davranmak ölümüme neden olacak!"

Mott'un yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu ve sanıyorum ki başka biri olsaydım şayet aklımı başıma toplamam için, kendimi duvara fırlatılmış bulabilirdim. Ama böyle bir seçeneği yoktu o yüzden derin bir nefes aldıktan sonra tekrar sandalyesini oturdu ve ellerini birleştirdi.

"O zaman kararını verdin mi?" diye sordu.

"Evet verdim."

"Öyleyse benim kararım da şudur." Mott doğrudan gözlerimin içine baktı ve yavaş yavaş konuştu ki böylece söylediği hiçbir kelimeyi kaçırmayayım. "Senin yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

Ellerimi sıkarak yumruk haline getirdim. "Kral olarak emrimi bildirdim."

"Beni affet ama kralın emri şimdiye kadar söylediği en pervasız şey. Her ikimiz de bunu çok iyi becerdiğini biliyoruz. Eğer seni sürükleyerek Dryllliad'a götürmemi engellemek istiyorsan beni şimdi, burada öldürmek zorundasın."

"Bunu yapamam," dedim. "Tobias'ın sağ salim kaleye dönmesini kim sağlayacak? Kendini tehlikeye sokmadan karşıdan karşıya bile zor geçer."

Tobias "Geçebilirim," dedi.

Mott zorla tepki verdi ve bana odaklandı. "Jaron, beni dinle. Sen benim kralımsın ama benden böyle aptalca bir planı kabul etmemi bekleyemezsin."

Ona ateş püsküren gözlerle baktım. "Belki sen de benim yerime birinin geçmesini istiyorsun. Krallık için de, bir bakıcı."

"Belki senin bir bakıcıya ihtiyacın vardır." Mott sanki fikrimi değiştirmeme yarayacakmış gibi yüksek sesle iç çekti. Yine de onları uyarmadan çekip gitmek insafsızlık olurdu. Keşke öyle yapabilseydim. Böylece bu gecenin keyfini çıkarabilirdik.

Benden bir karşılık alamayan Mott elini koluma koydu. Başımı kaldırıp ona baktım. "Eğer gitmen gerekiyorsa be-

nim de seninle birlikte geleceğimi kabul etmelisin çünkü seni yalnız bırakmayacağım. Şu aptal, soylu kafanın içinde nasıl gözü kara bir planın olursa olsun beni de o plana dâhil etmek zorundasın."

Kolumu çekip kurtardım ve diğer kolumu savurdum. Kolum masada duran şarap şişesine çarptı ve şişe devrildi. Şişe yuvarlanıp yere düşerken Mott, şarap üzerine dökülmesin diye geri sıçradı.

Küfrettim ve ayağa kalkıp parmaklarımla saçlarımı geriye attım. "Bana sabaha kadar mühlet ver, Mott. Aptal ve soylu bir baş ağrısı çekiyorum ve bu gece planlarımı değiştirmeyi düşünemeyecek kadar yorgunum."

Mott, başını evet anlamında salladı ve bu fikrimi değiştirmem için zaman bırakmadan bana iyi geceler diledi. Bu gereksizdi çünkü planımın en ufak bir parçasını bile değiştirmeye niyetim yoktu. Başımın zonkladığı doğruydu ve daha da doğrusu yorgundum. Ama tüm gece boyunca veya bir ay boyunca da beklesem tek bir şey değişmeyecekti. O da korsanların kampına yalnız gideceğim.

BÖLÜM 11

Tobias o kadar derin uyuyordu ki gecenin o saatinde odasına girdiğimi işitmedi. Ona çok fazla şarap koymamıştım ama Conner'ın çalışma ofisinde bulduğum uyku ilaçlarından fazlasıyla almıştı.

Onu kolundan sarsınca gözlerini açtı ve irkilerek uyandı. Sessiz olması için işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm. Yine de fısıldayarak konuştuğunda bile sesi oldukça yüksekti. "Jaron? Neler oluyor?"

"Ben konuşacağım ve sen de dinleyeceksin. Anlaştık mı?"

Kafasını evet anlamında salladı. O yataktan çıkarken ben de masasının yakınındaki sandalyeye oturdum. Neredeyse kalp atışlarını buradan duyabiliyordum. Ya da benimkilerini mi?

Anlaşmamıza rağmen ilk konuşan Tobias oldu. "Yine de gidecek misin? Mott'a planlarını değiştirebileceğini söylemiştin."

Onu "Hayır, Mott'a planlarımı değiştirmeyi düşünemeyecek kadar yorgun olduğumu söyledim," diye düzelttim. "Arada büyük fark var."

"Ama Mott haklıydı. Korsanların elinden kaçıp geri dönebilen kimse olmadı. Belki Devlin'i öldüreceksin ama diğerlerinden nasıl kaçacaksın?"

O sorunun verdiği endişe ile yüzümü ekşittim. Gerçek şuydu ki, ona verecek bir cevabım yoktu. Tüm bildiğim Carthya'da başarılı olma şansım, bundan daha fazla değildi. En azından bu şekilde korsanlarla kendi şartlarımla yüzleşecektim.

"Sadece birkaç gün bekle ve bunun üzerine düşün," dedi.

"Kaybedecek bir günüm bile yok. Eğer vekiller benim yerime geçecek kişi ile ilgili oylamayı yapmadan önce, her şeyi yoluna sokmazsam, ondan sonra da bunu başarmak için herhangi bir gücüm olmayacak."

"Yeterince zamanın yok."

"O zaman zamanımı boşa harcamayı kes. Şimdi sus. Benim için bir şey yapman gerekiyor."

"Nedir?"

Kralın yüzüğünü parmağımdan çıkardım ve onu masaya koydum. Taç giyme töreninden beri onu parmağımdan çıkarmamıştım ve yüzüğü çıkarmamla birlikte elimin ağırlığının değişmesi beni şaşırttı. "Vekillerin benim saklandığımı düşünmelerini istemiyorum. Böyle düşünürlerse benim aleyhimde oy kullanmaları daha kolay olur. Sen ve Mott, sabah olur olmaz Drylliad'a dönmelisiniz. Başımla odadaki sandığın üzerinde duran bana ait elbise yığınını işaret ettim. "Oraya ben olarak döneceksin. Birbirimize çok benziyoruz. Parmağındaki yüzük ve arabanın içindeki silüetin ile ön kapıdan geçerken sorun yaşamayacaksın. Oraya gece varın ki, böylece karargâhıma karanlıkta gizlenmiş olarak girebilesin. Mott birilerine görünmekten kaçınman için sana yardım edecek. Ona bir hikâye uydurmasını söyle. Kralın hasta olduğunu veya çok utanç duyduğunu ve o yüzden de hiç kimseyi görmek istemediğini söylesin. Soranlara da, kralın kor-

sanlardan saklanmak için konforlu odasını seçtiği, cevabını versin."

Tobias başını sallayarak "Hayır, Jaron," diye fısıldadı.

Sanki hiçbir şey söylememiş gibi devam ettim. "Sana kapıda bir soru sorabilirler. Nöbetçiler senden bir parola isteyecekler ve böylece senin gerçekten Jaron olup olmadığını doğrulayacaklar. Parolayı bu sabah kendim değiştirdim. Soru, kralın akşam yemeğinde ne istediği olacak. Cevap, kralın akşam yemeğinde ne istediğini biliyorsun ve bunun yemekle bir alakası yok."

Tobias gülümsedi. "O zaman kral ne istiyor?"

"Susmanı ve dikkatini vermeni istiyor. Giysilerimin cebinde Amarinda'ya yazdığım bir mektup var. Mektubu ona ver ve yapabilirsen ondan gelebilecek soruları cevapla. Kızacak ama senin gizlenmene yardım edeceğini sanıyorum."

Tobias "Kızmak mı?" dedi. "Eğer bize inanırsa deliye dönecek. Ya bizi krallığı ele geçirmeye çalışmakla suçlarsa?"

"Mektup her şeyi açıklayacak," dedim. "Amarinda gerekli kararları verebilecek kapasitede o yüzden tüm yapmanız gereken benim odamda kalmanız. Kral olduğum günden beri orada bolca zaman geçirdim o yüzden kimse bunu sorgulamayacaktır."

"Bu yüzden mi...?"

İç çektim. "Beni anlamaya çalışma, Tobias. Kendimi ben bile anlayamıyorum. Burada olduğumuz dönemlerden kalma kıyafetlerimize ne olduğunu düşünüyorsun?"

Bunun cevabını zaten biliyordum. Güzel olanlar burada çalışan hizmetçiler tarafından çalındı. Ama buraya Sage olarak getirildiğim zaman üzerimde olan eski kıyafetler hâlâ eski gardırobumun çekmecesinde duruyordu. Onları hiç kimse istememiştir.

Üzerimdeki kraliyet kıyafetlerini çıkardım ve sandığın üzerine fırlattım. Sonra Sage'in kıyafetlerini giydim. İlk aldı-

ğım günden buraya gelene kadar uzunca bir süre üzerimden çıkarmadığım eskimiş pantolonum artık küçük geliyordu. Conner'ın hizmetçilerinden birinin tamir ettiği gömlek, bir sürü küçük yırtık ile delik deşik olmuştu. Ama Conner beni yetimhaneden almadan hemen önce çaldığım botlarım hâlâ tam oluyordu. Sağ tekin topuğunda delik vardı ama o da beni sadece yağmur fırtınalarında rahatsız ediyordu.

Bu kıyafetleri giyip aynanın karşısında durduğum anda sanki Sage'le ilgili her şey yeniden hayat buldu. İstediğim zaman numara yapma ve gerektiğinde yalan söyleme dürtüsü. Kendimi aksini hissetmeye ne kadar zorlasam da, bir lağım faresinden başka bir şey olamazdım.

Kıyafetleri giyme işim biter bitmez Tobias "Bunu yapamam," dedi.

"Eğer sen başarısız olursan ben de başarısız olacağım. Tobias, bunu yapmalısın. Mott benim peşimden gelmek isteyecek ama buna izin veremezsin. Eğer peşimden gelirse beni deşifre edecek ve işte o zaman gerçekten tehlike altında olacağım."

Kafasını yavaşça salladı. "Sen gittikten sonra koşarak onun yanına gidip olanları anlatmazsam Mott beni öldürecek. Kesinlikle."

"Bir çözüm var ama bu hoşuna gitmeyecek." Gülümsedim ve Tobias'ın yatağının üzerindeki çarşafa uzandım. Bir parçayı boylamasına yırttım ve ellerini arkada kavuşturmasını söyledim. "Ellerini sıkı sıkıya bağlamalıyım. Eğer öyle yapmazsam Mott bundan şüphelenecektir."

Tobias kollarını uzatarak "Pekâlâ," dedi. "Bunun için sana teşekkür etmemin gerekmesi ne garip."

Onu yatağa bağladım ve ağzını da bir parça bez ile kapattım. Onu biraz gevşek bıraktım ki rahatlıkla nefes alabilsin.

Düğümleri attıktan sonra Tobias'a "Sakın başarısız olma," dedim. "Birbirimizi yeniden göreceğiz."

Dakikalar sonra sessizce malikânenin dışına çıktım ve ahırdan en hızlı atlardan biri olan Mistik'i seçtim. Mistik alnındaki beyaz yıldız haricinde katran karasıydı ve sahibine daha önce bindiğim atlardan daha sadıktı. Çok da iyi bakılmıştı, o yüzden beni görenler onu çaldığımı sanabilirlerdi. Gerçi bir bakıma da öyleydi. Onu eyerledikten sonra üzerine bindim ve dakikalar içinde Farthenwood'u arkamda bıraktım.

En azından gecenin geri kalanında özgürdüm.

BÖLÜM 12

At üzerinde Carthya'nın kırsal kesimlerinden geçmek, derin bir suyun yüzeyine çıkmak gibiydi. Özgürlüğümün her anının mümkün olduğunca tadını çıkarırken aldığım her nefes bana biraz daha hayat verdi. Soğuk rüzgâr yüzümü okşadı ve yolculuğum boyunca değişen manzara ile birlikte beni selamladı. Gece bile, Carthya güzel bir yerdi. Ağaçlarımız sık ve uzundu. Nehirlerimiz ve derelerimiz, tarlalarımızın yeşil ve çiftliklerimizin verimli kalmasını sağlıyordu. Sınırlarımızdaki komşu ülkelerin bize neden öyle aç gözle baktıkları bir sır değildi.

Hissettiğim tüm mutluluğa rağmen bu keyifli bir yolculuk değildi. Dolunay, bana yol gösteriyordu ama yine de yoldaki bozuk kısımlara ve olası aksiliklere dikkat etmek zorundaydım. Mistik'in sakatlanmasını istemiyordum. Ve ormanlık alanların yakınlarında kamp kurup saklanan hırsızlar her zaman tehlike teşkil ediyordu. Kimse bu geç saatte buralardan bir yolcu geçmesini ummazdı ve bu bana bir avantaj sağlıyordu. Ayrıca ben de onların ne zaman, nereden çıkacaklarını bilemezdim. Korkmuyordum ama

kesinlikle temkinliydim. İhtiyacım olan son şey dikkat dağınıklığıydı.

O yüzden Mistik'i katlanabileceği kadar sert bir şekilde dizginledim. Günün aydınlanmasına sadece dört saat kalmıştı. Avenia sınırlarını görülmeden geçmem için gecenin beni gizlemesine ihtiyacım vardı. Bunu zamanında yapabilmem için fazlaca şansım vardı. Mistik, hem hızlı hem de dayanıklı bir attı ve yükümüz hafifti. Sadece belime tutturduğum bir kılıcım, göğüs cebimde bir bıçak ve içinde erzak olan bir sırt çantası ile birlikte hazineden aldığım birkaç avuç dolusu sikke vardı.

Farthenwood'dan iyice uzaklaştıkça, gökteki yıldızlar yavaş yavaş döndü. Mott'un ne kadar uzun süre uyuyacağını merak ettim. Muhtemelen sabahın geç saatlerine kadar uyuyabilirdi. Uyandığında uyku haplarının etkisini hisseder ve kandırıldığını anında anlardı. Kral olduğumdan beri kimse yüzüme bakarak küfretmeye cesaret edemedi ama odama bakıp boş olduğunu görünce şüphesiz ki dağarcığındaki tüm küfürleri savuracaktı. Sonra da Tobias'ı bulacaktı. Umarım Tobias, ondan istediğim şeyi yapması için Mott'u ikna edebilir. Hayır, bu umuttan daha fazla bir şeydi. Mott'un bana itaat etmesi gerekiyordu.

Belanın ilk sinyallerini aldığım anda, sınıra yarım saatten daha az bir mesafe kalmıştı. Bazı adamlar çılgınca haykırıyordu ve bir kadın da çığlık atıyordu. Atlar rastgele hareket ediyordu. Uzaktan bir meşalenin düzensiz ve titrek ışığı görünüyordu. Kılıcımı çektim ve Mistik'i o yöne çevirdim.

Çığlıklar birdenbire kesildi ve bir anlığına derin bir sessizlik oldu. Ardından bir adam "Bir tane daha var!" diye bağırdı.

Neler olup bittiği konusunda fikir sahibi olmak için yeterince yakın bir mesafeye gelmiştim. Bir sürü adam vardı. Hepsi Avenia aksanıyla konuşuyordu ve silahlıydı. Bir adam benim

onlara doğru geldiğimi gördü ve bana saldırmak üzere gruptan ayrıldı. Hamlesini kolaylıkla savuşturdum ve kılıcımla koluna derin bir kesik attım. Çığlık atarak kaçıp karanlığa karıştı.

Diğer adamlar ne yapacaklarından emin değilmiş gibi göründü. Belki yakalanmış oldukları için şaşkındılar ya da belki ilk gelen adamı çabucak püskürttüğüm için kararsızdılar. Yine de ben tereddüt etmedim. Atımı dörtnala koşturdum ve başka bir adamı, sırtına kılıç darbesi indirerek yaraladım.

Bu, diğer atlıların kafasını karıştırdı ve hepsi kaçmama izin vermemeleri gerektiği konusunda hemfikir olsa da emirler birbirine karıştı. Kaçmanın benim planlarım arasında olduğunu düşünerek aptalca bir hesap hatası yaptılar. Beni, arkamdaki sık çalılıklara doğru geri çekilmeye zorlamak için etrafımı sarıp bir çember oluşturdular. Geri çekilmek yerine elinde meşale tutmakta olan adamı hedef alarak atımı ileri sürdüm çünkü dövüşmek için tek elini kullanabilecek durumdaydı. Yüzünde pürüzlü bir yara izi vardı ve ona iyice yaklaştıkça daha çirkin bir hâle geldi. Yine de kılıcını oldukça iyi savurdu ama ben karnımdaki sızıya aldırmadım ve Mistik'i ona doğru döndürdüm. Olanca gücümle kılıcımı onunkinin üstüne indirdim. Hem kılıcı hem de meşale çamura düştü. Nereye denk geldiğinden emin olamayarak ona bir kez daha kılıcımı sapladım ama bu sefer derin bir kesik oldu. Başka bir adam atını yanıma sürdü ve onunla Mistik'e çarptı. Ama Mistik çok daha güçlü bir attı ve adamın atı tökezledi. Kendi etrafımda döndüm ve bacağına bir kılıç darbesi indirdim. Acıyla haykırarak geri çekildi. Beraberindeki adamları izleyip hep birlikte karanlığa karıştılar.

Arkamda bir dal çıtırdadı ve kılıcımı kaldırıp döndüm. Havada yeniden bir sessizlik oldu ama yalnız değildim. Attan indim ve Mistik'i dizginlerinden çekerek çalılıkların yanma yönlendirdim. Sonra ani bir hareketle dizginlerini bıraktım, yaprakların arkasına ulaştım ve kılıcımı hızla çekerek sivri

ucunu saklanmakta olan meçhul kişinin göğsüne dayadım.

"Lütfen bana zarar verme!"

Şaşırarak geri adım attım. Bu, sadece bir çocuktu. Altı veya yedi yaşından büyük olmayan küçük bir kız çocuğuydu. Boyu neredeyse göğsüme geliyordu ve uzun, açık sarı saçları sırtına doğru uzanıyordu. Düz, pamuklu bir gecelik giymişti ve ayakları çıplaktı. Muhtemelen kaçmak amacıyla yatağından fırlayıp çıkmıştı.

Hemen kılıcımı yere indirdim ve yanına çömeldim. "Tamam, sorun yok. Artık güvendesin. Ama burada ne yapıyorsun?" Çok karanlık olduğu için emin olamıyordum ama yaralanmış görünmüyordu. "İyi misin?"

Elimi tuttu ve beni biraz uzaktaki uzun bir karaağacın yanına yönlendirdi. Muhtemelen kızın annesi olan kadın yerde yatıyordu. Nefes alış verişi çok yavaştı. Bu yüzden yaralanmış olduğunu anladım. Çığlıklarını duyup bu tarafa gelmeme neden olan kadın bu olmalıydı.

Yanına diz çöktüm ve yarası var mı diye karnının alt kısmını elimle yokladım. Benim orada olduğumu sezince gözlerini açtı ve koluma dokundu. "Zahmet etme," diye fısıldadı. "Yaram çok ciddi." Carthya aksanıyla konuşuyordu. Benim halkımdan biriydi.

"Bunu kim yaptı?" diye sordum.

Gözlerini kapadı ve bir süre öylece kaldı. Muhtemelen cevap veremeyeceğini düşündüm. Sonra tekrar açtı ve "Bu bölgeden olamazsın ve burada olanlardan haberin yoktur," diye mırıldandı.

"Değilim."

Başını salladı. "Avenialı hırsızlar. Büyükbaş hayvanlarımızı çalmak ya da bizi evlerimizde korkutmak için sınırlarımızı geçiyorlar."

Nasıl olur der gibi kafamı salladım. "Drylliad'daki kimsenin bundan haberi yok mu? Kral..."

"Eckbert öldü. Duymamış mıydın? Dahası neler olup bittiğini aylardır biliyordu." Kıvrıldı ve zorla nefes aldı. Ona destek olmak için elimi sırtına koydum ve kanının sıcaklığını hissettim. Çok fazlaydı. Ölümcül bir yarası olmalıydı. Giderek daha zor nefes alıyordu. "Kocam...onu öldürdüler. Nila... onu büyükbabasına götür...Libeth'e."

Nila küçük elini omzuma koydu. Libeth buranın kuzeyinde kalıyordu ve bu da saatlerce geri gitmem anlamına geliyordu. Dahası, tüm şehirleri görünmeden geçip gitmeyi planlamıştım. Orada birilerinin beni tanıma ihtimâli çok fazlaydı ve eğer Mott beni takip etmeye karar verdiyse iz bırakabilirdim.

Nila'nın annesi yeniden doğruldu ve kolumu tutarak dik durdu. "Lütfen," diye fısıldadı.

"Onu oraya götüreceğim, söz veriyorum." Bu geri gitmem anlamına gelse de. Sözlerim onu rahatlattı. Sonunda kendini bıraktı, gözlerini kapadı ve son nefesini verdi.

Nila yanıma çöktü ve annesinin omzuna dokundu. "Öldü mü?"

Başımı evet anlamında salladım. İçime yeni bir öfke dalgası yayıldı. Babam neler olup bittiğini biliyor muymuş? Acaba Gregor veya Kerwyn de biliyor muydu? Neden kimse bana bundan bahsetmemişti?

Nila'ya, "Yakınlarda atımı bağladığım bir leylak çalılığı var," dedim. "Gidip annen için toplayabildiğin kadar çiçek topla."

Nila duygularını dışa vurmaksızın ayağa kalktı, ben ellerimle ve bıçağımla annesini gömmek için bir mezar kazarken, Mistik'in olduğu yöne doğru yürüdü. Nila'nın annesini gömme işi bir saatten fazla sürdü. Çiçeklerini mezarının üzerine koyduktan sonra Nila'yı atımın arkasına koydum ve Libeth'e doğru yola çıktım.

Şehrin eteklerine vardığımızda insanlar çoktan uyanmış ve tarlalarda çalışmaya başlamışlardı. Libeth mahmur bir şe-

hirdi ve Avenia'dan bataklıklar sayesinde korunuyordu. Daha önce buranın yakınına bile gelmemiştim ama şehri sevdim.

Nila, büyükbabasının nerede yaşadığını bilmiyordu. Tek bildiği büyük bir çiftliği olduğu ve insanların mahsulleri için ona para ödediğiydi. Bunu söylediği zaman duyulacak şekilde sızlandım. Bu, muhtemelen bir soylu olduğu anlamına geliyordu. Tiksindiğim züppelerden biri.

Ailemin cenaze törenine katılıp katılmadığını merak ettim. Eğer katılmışsa hâlâ Drylliad'da olmalıydı. Orada olmasını umup ummamam gerektiğine emin olamadım. Çünkü eğer Libeth'e dönmüş ise beni kesin tanıyacaktı. Ama eğer hâlâ Drylliad'da ise Nila'yı ne yapacaktım?

Nila'nın birkaç saat önce uykusu gelmişti. O yüzden onu önüme aldım ve bana yaslanarak uyumasına yardımcı oldum. Küçük şehir meydanına girdiğimiz anda uyandı ve gözlerini ovuşturdu. "Burayı hatırlıyorum," diye mırıldandı.

"Büyükbabanın nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Hayır."

Bir kadının çeşitli etler sergilediği bir tezgâhın yakınında durduk. Bir rostoyu gözüme kestirdim. Bir tanesini çalmaya çalıştığım ve kasap tarafından öldürülmekten son anda kurtulduğum zamanı düşünmeden edemedim. Şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir değildi. Maalesef en kötüsü de değildi.

Tezgâhın başındaki kadına "Bu kızın büyükbabasını arıyorum," dedim. "Sanırım o bir..."

"Nila?" Kadın tezgâhın arkasından fırladı ve ellerini kıza uzattı. Nila, kadının kollarına yığıldı. "Burada ne yapıyorsun?" Sonra bana, kirle ve kurumuş kanla kaplanmış gözlerini kısarak baktı. "Neler oldu?"

"Büyükbabasını tanıyor musun?" diye sordum.

Kadın kafasını evet anlamında salladı ve şehrin uzak noktasındaki bir tepede konuşlanmış bir evi işaret etti. "Onun büyükbabası Efendi Rulon Harlowe."

Kayarak Mistik'in üzerinden indim ve Nila'yla birlikte ata binmesi için ona ricada bulundum. "Beni oraya götürür müsün?"

Fark etmediğim biri, kadının yerine tezgâha geçti. Sonra kadına ata binmesi için yardımcı oldum. O da, Nila'nın arkasına oturdu.

Yürürken kadından biraz bilgi almaya çalıştım ama o beni susturdu ve tüm dikkatini Nila'ya verdi. O yüzden ailesine ne olduğunu anlatan Nila'yı dinledim. Nila'nın anlattıklarından ve kadının sorularından Libeth'teki bir sürü genç ailenin kendi çiftliklerini kurmak için kırsal bölgelere gittiği sonucuna vardım. Böylece soylulara vergi vermek zorunda kalmayacaklardı. Mahsulleri bollaşınca Avenialılar'ın akınları başladı. Başlarda basit bir hırsızlık gibiydi çünkü sadece ürünlerini ya da büyükbaş hayvanlarını çalıyorlardı. Çiftçiler onlara karşılık verip savaşmaya başlayınca, Avenialılar'ın saldırıları şiddete dönüştü. Kışın gelmesiyle birlikte olaylar biraz yatıştı ama karlar erir erimez saldırılar yeniden başladı. Annesi onu kaçırırken, Nila babasının okla vurularak öldürüldüğüne şahit oldu. Dün gece ben oraya varmadan az önce de annesi bir kılıç darbesiyle yaralandı. Görünen o ki Nila, o yaştaki bir çocuk için fazlasıyla ölüm görmüş oldu.

"Kral Eckbert'in tüm bu belalardan haberi olup olmadığını biliyor musun?" diye sordum.

Kadın alaycı bir kahkaha patlattı. "Kral şimdiye kadar bizim için ne yaptı ki? Efendi Harlowe onunla görüşmek istedi ama vekillerinden biriyle konuştu."

"Hangisiyle?"

"Fark eder mi? Efendimize Avenia ile barış içinde yaşamamız ve çiftçilerin yerlerini terk edip daha iç kısımlara gitmelerinin gerektiği söylenmiş."

Burada yaşananların babamın kulağına gitmediğini umarak kafamı salladım. Çünkü eğer biliyorduysa ve hiçbir şey

yapmamışsa... hayır, bunu düşünmek bile istemiyordum. Babamın nasıl bir kral olduğu konusunda öğrendiğim bir şey varsa, o da, onun hakkında çok az şey bildiğimdir.

BÖLÜM 13

Harlowe'un malikânesi, Farthenwood'la karşılaştırılamayacak kadar küçüktü ama yolumuzun üzerinde gördüğümüz kır evlerine göre oldukça büyüktü. Belki on beş ya da yirmi odadan oluşan kare planlı bir yapıydı. Sağlam ve saygın görünüyordu. Geniş basamaklarla büyükçe bir verandaya çıkılıyor ve ardından koyu renk çift kapılı bir girişe varılıyordu. Verandaya ve kapıya bakakaldım. İki duygu arasında sıkışıp kalmıştım. Bir yanım Harlowe'a, babamın Avenialı hırsızlardan haberi olup olmadığını sormak istiyor, diğer yanım da Avenia'ya devam etmek zorunda olduğumu biliyordu. İkincisini yeğledim.

Nila'yla birlikte gelen kadın inmesine yardımcı olma teklifimi kabul etmedi o yüzden o aşağı atladıktan sonra Nila'yı atın üstünden indirmek için kollarımı uzattım. Ama kadın beni itip yanımdan geçti. "Çocukla ben ilgilenirim," dedi. Geri çekildim ve kadın "Gücenme ama yaptıklarına rağmen sen pek de..."

Arkamdan bir erkek sesi "Joss torunumu taşır," dedi. Belli ki bu Harlowe'du. Mott kadar uzundu ve muhtemelen ellili

yaşlarının başlarındaydı. Ama çok daha genç birinin güçlü yapısına sahipti. Kalın telli saçları vardı. Beyazlaşmaktan ziyade grileşmişlerdi ve gözlerinin kenarlarında uzun ve derin çizgiler vardı. Onun yanında dikilmekte olan hizmetçisi Joss, birkaç adım öne çıktı ve Nila'yı atın üstünden aldı. Harlowe, avcunun içiyle kirli alnını nazikçe sildi. Ve ilk kez Nila'nın yanaklarından yaşlar süzüldüğünü gördüm. Joss, efendisinin bir baş işareti ile onu içeri götürdü.

Bana doğru dönen Harlowe "Şimdi sana gelelim," dedi.

Gözlerimi devirdim ama beni buraya getiren kadın benden önce davranıp konuştu. "Efendi Harlowe rahatlıkla görebileceğiniz gibi çocuk..."

"Bitkin görünüyor." Elini nazikçe omzuma koydu. "Bana Nila'nın anne babasının nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Bir cevap aradım ama duraksamam neler olduğunu anlamasına neden oldu. Gözlerinden yaşlar boşandı. "Anlıyorum. Nila'yı getirdiğin için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Sen...sen..." Lafına devam etmek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi. En sonunda "Benimle gel," dedi.

İçgüdüsel olarak bacaklarım kitlendi ve hareket edemedim.

Nazikçe "Sorun yok," dedi. "Lütfen gel. Aç olduğunu biliyorum."

Bunu söyleyene kadar aç olduğumun farkında bile değildim ama haklıydı. Aniden hiçbir şeyin kulağıma leziz bir yemekten daha cazip gelmediğini anladım. Böylece evine girdik. Zevkle dekore edilmişti ama çok süslü püslü değildi. Soldaki koridora girdik. Orada bir hizmetçi elinde bir tabak ile bekliyordu. Tabağın içinde taze pişirilmiş ekmek ve bir şişe süt vardı.

Harlowe "Biz burada bolca şey yemeyiz ama o kadar zayıfsın ki senin de çok yediğinden şüpheliyim," dedi.

"Son zamanlarda yemiyorum." Ama ekmek çok güzel koktu ve kral olduğumdan bu yana ilk kez açtım.

Harlowe "Seni yalnız bıraktığım için beni affet ama Nila'ya bakmam lazım," dedi. "Sen yemeğini bitirmeden, geri dönmüş olacağım."

Süt dolu üçüncü bardağı kafama dikerken, Harlowe da sözünü tutup yemek odasına geri döndü. Yemeği afiyetle yediğimi görünce gülümsedi ve masada tam karşıma oturdu. O bana bakarken ben de omuzlarımı sarkıttım. Etkili görünmenin sırası değildi.

Konuşmaya başlamadan önce beni bir dakikalığına inceledi. "Nila'nın babası, Mathis, benim oğlumdu. İnatçı çocuk ne kadar aptalca olursan olsun her şeyi kendi bildiği gibi yapardı. Onu severdim ve Libeth'i terk etmemesi için ona yalvardım." Yeleğinin cebinden altın bir cep saati çıkardı. Üzerinde, eski ve kullanılmış olduğunun izlerini taşıyordu. Ama onun için değersiz olduğu şüphesizdi. "Mathis iki sene önce ayrılırken bunu bana verdi. Gittiği yerde zamanı güneşin doğuşundan anlayacağını söyledi."

O konuşurken ben de yemeğe ara verdim. Yüzünde çok hüzünlü bir ifade vardı, ayrıca hayata devam edecek kararlılık da vardı. Ailemin öldüğünü öğrendiğimde hissettiğim şeyleri hissediyormuş gibi görünüyordu. "Özür dilerim, oğlunun ölmesini engelleyemedim. Burada olan bitenlerden haberim yoktu," dedim.

Tam olarak ne istediğimi anlamadı ama kafasını salladı ve sonra "Merakımı bağışla ama kesinlikle buralara yabancı gibisin. O kadar geç saatte orada ne arıyordun?"

"Sadece oradan geçiyordum."

"Avenialı mısın?"

"Hayır."

"Hırsız mısın?" Duraksadım. O başını hayır anlamında sallayıp "Değilsin," dedi. "Üzerindeki kıyafetler seni öyle

gösteriyor ama tırnakların çok temiz, saçların bakımlı ve bir hırsız gibi kokmuyorsun. Çok yakın zamanda yıkanmışsın."

İstediğim son şey kendi hakkımda konuşmaktı. "Nila, iyi mi?"

"Yas tutuyor ama zaman ve ilgi her şeyin ilacı. O yüzden yakında kendini toparlayacağına inanıyorum." Gözleri nemlendi. "Onun hayatını kurtardın," diye ekledi. Tam elimi sallayarak itiraz etmek üzereydim ki "Hayır kurtardın," diye ısrar etti. "Bana tüm hikâyeyi anlattı. O adamların hepsiyle tek başına dövüşmüşsün."

Olduğumdan daha sakin bir hava takınarak "Bana çok fazla karşı koymadılar," dedim. Kendini hem evindeymiş gibi hem de aynı anda bu kadar rahatsız hissetmek nasıl bir şey? Peçetemi masaya bıraktım ve ayağa kalktım. "Yemek için teşekkür ederim ama gerçekten gitmeliyim."

"Gömleğindeki taze kan." Harlowe sandalyesinden kalktı ve hizmetçilerden birini içeri çağırdı. Sonra da bana doğru geldi ve izin istemeden gömleğimi yukarı çekip karnımın üzerindeki uzun kesiği ortaya çıkardı. "Bu dövüş sırasında mı oldu?"

Geri çekildim ve gömleğimi aşağı indirdim. Ama o da kesildiği için bu çok işe yaramadı. "Sadece ufak bir sıyrık."

"Sıyrıklar bu kadar kötü kanamaz."

Hizmetçi içeri girdi ve Harlowe ona bir sargı ve biraz alkol getirmesini söyledi. İnledim. Her neredelerse iblisler halime gülüyor olmalıydı. İyi davranışımın karşılığı olarak bir kez daha herhangi bir yaranın verebileceğinden daha büyük bir acı ile ödüllendiriliyordum.

"Onu, misafir odasına götürün ve yarasını güzelce sarın. Orada istediği kadar dinlenebilir ve sonra da ona daha uygun ve düzgün kıyafetler veririz."

İtiraz ettim ama bu faydasızdı. Harlowe'un hizmetçisi beni odadan çekerek çıkardı. O kadar bitkindim ki ona karşı koyamadım.

Hizmetçinin yarayı temizleyebilmesi için gömleğimi kendim çıkarmak konusunda ısrarcı oldum ve yatağa sırt üstü yattım ki arkamdaki yara izlerini göremesin. Gömleğimin üzerinde kalmasını tercih ederdim ama benim ve Nila'nın kanıyla rengi koyu kırmızıya dönmüştü. O yüzden yıkanıp temizlenene kadar tekrar giyilemezdi.

Dikkatimi başka yöne vermek amacıyla kibirli bir girişimde bulundum ve hizmetçi sıcak su ile yaramı temizlerken onunla sohbet etmeye çalıştım.

"Rulon Harlowe nasıl bir efendidir?" diye sordum.

"En iyisidir. İyi yürekli, cömert ve içtendir. O olmasaydı Libeth olmazdı."

"Karısı var mı?"

"Bir yıl önce öldü... efendim." Bana böyle saygın bir şekilde hitap ederken neredeyse boğazı düğümlendi.

"Peki, oğlundan başka çocuğu var mı?"

"Hayır. Diğer çocuğunu da yıllar önce kaybetti. Büyük bir trajediydi. Bu gözlemim için beni affedin ama oğlu Mathias'a benziyorsunuz. Sizden daha büyüktü ve elbette aranızda fark var ama Mathis'ı tanıyan herkes bu benzerliği görebilecektir."

Belki de Harlowe o yüzden bana bu kadar iyi davrandı. Muhtemelen ona kaybettiği oğlunu hatırlattım. Bununla ilgili daha fazla soru sormaya başlıyordum ki, hizmetçi alkollü süngeri yarama bastırdı. Acıdan feryat ettim ve iki büklüm oldum. Ona eğer süngeri yaramın üzerinden çekmez ise kendisini inciteceğimi söyledim. Süngeri çekti ve bir an ona baktı. Kendisine verilen emri bitirip yarayı mı temizlemeliydi yoksa kendini korumayı mı tercih etmeliydi ondan emin değildi.

"Süngeri bırak ve yarayı sar," dedim. "Kolumdaki yarama alkollü sünger ile yeterince bastırdın."

Hizmetçi sargıya uzandı. "Orada neler olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?"

"Evet var."

İşini çabucak bitirdi. Sonra da bana yıkanmam için başka bir sünger ve bir kazan sıcak su vermeyi önerdi. "Şimdi sizi biraz yalnız bırakacağım," dedi ve odayı terk etti.

İyice temizlenene kadar keselendim ve sonra hizmetçinin bıraktığı robdöşambrı giydim. Harlowe'un evini üzerimde bir robdöşambr ile gezip keşfedemezdim o yüzden yatağa uzandım ve hizmetçinin bana kıyafet getirmesini bekledim. Planım uyanık kalmaktı ama gözlerimi tekrar açtığımda üzerime kalın bir battaniyenin örtüldüğünü gördüm. Yatağın yanındaki masanın üzerinde duran saat öğleden sonrayı gösteriyordu. Planladığımdan çok daha uzun süre uyumuştum.

Battaniyeyi kenara fırlattım ve yatağın üzerinde duran kıyafetleri kapıp çabucak giyindim. Uzun kollu keten gömlek biraz büyük geldi, bakır rengi yeleğin gümüş kaplı düğmeleri vardı. Son zamanlarda giydiğim tüm pantolonlar gibi bu giydiğim yünlü pantolon da biraz geniş geldi. Ama deri çizmeler ayağıma tam oldu. Kapıyı açtığımda dışarıda beklemekte olan başka bir hizmetçi "Uyandınız mı?" dedi. "Efendi Harlowe sizin için yemek hazırlattı. Ona katılmanızı bekliyor."

"Üzerimden çıkardığım kıyafetler nerede?" diye sordum.

"Yakılmak üzere gönderildiler efendim," dedi.

Homurdandım. Şu an üzerimdeki kıyafetler yeni, temiz ve pahalıydı. Üzerimde bunlar varken Avenia'ya giremezdim ve şimdiye çoktan orada olmalıydım. Vekillerin Gregor ile toplantı yapmasına sadece bir hafta kalmıştı.

"Efendi Harlowe'a özürlerimi ilet ama çünkü gitmeliyim," dedim.

Hizmetçi "Atınız kaşağılanıyor," dedi. "O dövüşten sonra onun sakatlanıp sakatlanmadığının dikkatlice kontrol edilmesini isteyeceğinizi düşündük. Siz yemeğinizi bitirene kadar hazır olacaktır."

Atıma acıdığım için teklifini kabul ettim. "O zaman beni efendinin yanına götür."

Harlowe'un yanına vardığımda masanın değişik yemeklerle donatıldığını gördüm. Masada o kadar fazla yemek olduğunu düşününce sadece üç tabak olması beni şaşırttı. Nila gelmiş ve yerine oturmuştu. Ayrıca yıkanıp temizlenmişti. Ağırbaşlı olmasına rağmen öncekine nazaran daha iyi görünüyordu. Yemek odasına girdiğim anda Harlowe beni selamlamak için ayağa kalktı. Sonra da bana yerimi gösterdi.

Odadaki hizmetçiler bana o kadar çok yemek ikram ettiler ki, sonunda daha fazlasını kabul edemeyecek duruma geldim. Hepsi lezzetli görünüyor ve güzel kokuyordu. Ama tabağımda hiç yer kalmamıştı. Tabaklarımıza masadaki tüm yemeklerden konulunca Harlowe, hizmetçilerin dışarı çıkmasını emretti ve odada yalnız kaldık. Yemeğimi bir an önce yemeye karar verdim ve neredeyse tabağıma saldırdım.

Harlowe "Bize ismini söylemedin," dedi.

Ağzımdaki büyük bir ekmek parçasına rağmen konuştum. "Hayır, söylemedim efendim."

Anlayışla gülümsedi. "Zaten isminin ne önemi var ki? Belki de öncelikle benim hakkımda bir şeyler öğrenmek istiyorsundur." Başımı kaldırıp ona baktım ve Harlowe "Ailem nesiller boyunca Libeth'de yaşadı. Bu köydeki tüm insanlarla ve de kendimizle ilgileniyoruz," dedi.

"Bir soylu musunuz?"

Omuz silkti. "Sanırım bu sadece bir unvan. Burada unvanların önemi yoktur."

"Ama Drylliad'da vardır. Tüm soyluların Kral Eckbert'in cenaze töreni için orada olduklarını sanıyordum."

"Ve bu bir kendini beğenmişlik töreni midir?" Suratı düştü. "Kendimi mümkün olduğunca kralın politik oyunlarından uzak tutuyorum. Dahası burada bizim başımız yeterince belada."

"Avenialılar'la mı?"

"Onların çoğu oldukça tehlikelidir. Her nereye gidiyorsan umarım yolda onlarla karşılaşmazsın evlat."

Son söylediği sözle birlikte bakışlarımız kitlendi ama ben başımı çabucak başka tarafa çevirdim. Yıllardır hiç kimse bana 'evlat' diye seslenmemişti. Belki babam bir kez seslenmiş olabilir ama o zaman benim için hiçbir şey ifade etmemişti. Şimdiyse bu sözün benim için çok daha fazla değeri vardı.

Bu tuhaf sessizliği biraz daha yemek yiyerek geçiştirdim. Drylliad veya Farthenwood'dakinden çok daha basit bir yemekti ama hoşuma gitti. İştahım tekrar yerine geldiği için kendimi pisboğaz hissettim.

Karşımda oturmakta olan Nila, yemeğinin çok azını yedi. Geçirdiği travmayı düşününce bu hiç de şaşırtıcı değildi. Üzerini değiştirmiş ve pastel sarı renkte bir elbise giymişti. Saçlarını da arkasında toplayıp örgü yapmıştı. Hissettiği mutsuzluk ile ne kadar tezat bir durumdu. Çevremizdeki çoğu ülkede yas tutanlar siyah giymelerine rağmen Carthyalılar, bunu nadiren yapardı. Onları onurlandıran renkler giyerek ölünün daha iyi hatırlanacağına inanılırdı. Nila'yı izlerken, Harlowe'un bakışlarının da benim üzerimde olduğunun farkına vardım. Saçlarımın gözümün önüne düşerek yüzümü kapasına izin verdim. Böylece kimliğimin hem sözlerimle, hem de davranışlarımla ortaya çıkmaması için çaba sarf ettim.

Harlowe "Geceyi burada geçirir misin?" diye sordu.

"Yapamam." Tam olarak anlayamadığım nedenlerden ötürü keşke geçirebilseydim diye düşündüm. Eğer geceyi burada geçirecek olursam beni bir gece daha kalmak için ikna edeceğinden, sonra tüm haftayı burada geçirmem için ısrar edeceğinden şüphelendim. Ve en sonunda da boş odada kalmam teklif edilebilirdi. Harlowe ikna kabiliyeti olan o tür

adamlardan biri olarak beni etkiledi. Ya da burada kalmanın çok çekici olduğu fikrini itiraf etmek istemedim.

"Elbette kalabilirsin," diye ısrar etti. "Karnındaki kesik iyileşmeli. Bana kolunda da başka bir sargı olduğu söylendi." Duraksadı ve sonra nazikçe "Sana neler oldu?" dedi. "O tür yaralar almak için çok gençsin."

Ve haftalardır ilk kez yaşımın farkına vardım. Benim yaşımdaki diğer çocuklar kendi kariyerleri için stajyerlik eğitimi alıyor ve pazara giden kızlara takılıyordu. Sokaklarda oyunlar oynayan ya da ilk atlarını alabilmek için para kazanmak amacıyla fazladan iş yapan çocuklar vardı. Aniden hiç bilmediğim bir hayat için üzüldüğümü hissettim.

Harlowe kaşlarını çattı. "Annen baban nerede evlat? Bir ailen yok mu?"

Hızla ayağa kalktım. Neredeyse sandalyem devriliyordu. "Atımı getirmesi için birini çağırır mısınız? Gitmem gerekiyor. Hemen şimdi."

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Harlowe da ayağa kalktı. "Lütfen en azından yemeğini bitir. Nila'ya yaptıkların için sana bunu borçluyum."

"Yardım edebildiğim için memnunum ama bir dakika bile kalamam."

Harlowe eliyle nazikçe Nila'nın saçını taradı ve sonra da odaya bir hizmetçi çağırdı. Hizmetçi odaya girdiğinde, gidip atımı getirmesini ve bana yolluk yiyecek vermesini buyurdu.

"Yeterince verdiniz," diye karşı çıktım.

Harlowe "Bana verdiğinle mukayese bile edilemez," dedi.

Nila, ayağa kalktığında bakışlarımız aynı hizaya gelecek kadar çömeldim. O da şimdi aynı benim gibi bir yetimdi ama bunu ona açıklama cüretini gösteremezdim. Hele büyükbabası dinlerken asla olmazdı. Tüm yapabildiğim fısıldayarak "İçindeki acı zamanla geçecek," demek oldu.

Tek kelime etmeden küçük eliyle yanağımı okşadı ve son-

ra beni diğer yanağımdan öptü. Doğrulurken bir anlığına başka tarafa bakmak zorunda kaldım. İçimdeki duyguları dışarı vurmamak için kendimi zorladım.

Harlowe "Sana borcumu ödemek istiyorum. Ne yapabilirim?" dedi.

Gözlerim Nila'ya kaydı sonra tekrar Harlowe'a baktım. "Benim için bir sır tutabilir misiniz? Eğer beni aramak maksadıyla Libeth'e gelen birileri olursa ne söylerlerse söylesinler buraya geldiğimi inkâr etmeniz gerekiyor."

"Aramak için geldiklerinde ne söyleyebilirler?"

Benim bir aptal olduğumu. Her şeyi kaybetmenin eşiğinde olduğumu. Kendimi öldürteceğimi.

Omuz silktim. "Eğer gelecek olurlarsa ne söylerlerse söylesinler, benim hakkımda konuştuklarını bileceksiniz."

Harlowe, benimle birlikte yemek odasından çıkıp kapıya kadar bana eşlik etti. "Seni bir sır olarak saklayacağız ama asla unutmayacağız. Torunumun hayatını kurtardın. Bu nedenle her zaman bizim yaşamımızın bir parçası olarak kalacaksın."

Bir an ona bakakaldım. Biraz daha fazla kalmamak için kendimle mücadele ediyordum. Bir hizmetçi bana yiyecek dolu çıkını uzattı. O kadar ağırdı ki onu omzuma asmak zorunda kaldım. Harlowe ve Nila benimle birlikte evin dış kapısına kadar yürüdü. Mistik, eyerlenmiş beni bekliyordu.

"Evlat..." Harlowe elini omzuma koydu. Döndüm ve nedenini bilmeden ona korkmuş bir çocuğun babasına sarılması gibi sarıldım. Bir an tereddüt etti ama sonra ellerini sırtımda hissettim.

Babam, sevgisini açık açık gösteren bir adam değildi. Beni sevdiğini biliyordum ama bana asla sevgi sözcükleri söylemedi. Ondan böyle bir jest beklemiş olsam bile bir taş kadar katı olabilir ve ne yapacağını bilemezdi. Onu düşünerek Harlowe'dan bir adım uzaklaştım. Utanmıştım ama o utanmış

görünmüyordu. Sadece "Yolculuğunda iyi şanslar dilerim," dedi. "Eğer bir yuvan varsa oraya sağ salim dönmeni umarım. Ama eğer yok ise burada daima bir evin olacak."

Kendime konuşacak kadar güvenemedim ve sadece başımı salladım. Sonra çıkını Mistik'in sırtına bağladım ve üzerine bindim. Mistik'i yürümesi için dürtmeden önce, Harlowe'u bir kez daha başımla selamladım ve hızla uzaklaştım.

BÖLÜM 14

Libeth'ten ayrılmadan önce şehrin fakir gibi görünen kasabalarından birinde yapacak bir işim vardı. Elinde bir tomar çubukla, yolda yürümekte olan yaklaşık benim ebatlarımda bir çocuk buldum. Ona seslendim, sonra attan indim ve çocuk bana doğru gelirken yiyecek çıkınını çözdüm.

"Sana bir teklifim var," diyerek lafa girdim. "Aç mısın?"

"Evet efendim."

İçindeki yiyeceği göstermek için çıkını açtım. Yüzü aydınlandı. Sonra aniden şüphelenerek coşkusunu gizledi. "Ne istiyorsunuz?"

"Bir sorunum var," dedim. Muhtemelen son zamanlarda boy attım çünkü kıyafetlerim bana çok küçük gelmeye başladı ve ata binerken çok rahatsızlık veriyorlar. Senin kıyafetlerin bana daha iyi olur o yüzden onları giymeyi tercih ederim."

Bir anda yüzü değişti. Aklı karışmıştı. "Efendim benim kıyafetlerim eski püskü şeyler. Sizinkiler..."

"Çok küçük. Bunu yeterince iyi anlatamadım mı? Eğer be-

nimle takasa girecek olursan ben de sana bu çıkının içindeki tüm yiyeceği vereceğim." Yemeğimi vermek istemiyordum ama bu çocuğun ona benden çok daha fazla ihtiyacı olduğu açıktı.

Çocuk bir an bana dik dik baktı. Kafası hâlâ karışıktı. Sonunda çıkını tekrar omzuma astım. "Ziyanı yok. Başka birini bulurum."

"Yapmayın efendim, lütfen." Çocuk harekete geçti ve gömleğini çıkarıp bana uzattı. "Alın."

Sırıttım, çıkını indirdim ve gömleğimin düğmelerini çözdüm. Dakikalar sonra tekrar Mistik'in sırtındaydım. Artık yiyeceğim yoktu ama yeniden uygun kıyafetler içindeydim. Ve üzerinde soyluların giydiği kıyafetleriyle, elinde ağır bir yiyecek çıkınıyla cadde boyunca yürümekte olan çocuğun neşeli ıslığını duyabiliyordum. Çubuk tomarının da çoktan unutulduğunu ve yolun kenarında bırakıldığını gördüm.

Birkaç saat sonra Avenia sınırını geçtim. Bu kadar uzun bir mesafe katetmek için sarf ettiğim çabayı düşününce, bunun oldukça harikulade bir an olduğuna karar verdim. Ormanlık bölgenin kuzeyine vardım ve herhangi bir yoldan veya patikadan uzak durdum. Böylelikle sınır çizgisi ağaçlarla işaretlenmiş oldu.

Avenia'nm en yakın mesafedeki şehri Dichell'dı. İnsanlar için bir domuz ağılına benzeyen ve en kaba saba şehirlerinden biriydi.

Mistik'i, Dichell'ın dışındaki sık ağaçlarla kaplı ormanlık alanın orada bıraktım. Burada, benden uzakta çalınma riski vardı ama onu şehre götürürsem çalınacağı kesindi. Onu otlayabileceği bir alanın ve biraz su içebileceği bir pınarın yanına bağladım. Ve yolun geri kalanını yürüyerek katettim.

Karanlığın çökmesini bekleyen sokak çeteleri yüzünden, Dichell, geceleri oldukça tehlikeli bir yerdi. Ama gündüz vakti onların yerini dürüst ve namuslu insanlar alıyor ve kötü kimseler de gölgelerin ardına saklanıyordu. Yine de gündüz ya da gece hiç kimse yeterince güvende değildi. Akşam olmak üzereydi ama benim üzerimde hem bıçağım, hem de kılıcım vardı. Beladan uzak kalmayı umuyordum. Dahası gideceğim yer, her zaman sahipsiz bırakılan kiliseydi.

Dört sene önce kilise benim hayatımda önemli bir rol oynamıştı. Isel'deki gemiden kaçtıktan sonra buraya sığınmıştım ve kim olduğumdan ilk şüphelenen kişi, iyi kalpli rahip olmuştu. Sonuç olarak babam kiliseye beni görmeye gelmişti ve gerçek kimliğimden sıyrılıp yetim Sage olmama burada karar verilmişti. Eğer onunla kaleye dönmüş olsaydım, şu anda ben de muhtemelen ailemin geri kalanı gibi mezarı boylamış olurdum.

Ama yaklaştıkça kilisenin ne kadar bakımsız kaldığını görerek dehşete düştüm. Yemek yiyebilmek için ovaladığım merdivenler, sundurma çatlamış ve oyuk oyuk olmuştu. Aralarından dikenli otlar yeşermişti. Kilisenin camları kırılmıştı ve ağır ahşap kapı bile menteşelerinden çıkmış olduğu için tam kapanmıyordu.

Belki kilise yine de terk edilmemişti. Daha önce beni kiliseye kabul eden rahibin, nerede olduğunu ve bununla ilgili ne düşündüğünü merak ettim. Onunla konuşmak için can atıyordum. Beni hatırlamasını ve bir kez daha yardımda bulunmayı önermesini umuyordum. Onu ikna edebilmek için yaratıcı bir fikre ihtiyacım vardı ve sonunda korsanları nasıl bulacağımı söyleyebilirdi.

Merdivenlerde oturmakta olan bir çocuk "Sen de kimsin?" diye sordu. Beni selamlamak için ayağa kalkarken omzuna koyduğu bir sıçan ile oynuyordu. Çoğu Aveniali çocuk gibi bir deri bir kemikti ama ışıltılı bir gülümsemesi ve koyu sarı

saçları vardı. Sage olduğum zamanlar saçlarımı boyadığım renge benziyordu. On veya on bir yaşlarında görünüyordu ve üzerindeki kıyafetler çok ince olduğu büyük gelmiş, sağa sola kaymıştı. Onları çalıp çalmadığını ya da kendisinden büyük ağabeyinden alıp almadığını merak ettim. Ne olursa olsun onun vücuduna uygun değillerdi. Yalnızca ayakkabıları bakımlı ve ayağına tam olmuş gibi görünüyordu.

Avenia aksanıyla konuşarak yanıt verdim. "Bu kilisenin rahibi hâlâ burada mı?"

"Hayır." Bana gözlerini kısarak baktı. "Seni daha önce hiç görmedim. Başka şehirden mi geliyorsun?

"Ben de seni daha önce hiç görmedim," dedim. "Belki de başka bir şehirden gelen sensindir."

Bu, onu eğlendirdi. "Benim adım Fink. Gerçi bu benim gerçek adım değil ama herkes bana öyle der."

"O zaman gerçek adın nedir?"

"Bilmiyorum. Ama bana herkes Fink der."

"Gidecek başka bir yerin yok mu?"

"Aslında yok. Neden rahibi görmek istiyorsun?"

"Eğitici bir soru sormak için. Kutsal Kitap, bu kadar meraklı bir çocuğa nasıl bir ceza öngörür?"

Fink alaycı tavrımı anlamadı ve sadece "Bunu soramazsın çünkü öldü," dedi. "Dört yıl önce öldürüldü."

Öldü mü? Bu haberle sanki göğsüme sert bir darbe almış gibi hissettim. Dünyam bulanıklaştı ve konuşabilene kadar sessizce ileriye bakakaldım. "Emin misin?"

"Kendi gözlerimle gördüm." Fink kilisenin önündeki çimenlik alanı işaret etti. "Onu, tam burada bir korsan öldürdü."

Sormaya cesaret edemedim ama kelime ağzımdan bir nefeste kaçıverdi. "Neden?"

Omuz silkti. "Nereden bilebilirim? O zaman sadece bir çocuktum."

Hiçbir açıklamaya gerek yoktu. Bana dört yıl önce barınmam için bir sığınak veren rahip, ağabeyime prensin burada olduğu haberini göndermişti. Mesajı götüren kişi, hiç şüphe yok ki bu söylentiyi başkalarına da yaymıştı. Sonunda rahip benim sadece bir yetim olduğum konusunda ikna edilmişti. Ama eğer korsanlar benim Jaron olduğumu düşünmüş olsalar bile buraya gelmiş olabilirler. Kiliseden çoktan ayrılmıştım ama bunun bedelini rahip ödemişti.

Fink "İyi misin?" diye sordu.

Değildim. Nefes almakta güçlük çekiyordum. İçime hüzün ve öfke duygusu yayıldı ve yutkunmakta bile zorlandım. "Korsan kimdi?" diye sordum. "Rahibi öldüren korsan."

Fink başını olumsuz anlamda salladı. "Bunu sana söylemem."

Fink'i yakasından yakaladım ve onu kilisenin duvarına doğru fırlattım. "Adı ne?"

Fink, gergin göründü ama Aveniali çocuklar bu tür kaba saba tavırlara alışık olduğu için sükûnetini korudu. "Bunu neden sana söylemeliyim ki?" diye sordu.

Göğsüme bağlamış olduğum çıkma uzandım ve oradan bir sikke çıkardım. Muhtemelen bu, ona bir ay yetecek bir paraydı. "Söyleyeceksin çünkü açsın."

Elini uzattı. Parayı avucuna koydum ama bırakmayıp sıkıca parmaklarımın arasında tuttum. Fink, her iki tarafı da bakışlarıyla kontrol etti ve öne eğilip "Bunu yapan Devlin'di," dedi. "Ama onu bu taraflarda bulamazsın çünkü artık korsanların kralı oldu. Eğer sonunun rahibinkiyle aynı olmasını istemiyorsan, muhtemelen onu bulmak da istemezsin."

Devlin, onların kralı mıydı? Bu, Avenia'nın bana karşı gerçekleştirilen suikast girişimine neden destek verdiğini açıklıyordu. Çünkü bu sadece dört sene önce onların elinden kaçtığım için korsanların benden öç almak istemesi değildi. Bir araya gelip ülkemin tamamen yok olması için çalışıyorlardı.

Sikkeyi avcuna bıraktım ve Fink hemen elini sıkıca kapattı. Onu tekrar kendime doğru çektim ve kulağına "Şimdi hemen buradan uzaklaş yoksa bu ismi kimden duyduğumu herkese söylerim," diye fısıldadım.

Fink bu sefer mesajı aldı. Ardına bile bakmadan koşarak uzaklaştı. Gözden kaybolana kadar bekledim ve diğer yöne yürüyerek oradan ayrıldım.

Dar ve ıssız bir sokak bulana kadar soğukkanlılığımı korudum. Muhtemelen geçtiğimiz kıştan kalan ve artık işe yaramaz eski, bozuk bir yük arabasının arkasına çömeldim.

Yalnız olduğumdan emin olunca da bıçağımı çıkardım ve masum bir insanı öldürdüğü için Devlin'e duyduğum öfkeyle keskin kısmına gözlerimi diktim. Hayır, aslında kendime öfkeliydim. Çünkü Devlin'in onu öldürme nedeni bendim. Ve çünkü rahip aslında onun tahmin ettiği kişi olduğumu bilmeyerek öldüğü için.

İlk olarak kolumdaki sargıyı kestim. Yaram henüz tazeydi ama kabuk tutmaya başlamıştı. Karnıma sarılı bandajı çıkarmak için çok erkendi ama yine de onu da yırtıp attım. Yarama yeterince iyi bakamazdım. Şayet Mott beni görseydi ne hissederdi diye düşününce, yüzüme zalimce bir gülümseme yayıldı. Sonra da hemen kayboldu. Eğer Mott beni şu an görmüş olsaydı söyleyeceği iyi bir şey olamazdı.

Dizlerimin üzerinde, saçımdan bir tutam tuttum ve bıçağımı kafama doğru yaklaştırdım. Avcumda bıçağın eğri büğrü kesebileceği bir tutam saçım vardı ve benim de tam olarak istediğim buydu. Saçımı son kesen kişi Farthenwood'daki özel hizmetçim Errol'dı. Zamanında özenle kestiği saçlarıma ne yaptığımı görseydi baygınlık geçirebilirdi.

İlk tutamı kızgınlık ile kestim ve kendimi bir asi gibi hissettim. Herkesin olmam gerektiğine inandığı kişiye itiraz etmek için. İkinci tutamı öfkemi kendime yönelterek kestim. Diğerleri gibi düşünmediğim ve herhangi bir soruna buldu-

ğum çözüm, çok daha fazla soruna neden olduğu için. Üçüncü tutamı ise gözyaşlarına boğulmamak için kendimi tutarken kestim. Ta ki herhangi bir direncin, faydasız olduğunu anlayana kadar. Devlin, tek suçu aç ve korkmuş bir çocuğa sığınacağı bir yer vermek olan bir adamı öldürmüştü. Anlamadığım nedenlerden ötürü rahip için benden başka birinin ağlayıp ağlamadığını öğrenmek istedim. Bir ailesi var mıydı? Onun ölümünden dolayı beni suçlayacak kimse var mıydı?

Mott'a, Devlin'i öldürmem gerektiğini söylemiştim ve bu, benim için çoktan, dayanılması güç bir ağırlık olmuştu. Ama eğer Devlin korsanların kralı olduysa benim onu öldürebilmem çok daha zor olacaktı. Daha da kötüsü onların bana sadakatini asla sağlayamazdım. Ve korsanların kontrolü ondaysa eğer Devlin, asla beni öldürmekten vazgeçmezdi. Carthya'nın güvenliğini sağlamak ve hayatta kalabilmek için onların hepsini yok etmekten başka yolum yoktu.

Mott haklıydı. Bu imkânsızdı. Ama artık tek seçeneğim buydu.

Kendini sakinleştirmek için uzun ve düzenli olarak nefes alıp verdim. Sonra da saçımdan son tutamı kestim ve işimi bitirdim. Yoluma devam etmeliydim ve eğer melekler isterse tekrar evime dönebilirdim.

BÖLÜM 15

"Neyin var?

Elimde bıçağım sıçrayarak döndüm ve Fink'i, bana dik dik bakarken gördüm. Parmağını çengel gibi belinde kemer görevi yapan ipe geçirmişti. Sıçan, hâlâ omzunda duruyor ve beni dikkatlice izliyordu. Sıçanlar sevdiğim hayvanlar değildi. Yetimhanede fazlaca zararlı kemirgen görmüştüm ve bu da onlardan nefret etmem için yeterli bir nedendi.

Utanarak gözlerimi sildim ve ayağa kalktım. Bıçağımı kınına yerleştirdim ve sokağın aşağısına doğru yürümeye devam ettim. Beni takip etti.

Yüksek sesle "Yani o korsanın adının Devlin olduğunu söylüyorsun," dedim. "Sen, Fink, bana korsanın adını mı söylüyorsun?"

Fink bana doğru koşarak "Kes şunu!" dedi. "Seni herkes duyabilir."

"Gerçekten mi Fink? Yani herkes bana korsanın ismini söylediğini mi duyabilir? Benden uzak dur yoksa bu şekilde konuşmaya devam edeceğim."

Yürümeyi kesti. "Ah anlıyorum. Beni etrafında istemiyorsun."

"Hayır."

"Ama..."

Dönüp arkama baktım. "Ama ne?"

Zaten kuru ve çatlak olan dudaklarını yaladı. "Başka paran olduğunu biliyorum ve gerçekten açım. Burada yenisin ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa bulmana yardım ederim"

Geri dönüp ona doğru yürüdüm. Çok uzun olmamama rağmen ona tepeden bakabiliyordum. "Neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

Bakışlarını yere sabitleyerek "Neden benden o korsanın adını istedin?" diye mırıldandı.

"Korsan şiirleri koleksiyonu yapıyorum. Onun büyüleyici şiirler yazabileceğini düşündüm."

Fink suratını astı ve benden uzaklaşmak için arkasına döndü. Tekrar dikkatini çekmek için içi sikke dolu çıkını çıngırdattım.

"Sana bir soru sordum," dedim. "Neye ihtiyacım var?"

Fink "Şey, bu gece kalacak bir yere ihtiyacın var," dedi.

"Parasını ödeyerek istediğim yerde kalabilirim."

"Hayır, senin gibilerin ait olduğu bir yeri kastettim." Fink'in bakışları çıkınıma kitlenmişti.

"Benim yerim korsanların yanı," dedim. "Onları nerede bulabilirim?"

Fink elini uzattı. "Bunu sana söylersem beni öldürürler. O yüzden böyle önemli bir bilgi sana oldukça pahalıya patlar."

Çıkını çözdüm ve onu elime alıp Fink'ten bir cevap bekledim.

Paralara bakarken Fink, şişko sıçanı omzundan aldı ve sırtını okşamaya başladı. Bir yanım benimle konuşması için onu baştan çıkardığımdan dolayı kötü hissetti, çünkü bunun, Fink için ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkındaydım. Ama onun yardımı olmaksızın Devlin'i bulabilmemin başka yolu yoktu.

Sonra arkamdan belli belirsiz sesler geldiğini duydum. Fink'in ifadesinden anladığım kadarıyla gelenler onun tanıdığı birileriydi çünkü hiç şaşırmamıştı. Çocuk bana tuzak kurmuştu. Elbette bunu yapabilirdi. Avenia'da hiç kimse tek başına hayatta kalamazdı.

Bize katılan yarım düzine çocuğu görmek için arkama döndüm. Fink en küçük ve en çelimsizleriydi. Çocukların çoğu benden büyük ve iriydi ama hiçbiri arkadaş canlısı değildi. Her birinin elinde çeşit çeşit ev yapımı silahlar vardı. Sopa ya da kırbaç veya kemikten yapılmış bir bıçak. Birkaçının elinde de irice taşlar vardı. Cahiller bile taş kullanabilirdi.

Elimi kılıcıma götürdüm ama onu çıkarmadım. O sırada aklıma ailemin ölümüyle ilgili hayati önem taşıyan bir anı geldi ama bunu düşünmenin ne sırası ne de yeriydi. Bir kavga patlak vermek üzereydi ve en son istediğim şey buydu. Bazılarını alaşağı edebilirdim ama geri kalanların bazıları da beni alaşağı edebilirdi. Dürüst olmak gerekirse ikinci ihtimal beni daha çok endişelendiriyordu.

Çıkını Fink'in ayaklarının dibine fırlattım. "O zaman onu al. Geldiğim yerde onlardan fazlasıyla var."

Tek kaşını kaldırdı. "Uzun süre sokaklarda yaşamadığın belli."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Hiçbir zaman daha fazla paran olduğunu söylememelisin. Bu sadece başının daha fazla belaya girmesine neden olur."

Sırıttım. "Kiminle belaya girecek? Senin gibi bir çocuk benim ulaşabileceğim her şeyi çalamaz."

Fink bu dediğimi düşünürken gözlerini kocaman açtı ve sonra başıyla belimdeki kemeri işaret etti. "Eğer bu doğruysa kendine başka bir kılıç ve bıçak alabilirsin."

"Benim bir yere ait olduğumu söyledin. Orası her neresiyse orada silahlarıma ihtiyacım olacak."

"Eğer paraları çaldıysan silahları da çalmışsındır demektir. O yüzden artık onlar senin değil, bizimdir. Onları bana verirsen yoluna gidebilirsin. Bizimle dövüşmeye kalkarsan da gidemezsin."

"Eğer sizinle dövüşecek olursam yeni saç stilim bozulur," dedim. "Nereye ait olduğumu düşündüğünü söyle."

"Bana silahlarını ver."

Sıçanı yeniden omzuna koydu ve arkamdaki dağ gibi çocuğa başıyla işaret yaptı. Onu kendimden uzak tutmak için bıçağımı ve kılıcımı Fink'in ayaklarının dibine fırlattım.

Fink "Şehrin uzak kısmında bir meyhane var," dedi. "Belki de oraya aitsindir. On bir numaralı odayı iste."

Fink silahları almak için yere eğildi ve yere bakar bakmaz kafasına tekme attım. Acıyla haykırdı ve sırtüstü düştü. Kılıcımı çoktan almıştı ama bıçağımı geri aldım ve koşarak kaçtım. Diğer çocuklar arkamdan koştular ama bu gönülsüz bir çabaydı. Dichell'da fazlaca saklanacak yer olduğunu en az benim kadar iyi biliyorlardı. Bu yerler oradan geçip gidenleri pusuya düşürmek için ya sokak çeteleri tarafından ya da gölgelerde saklanıp hayatlarını kurtarmak isteyen gezginler tarafından oluşturulmuştu. Sorun şu ki, saklanamazdım. Korsanları bulmak zorundaydım.

Yoldaki bir fırına sığındım. Oldukça güzel bir kız dükkânı kapamak üzereydi. Onunla nazikçe sohbet ettim ve birkaç tane kurabiye alıp gömleğimin altına sokuşturdum. Bunu fark etmiş olabilirdi ama oradan uzaklaşıp gitmeme izin verdi.

Fink'in önerdiği meyhaneye gitme fikrinden çok korkuyor olsam da, gitmem gereken yerin orası olduğunu biliyordum. Ve orayı o akşam geç vakitte gördüğümde, umduğumdan daha kötü bir yer olduğunu anladım. Zifiri karanlık bile, insanlar için oradan daha uygun ahırlar olduğu gerçeğini saklayamazdı. Kısmen aşırı büyümüş otlar ve çimenlerle gizlenmiş, bir müşterinin hoşuna gitmeyecek kadar harabe bir

yapıydı. Ana giriş katında ve üst katta birkaç tane pencere vardı ama o kadar kirliydiler ki, içeriye çok az ışık giriyordu. Büyük olasılıkla içeride görmeye değer hiçbir şey yoktu. Belki de en iyisi de buydu.

İçeriye girmeden önce epey bir düşünüp taşındım. Bu iyi bir fikir değildi ama alternatiflerim çok kısıtlı görünüyordu. Sahibine bakınca onun bir domuz gibi göründüğüne karar verdim. Muhtemelen de bu yüzden orası bana bir ahır gibi göründü. Diğer tüm meyhaneler gibi bu yer de çok karanlıktı ve garip bir şekilde masa ve sandalyelerle dolu idi. Bir duvarın köşesindeki örümcek ağının arkasında birkaç uyuz adam oturuyordu. Benim kim olduğumdan çok önlerindeki içkiyle ilgileniyor gibi görünüyorlardı. Odanın köşeleri pisti. Kemirilmiş sandalye ayaklarından dolayı da meyhanede sıçanlar olduğunu anladım.

Meyhanenin sahibi "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Konuştuğum anda geri dönüşüm olmayacaktı. Ya bu dövüşü sonlandıracaktım ya da ölecektim. Sessizliğimden ötürü sabırsızlanarak kafasını sağa sola salladı. "Bir oda istiyorum. On bir numaralı oda," dedim.

Eğer bu pislik yuvasında on bir oda var idiyse, hepsinin boyutu bir tabut kadar olmalıydı. Belli ki ona bir parola veriyordum.

Eliyle çenesini ovaladı ve beni süzdü. "Paranı göster."

Ona zoraki gülümsedim. "Ödemeyi sonra yapabilir miyim?" Eğer buraya sabah gelmiş olsaydım kasasından borcumu kapatacak kadar para çalabilirdim.

Kaşlarını çattı. "Adın nedir?"

"Adımı bilmene gerek yok."

Bu, barmenin gücüne gitti. "Sana iyilik yapıyorum çocuk. Daha dostça davranabilirsin." Barın arkasından bana içki uzattı. "Al bakalım."

İçki koyu kahverengi ve köpüklüydü ve ahır gibi kokuyordu. Bardağı ona geri ittim. "Bana göre değil."

"Sadece bir yudum. Eminim susamışsındır. Dahası bu yeni bir parça ve iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"İyi olmadığını buradan da söyleyebilirim." Ve eğer burası benim şüphelendiğim gibi bir yerse, içkinin içinde Mott'u uyutmak için kullandığım aynı toz veya daha kötü bir şey olabilirdi. Arkama döndüm. "Oda nerede?"

Başıyla merdivenleri işaret etti. "Sağdaki ilk kapı. İstediğin kadar uyu. Belki sonra benim için çalışırsın."

Hayır, çalışmazdım.

On bir numaralı oda özensizdi ve içerideki mobilyalar basitti. Sadece, içi çam iğnesi ve yosun dolu bir yatak vardı. Yerde duruyordu ve üstünde ince bir battaniye vardı. Bunu umursamadım. Yatağa gömüldüm ve dışarı çıkan iğnelere aldırmadan anında uykuya daldım.

Bir zaman sonra dışarıda bir gıcırtı duydum ve gözlerimi açtım. Oda çok karanlıktı ama köşede bir mum gördüğümü hatırladım. Yuvarlanarak ona doğru gitmeye başladım ama sonra donakaldım. Merdivenlerde ayak sesi duyduğumdan emindim.

İlk düşüncem meyhane sahibinin artık yatmaya gittiğiydi. Bu da dışarı çıkıp etrafı kolaçan etme zamanımın geldiğine işaret ediyordu. Fink'in önerdiği gibi ya burada kalacaktım ya da ayrılacaktım. Ama kulak kabarttıkça gelenin meyhane sahibi olmadığını anladım. Gelen daha ağır ve daha az özenli ayak sesi olan, çok daha iri bir adamdı.

Ve dışarıda birden fazla kişi vardı. Hâlâ yerdeydim. Bıçağımı almak için hazır bekliyordum ama henüz ona uzanmamıştım.

Meyhane sahibinin alçak sesle "Evet, o oda," dediğini duydum. "Ama sessiz olun. İçkiyi içmedi."

Ortalık sessizleşti. Gelen şeyin acı verici olduğunu bilerek öylece bekledim. Ama bu, olmak zorundaydı.

Kapı çatırdayarak açıldı ve koridordaki gri ışık içeriyi aydınlattı. İçeri girip yanıma yaklaştıklarını hissedebiliyordum. Sanki bir odaya sürünerek giren yılanlar gibiydiler. Biri hemen başımın dibindeydi ve arkamda kaç kişi olduğundan emin değildim. Belki dört belki de beş.

İşaret neydi bilmiyorum ama bir anda hepsi birden üzerime çullandılar. Biri ağzımı bir bez parçasıyla tıkarken inledim. Ağzımı bağlar bağlamaz kafama bez bir poşet geçirdiler ve ipini sıkıca büzdüler. Bir diğeri ellerimi arkadan bağladı ve ikisi de bacaklarımı kenetleyip sıkıca bağladılar. Biri bıçağımı alıp boğazıma dayadı.

Yüzünü yüzüme yaklaştıran bir adam "Bunu kullanmam için bana bir neden ver. Bunu gözümü kırpmadan yaparım," diye hırladı.

Çok yavaşça kafamı salladım. Sonra iri bir adam meyhanenin dışına taşımak için beni kaptığı gibi omzuna attı.

Fink nereye ait olduğumu düşünüyorsa oraya gidiyor olmalıydık.

BÖLÜM 16

Beni bir atın sırtına attılar ve Dichell'dan ayrılmak üzere yola çıktık. Yollar delik deşik ve eğri büğrü olmaya başlayınca sınır dışına çıktığımızı anladım. Ana yolda olduğumuzdan da şüpheliydim çünkü yol boyunca hem başıma hem de ayaklarıma ağaç dallarının çarptığını hissettim.

Kaldı ki nereye gittiğimiz konusunda bir fikrim yoktu.

Adamların arasında ufak bir konuşma geçti. Sürekli konuşan kişi beni meyhanede tehdit eden adamdı, o yüzden grubun tam olarak kaç kişiden oluştuğunu söyleyebilmem imkânsızdı. En az yarım düzineydiler ama birkaç fazlası olabileceğini de düşündüm. Yine de ne fark ederdi ki.

Ellerimi bağladıkları iplerin, çözülmesi çok zordu ama bu sefer planlarım arasında kaçmak yoktu. Tek umudum beni öldürmeden önce konuşmam için bir fırsat vermeleriydi. Böyle düşünmeme rağmen genellikle insanlar, ben konuşmaya başladıktan sonra beni öldürmek isterler.

Ağzımdaki tıkacı çıkarmayı başardım. Çığlık atmayacaktım. Bunun bana bir faydası olacağını sanmıyordum. Ama ağzıma tıkadıkları bez parçası, nefes almamı güçleştiriyordu

çünkü atın sırtına yüzükoyun yatırıldığım için ciğerlerim sıkışmıştı.

Bir süre sonra durduğumuz yerde kamp ateşleri yakılmıştı. Yanmakta olan tahtaların çıtırtılarını duyabiliyor ve kafamdaki bez çantanın ardından alevlerin soluk ışığını görebiliyordum. Atı süren her kimse beni sertçe iterek atın sırtından attı. İki ayağımın üzerine düştüm ama ellerim ve ayaklarım bağlı olduğu için doğruca yeri boyladım.

Birisi "Bu da kimin nesi?" diye sordu.

"Bu, Devlin'i soran çocuk."

"Fink, Devlin'in rahibe yaptığı şeyi duyunca çocuğun altüst olduğunu söyledi."

Fink'in bu adamlarla konuşmuş olması hiç de sürpriz değildi. Her nasılsa onun birileri için bir şeyleri götürüp getirmek ya da şehirde bilgi toplamak gibi daha büyük görevleri olduğunu biliyordum. Bu çok açıktı, çünkü Fink'in kıyafetleri içinde üzerine tam olan tek şey ayakkabılarıydı. Bu ayakkabılar onların getir götür işlerini yerine getirebilmesi için bu adamlar tarafından ona verilmiş olmalıydı.

Onlarla hemen konuşmuş olduğu için ona hayranlık duymalıydım. Fink, hızlı hareket etmişti.

Beni bir ağaca yasladılar. Bileklerimdeki ipe bir zincir bağlayıp beni ağacın gövdesine sabitlediler. Sonra da bez çantayı kafamdan çıkardılar.

Burası basit bir hırsız kampıydı. Ağaçların arasına kurulmuş ve etrafa rastgele dağıtılmış çadırlar vardı. Karanlık olduğu için yemek pişirdikleri, uyudukları ve ihtiyaçlarını giderdikleri yerler arasında gözle görülür bir ayrım fark edilmiyordu.

Adamlardan biri bana daha iyi bakabilmek için yanıma eğildi. Kırklı yaşlarının başlarında, geniş omuzlu ve az da olsa kamburu çıkmış bir adamdı. İnce telli saçları kısa kesilmişti ve muhtemelen rengi eskiden daha kızıldı. Yine de

gözlerinden zekâ fışkırıyordu ve yüzünde daha yeni yeni oluşmaya başlamış kırışıklar vardı. Bana fazla hoşgörü gösterecekmiş gibi görünmüyordu.

"Tıkaç hoşuna gitmedi mi?" diye sordu.

Hâlâ Avenia aksanıyla konuşarak "Tadı kötüydü," dedim. "Temiz bir bez parçası kullandığınıza emin misin?"

Kıkırdadı ve sonra bana tokat attı. Gerçi çok sert değildi o yüzden buna memnun oldum. "Bu gevezelik yaptığın içindi. Ben Erick Loman. Buradaki işlerden ben sorumluyum. Senin adın ne?"

Duraksadım ve sonra yüksek sesle oflayarak "Sage," dedim.

"O kadar mı?"

"Benim gibi birinin birden fazla ismi olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Erick gülümsedi. "Birinin sana isim verme zahmetine girmesine bile şaşırdım."

Ben de ona aynı şekilde karşılık vererek gülümsedim. "Bana kimse isim vermedi. Kendime bu ismi ben verdim."

Ve bu cevabım gülümsemesinin sona ermesine neden oldu. Saçma giriş seremonisinden sonra Erick, neden beni kaçırıp alıkoyduklarını açıklamak istercesine konuya girdi.

"Neden Fink'e rahiple ilgili sorular sordun?"

"Ona itiraf edeceğim bir takım günahlarım vardı," dedim. "Beni kaçıran son adamın hayatını mahvettiğim için."

İkinci tokadı bir öncekine göre daha sertti. "Fink, Devlin'i bulmaya çalıştığını söyledi."

"Korsanları bulmaya çalışıyorum. Birileriyle görülecek bir hesabım var ve bana onların yardımı gerekiyor."

"Ben yıllarca onlar için çalıştım, çocuk. Korsanlar kendilerinden başka kimseye yardım etmezler."

"Bu işin onlara çok yararı olacak."

Kaşlarını çattı ve ağzımı yeniden bez parçası ile tıkadı.

"Bunu yeniden çıkaracak olursan dilini keserim. Anladın mı?" Cevabımı beklemeden bez çantayı da kafama geçirdi.

Beni o şekilde bıraktılar ve az sonra etraf tamamen sessizleşti. Hepsinin uyuduğundan emin olunca ellerimi çözdüm ve kafamdan bez çantayı ve ağzımdan da tıkacı çıkardım. Ayaklarımdaki ipi de çözdükten sonra uyumak üzere uzandım. Çantayı katlayıp kafamla kolumun arasına koyarak, ince bir yastık görevi görmesini sağladım.

Uyandığımda kaburgalarıma bastıran çizmelerle karşılaştım. Bu, beklediğimden daha az sert bir tepkiydi. Gözlerimi açtığımda Erick'in başımda dikildiğini gördüm. Fink, onun arkasındaki gölgede dikiliyordu. Kafasına tekme attığım için alnında koyu bir morluk vardı. Daha iyi bir insan bir çocuğa tekme atmaktan dolayı pişmanlık duyabilirdi. Ben duymadım.

Homurdanarak Erick'e "Tam arkanda bir sıçan var," dedim.

Fink, başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, evcil hayvanım kafesinde."

"Evcil hayvanından bahsetmiyordum."

Fink "Bana istediğin gibi hitap edebilirsin," dedi. "Sana göz kulak olduğum sürece benim de burada kalabileceğimi söylediler."

Eğer onu tebrik etmemi bekliyorduysa hayal kırıklığına uğrayacaktı. Burası onun yaşında bir çocuğa göre değildi. Hatta benim yaşımdaki bir çocuğa bile uygun olduğunu sanmıyordum.

Erick "Neden kaçmadın?" diye sordu. "Görünen o ki seni yeterince sıkı bağlamamışız."

"Tüm o düğümleri çözmek beni yordu. Dahası senin ve benim, hakkında konuşmamız gereken bir iş var." Fink'e baktım. "Onsuz."

Fink "Eğer benim hatırım olmasaydı seni çoktan öldürmüş olurlardı," dedi.

"Eğer sen olmasaydın, ben burada olmazdım," diyerek karşılık verdim.

Erick beni gömleğimden kavradı ve ayağa kaldırarak onu takip etmemi işaret etti. Fink de peşimize takıldı. Bana her yaklaştığında aniden durdum ve onu bana çarpmaya zorladım. Sonra da arkama dönüp sırıttım. Bu, onu kızdırdı ama ondan daha büyük olduğum için karşılık verebileceğini düşünmedim. Tabii son karşılaşmamızda onun suratına tekme atmıştım, bu yüzden şimdi bunun karşılığını görebilirdim.

Beni kampın uzak ucundaki geçici bir çadıra doğru yönlendirdiler. Görüntüsünden anladığım kadarıyla burası erzak çadırıydı ama öyle olduğu halde içinde fazla bir şey yoktu. Tam ortasında ufak bir masa vardı. Masanın üzerinde de bıçağım, kılıcım ve Fink'e verdiğim para dolu çıkın duruyordu.

Erick onları işaret etti. "Bunları açıkla."

Küçümseyici bir tavırla gülümsedim. "Bunların ne olduğunu bilmiyorsan yanlış iştesin demektir."

Hiç eğlenmedi. Çıkını dikiş yerinden tuttu ve sikkeleri masanın üzerine boşalttı. "Bunlar Carthya parası ve iyi durumdalar. Nasıl oluyor da bu kadar çok paran olabiliyor?"

"Onları aldım." Bir kral olarak onlara sahip olmam çok kolaydı. Bana aittiler.

"Yani bir hırsızsın."

Üstün körü bir hareketle ellerimi ceplerime soktum. "Öyle görünüyor.

"Bu işte iyi misindir?"

Başımla paraları işaret ederek cevap vermem yeterli oldu.

"Bunları nereden çaldın?"

"Neden bunu öğrenmek istiyorsun?" Sanki bu çok belli değilmiş gibi.

"Fink'e daha fazlasını temin edebileceğini söylemişsin."

Fink'e bir bakış attım. "Bu sırrın ikimiz aramızda kalmasının daha iyi olacağını anlamış olmalıydı."

Erick yavaş yavaş sabrını yitiriyordu. "O zaman daha fazlası var mı?"

Kollarımı kavuşturarak "Buna cevap vermemi bekleyemezsin," dedim. "Eğer varsa bile bu haberi korsanlar için saklamayı tercih ederim."

Erick sinsice gülümsedi. "Ah evet. Biraz define ile onların masasında yer edinebileceğini düşünüyorsun, değil mi?"

Bir yere ihtiyacım yoktu. Bana sadece bir kılıç ve fazlaca şans lazımdı.

Erick "Bu işe yaramayacak çünkü seni tanımıyorlar," diye devam etti. "Sikkeleri alıp hemencecik boynunu vurabilirler."

"Söz konusu kendi boynum olunca bu fikre karşı olmak zorundayım," dedim. "Öyleyse bunu nasıl başaracağımı söyle bana. Belki korsanları tanıyorsundur."

"Birkaçını tanıyorum." Erick çenesini kaşıdı. "Eğer bana bu definenin yerini söylersen ben de korsanların yerini söylerim."

"Bu da kellemin uçurulması ile sonuçlanır," dedim. "Paralara ulaşabilirim ama onları tek başıma almam mümkün değil. Gücenme ama çok daha az olmasına rağmen, dilek havuzundaki paraları çalmak için bile senin amatör hırsızlarına güvenemem. Bunu ancak korsanlarla birlikte yapabilirim ve definenin yerini onlara söyleyecek kişi ben olmalıyım."

Erick bıçağını çekti ve beni çadırın bir köşesine sıkıştırdı. "Define filan yok. Sanırım sen uyduruyorsun."

Bu oldukça aşağılayıcıydı çünkü eğer bir hikâye uydurmak isteseydim bundan çok daha iyisini yapabilirdim. Yine de ben daha çok boğazımdaki bıçağa odaklanmıştım. "Bunu yapmak istemezsin."

Dudak kıvırdı. "Evet isterim."

Bunu dikkate aldım. "Haklısın. Ama bu bir hata olabilir. Sikkeler gerçek ve onlardan binlerce var. Carthya'da gizli bir mağarada duruyorlar. Soylular varlıklarının küçük bir kısmı-

nı kalede muhafaza ediyorlar. Eğer kale istila edilecek olursa, tüm hazinelerinin düşmanlar tarafından ele geçirilmesini istemiyorlar."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Sen bilmiyor musun? Bu, sadece Carthyalı soyluların değil tüm soyluların uyguladığı genel bir kuraldır."

Fink "Ben bunun efsane olduğunu sanıyordum," dedi.

"Orada bulundum," dedim. "Daha önce o mağaranın içine girdim."

Mağaraya sadece bir kere gitmiştim. Çok küçükken babam ve Dairus'la birlikte gittiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Babam beni, sikkeleri mağaranın uzak köşesindeki bir göletin üzerinde kaydırırken yakalamıştı. Babamın o anki öfkesini hatırladıkça, hâlâ arka tarafıma bir acı saplanır.

Erick sonunda beni bıraktı ve tıraşsız çenesini ovuşturdu. "Mağara nerede?"

"Orayı bulmanın çok mu kolay olduğunu sanıyorsun?" diye kıkırdadım. "Sana bir yol haritası çizebilirim ama yine de orayı kaçırabilirsin. Eğer o mağarayı görmek istiyorsan beni sağ bırakmalısın."

Fink "İçinde ne kadar para var?" diye sordu.

"Hayatın boyunca görebileceğinden fazlası. Kendi aralarında paylaştırmaları durumunda her bir korsanın rahat bir hayat geçirmesi ve benim onların arasında bir yerden daha fazlasına sahip olmam için yeterince para var."

"Ve belki benim için de." Erick kafasını salladı. "Korsanların yanına tek başına gidemezsin. Ama benimle birlikte gidecek olursan seni sonuna kadar dinlerler. Onlarla pazarlık yapabilirim ve define karşılığında onların yanında bir yer edinebilirim."

"O pazarlığın içine benim hayatta kalmamı da ekleyebilir misin?" diye sordum.

Erick sırıttı. "Benim önceliğim o değil." Tam karşı çıkmak üzereydim ki Buradan tek başına ayrılmıyorsun," diye ekledi. "Eğer hırsızlarımdan biri olursan, yanında da ben olursam o zaman bir şansın olabilir. Dahası onların kampını bulmanın başka bir yolu yok."

İnatçı bir şekilde kaşlarımı çatarak "Benim paralarım karşılığında zafer senin olacak," dedim.

"İkimizin olacak. Paraları tek başına alamayacağını kendin söyledin ve ben de payımı almadan senin gitmene izin vermem. O yüzden zaferin sadece bana ait olduğunu, sana ait olmadığını düşünme. Hem böylece bir ortak kazanmış oluyorsun."

Gerçi bu duruma her iki şekilde de yaklaşmıyordum. Ama tam olarak sanki onun teklifini değerlendiriyormuş gibi bir ifade takındım ve sonra başımla onu onayladım. "Pekâlâ, ben varım. Ama çok fazla vaktimiz yok."

"Neden yok?"

Çünkü zaman lehime işlemiyordu. Vekillerin bir araya gelmesine sadece beş gün kalmıştı. Ancak bu detay ikimiz arasındaki sağlam olmayan ilişkiyi zedeleyebilirdi, o yüzden "Mağarayı bilen başkaları da var. Oraya ilk varan biz olmalıyız," dedim.

"O zaman en kısa zamanda korsanların kampına gideceğiz. Ama önce kendini kanıtlamalısın."

Aniden endişelendim ve kafamı kaldırdım. "Çoktan ettim. Sana bu sikkeleri getirdim."

"Evet, ama seni onları alırken görmedim. Kendi gözlerimle görmeden seni korsanlara tavsiye edebileceğimi mi düşündün?"

Şart değildi ama kesinlikle öyle yapmasını ummuştum. "O zaman önerin nedir?"

"Benim çocuklar arada sırada Carthya sınırını geçer ve orada biraz sorun çıkarırlar. Son gidenler birkaç gün önce döndü ama maalesef birkaçı yaralanmıştı."

Eğer onlar Libeth'in yakınlarında karşılaştığım adamlar ise yaralarının artık iş göremez hâle gelmelerine neden olduğunu umdum.

"Bir süredir onlarla beraber gitmedim," diye devam etti. "Benimle gel ve bizden biri olup olmadığına karar verebilmek için seni iş üzerinde göreyim."

"Ya eğer istediğin gibi değilsem?" diye sordum.

"O zaman geri dönemezsin."

Zorla gülümsedim. "O baskınları yapanlardan haberim var. Acınacak hâldeler."

Adamlarını küçümsememden hoşlanmadı ama beni hâlâ dikkatle dinliyordu. "Nedenmiş o?"

"Sınırın diğer tarafında bu çabanıza değecek çok az varlıklı insan var. Fazlaca sorun çıkarıyorsunuz ama çok az mal veya para ile geri dönüyorsunuz. Önemli olan fazla ganimet elde etmek değil mi?"

Çenesini bir kez daha sıvazladı. "Daha iyi bir planın mı var?"

Aklımdan bir sürü düşünce geçti. Daha iyi bir planım olmalıydı. Çünkü eğer onlara yardımcı olmazsam beni öldürebilirlerdi. Ve hiçbir şekilde kendi insanlarıma saldıramazdım.

Anında aklıma bir fikir geldi. Çok iyi bir fikir değildi ama Erick'inkinden daha iyiydi. "Libeth'te yaşayan bir soylu var," dedim. "Malikânesi iyi korunmuyor ve adam oldukça zengin."

"Soyluların evlerine saldırmayız." Erick başını kararlı bir şekilde salladı. "Fazla tehlikeli ve yabancı topraklardayız. Eğer yakalanacak olursak Avenia'dan destek alamayız."

"O zaman beni yalnız gönder ve ben de istediğim herhangi bir şeyle geri döneyim."

Erick başını olumsuz anlamda sallamaya devam etti. "Bu çok riskli."

"Ama bu riski alan benim," dedim. "Eğer kendimizi kor-

sanlara kanıtlamak istiyorsak sınır akmları faydasız olur. Onların yanında bir yer hak ettiğimizi korsanlara göstermeme izin ver."

Erick kafasını istekle evet anlamında sallayan Fink'e bir bakış attı. Sonra da "Pekâlâ," dedi. "Ama eğer bize bir numara yapmaya kalkarsan orayı seninle ve içinde her kim varsa, onlarla birlikte yakarız."

Ona anlaştık der gibi, gülümsedim ama karnım düğümlendi. Bu bir numara değildi. Birkaç saat içinde bana iyilik ve nezaketten başka bir şey göstermeyen bir adamın yanına dönecek ve çalabildiğim her şeyini çalacaktım.

BÖLÜM 17

Libeth'e akşamüstüne doğru hareket etmeyi planladık. Bu arada kampı yalnız başıma gezmeme izin verildi, yine de herkesin gözü benim üzerimdeydi. Kaçmaya çalışmıyor olmam iyi bir şeydi çünkü bunu yapmam her şartta imkânsızdı.

Yola çıkma vaktimiz geldiğinde, Erick'in gözlerimin bağlanmasını emretmesini bekliyordum ama yapmadı. Belki de bana güvenmeye ve beni gruba kabul etmeye karar vermişti.

Erick'le birlikte aynı ata bindik ve ona bizi Mistik'e götürecek yolu tarif ettim. Şaşırtıcıydı ama hâlâ onu bağladığım yerde duruyordu. Mistik'in de çalınmış olabileceğini tahmin eden Erick onunla ilgili bir şey sormadı. Sormuş olmasını dilerdim. En azından onu nasıl elde ettiğime dair anlatmak için hazırladığım hikâye eğlenceli olabilirdi.

Libeth'in arkasındaki bataklık arazi nedeniyle dün sabah Avenia'ya gelmek için kullandığım yolu, katetmek zorunda kalmıştık. Şehre girdiğimizde neredeyse gece yarısı olmuştu. Çiftlik hayvanlarının ayaklarını sürürken çıkardıkları sesler ve yol kenarındaki cırcırböceklerinin ötüşleri dışında, şehir sessizdi.

Erick "Ev nerede?" diye sordu.

Tepeyi işaret ettim. Buradan tamamen karanlık görünüyordu. Bu, beni rahatlattı. Uyanık birilerinin olduğunu gösteren bir işaret olsaydı bu planı iptal etmek için bir mazeret uydurabilirdim. Erick'e "Böyle bir işte sessizliğe ihtiyacımız var," dedim. "İçeri tek başıma gireceğim. Herkes beni burada bekleyebilir."

Erick "Sen ve ben içeri gireceğiz," dedi. "Bu, işi nasıl hallettiğini görebilmem için bir sınav, unuttun mu?"

Bu hiç aklımdan çıkmamıştı.

Erick bana bıçağımı uzattı. "Sanırım bunu istiyorsun."

Bıçağı aldım ve belime soktum. "Ya kılıcım ne olacak?"

"Hâlâ çadırda ve hâlâ güvende. Bu gece işlerin nasıl gideceğini görelim."

Harlowe'un evine vardığımızda, Erick adamlarına malikâne sınırlarının dışında beklemelerini buyurdu. O ve ben yolun geri kalanını yürüyerek katedebilirdik.

Erick "Bir yere böyle sinsice girmekten hoşlanmıyorum," dedi. "Daha çok zor kullanmayı tercih ederim."

"Adamlarının çoğu zor kullanmaya kalktıkları son seferde eve yaralanıp döndüler." Onları yaralayanın kim olabileceği konusunda daha fazla detay verip onu sıkmak istemedim. "Böylesi daha iyi."

Eve iyice yaklaştığımız için tamamen sessizleştik. İçeride kaç kişi olduğunu merak ediyordum. Harlowe'un hizmetçileri burada mı yaşıyorlardı yoksa geceleri kendi evlerine mi gidiyorlardı? Onun da Conner gibi nöbetçileri var mıydı? Her bir parçam yapmak üzere olduğumuz şeyden nefret ediyordu ve hırsızları buraya getirdiğim için ben de kendimden nefret ediyordum.

Eve vardığımız anda en iyi hareket planının nasıl olduğunu düşünüp tasarlamak için duraksadım. Erick'in yanımda olması durumu çok daha karışık hale getirdi. Evin dış duvarla-

rına tırmanabilir ve yüksek bir noktadan içeriye girebilirdim. Büyük ihtimalle Erick beni takip etmezdi, o yüzden bu benim yalnız kalabilmem için en iyi fırsattı. Harlowe'u bulabilir ve onun yardımına ne kadar ihtiyaç duyduğumu mümkün olduğunca iyi açıklayabilirdim. Ama Erick beni takip edecek olursa yatak odalarının olduğu kata ulaşabilirdi. Harlowe'un evinin planı hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Eğer birini ürkütecek olursam bunun bir dövüş ile sonuçlanma riski oldukça fazlaydı ve Erick oldukça fazla silah taşıyordu.

O yüzden Erick'i evin ön tarafına doğru yönlendirdim. Doğrudan Harlowe'un çalışma ofisine gidebilirdik. Hizmetçilerin hâlâ uyanık olmadıklarını umut ediyordum.

Bu evde bir misafir olarak ağırlanmamın üzerinden çok fazla zaman geçmemişti. Gerçekten bu kadar çabuk düşmüş olabilir miydim? İşleyeceğim suçların altında kalmayacağıma dair Harlowe'a sessizce yemin ettim. Ama yaptığım şeyin kesinlikle bir hainlik olduğunu düşünüyordum. Neden hırsızları sınırdaki evlere gitmemeleri konusunda ikna ettiğimi Harlowe, bir gün anlayabilirdi. Ama onları bir yere götürmem gerektiğini ve burayı biraz kontrolüm altında olduğu için seçtiğimi anlayabilmesini sağlayabilir miydim, bundan emin değildim.

Harlowe'un ofisinin olduğunu düşündüğüm pencere yerden oldukça yüksekteydi O yüzden içeri girebilmek için bir ağaca tırmanmalıydım. Bunun, Erick'in beni takip etmekten vazgeçmesi için yeterince caydırıcı olduğunu umut ettim. Sürekli olarak bir yerlere tırmanan bir adam olduğundan şüpheliydim.

Kurutmak için avuç içlerimi pantolonuma sildim. Erick, pencereye bir göz attı sonra gömleğimin yakasından kavradı ve beni ağacın gövdesine dayadı. "Bunun bir tuzak olmadığına dair yemin et?" diye tısladı.

"Bu bir tuzak değil," diyerek ona güvence verdim. "Bana

güven, ben de en az senin kadar içeri girmek ve sonra da çıkmak istiyorum." Belki de ondan daha fazla istiyordum.

"Tuhaf görünen bir şey olursa adamlarıma işaret verir ve burada yaşayan kimsenin sağ kalmamasını garanti ederim. Özellikle de senin."

Onu iterek "İşlerin yolunda gitmesini istiyorsan bu kadar gürültü yapmayı kes," dedim. "Artık şu işi yapalım."

Yaprak hışırtısı dışında bir ses çıkarmadan ağaca tırmandım. Duvarı kendime siper ederek, camdan içeri göz attım. Zayıf ay ışığı sayesinde buranın Harlowe'un Ofisi olduğunu görebildim. İçerde kimse yoktu. Daha da iyisi kapısı kapalıydı. Kapının altından görebildiğim kadarıyla da koridorlar karanlıktı. Şayet hizmetçiler uyanık olsalardı katta hâlâ ışık olurdu.

Erick'e "Beni burada bekle," dedim. "Beş dakika içinde çıkmış olacağım."

Parmaklarımı pencerenin altına soktum ve onu yavaşça kaldırdım. Sessizce ve kolaylıkla açıldı. Bu, Harlowe'un genellikle pencereyi açık bıraktığını gösteriyordu. Belki sıcak öğlen saatlerinde serinlik yapsın diye açık bırakılıyordu. Tünediğim daldan pencereye atlayışım fena değildi ve birkaç saniye içinde Harlowe'un ofisindeydim.

Zayıf ışıkta değerli eşyalarını nerede sakladığını bulabilmek sorun olabilirdi. Fazla sorun istemiyordum. Sikkeleri bulabilmem en iyisi olurdu çünkü hırsızlar için en değerli, en kolay değiştirilebilen, en az manevi değeri olan şeyler onlardı. Eğer Harlowe sikkelerinden bir kısmını evde saklıyorduysa burada olma ihtimalleri çok fazlaydı.

Ofisindeki masanın etrafından dolandım ve kitapların durduğu rafları parmaklarımla yokladım. O sırada koridordan gelen bir takım ayak sesleri duydum. Dışarıdakinin koridordan geçip gitmekte olan bir hizmetçi olduğunu umarak sessizce durdum.

Ama ayak seslerini başka sesler takip etti ve kapının altından titrek bir mum ışığı gördüm. Yaklaşıyorlardı.

Ofise doğru geldikleri belli olunca, hızla pencereye doğru yöneldim. İki adamın konuştuğunu duydum ama sesleri kapının ardından boğuk geldiği için onları tanıyamadım. Adamlardan birinin Harlowe olduğunu düşündüm. Pencereye varamadan önce kapı açıldı, o yüzden geri dönüp masanın altına doğru emeklemeye başladım ama bir ses durmamı emretti.

Bıçağımı çekmedim. Bunu yapmamın bir faydası yoktu. Ofise giren iki adamla yüz yüze gelmek için onlara doğru dönmek şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi.

Beni görünce her iki adamın da nefesi kesildi. Mumu tutan Harlowe'du. Bana durmamı emreden ve bıçağını çeken diğer adam da Mott'tan başkası değildi.

BÖLÜM 18

Sanki bir saat boyunca hiçbirimiz konuşmadı. Mott, yavaşça bıçağım indirdi ve sonunda Harlowe "Sen Jaron'sun. Ama neden..." diye fısıldadı.

Kalbim çarparak yardım etmesi için Mott'a bir bakış attım. Hâlâ konuşamıyordum.

Nerdeyse aynı anda arkamdan bir ses geldiğini duydum ve döndüğümde yukarı tırmanan Erick'in pencereden içeri girmekte olduğunu gördüm. "Işığı gördüm," dedi. "Yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Yardıma ihtiyacım yok." Şimdi bıçağımı çekmiştim.

Mott, elini Harlowe'un koluna koydu.

"Bu, senin zannettiğin kişi değil," dedi. "Bu çocuk Avenia'nın en azılı hırsızlarından biri. Onu daha önce görmüştüm ve yapabileceğini söylediği her şeyi becerebileceğini biliyorum. Ona ne istiyorsa versen iyi olur. İstediğini daima bir şekilde alır."

Erick bana baktı. "Yapabileceklerin nelerdir?

Erick'i duymazdan geldim ve Harlowe'a baktım. "Evdeki sikkelerinin hepsini istiyorum. Hemen."

Harlowe, donakalmış hâlde duruyordu. Buraya ilk geldiğimde benim kim olduğumu düşünmüştü, Mott ona ne söylemiş olmalıydı ve şimdi karşısında gördüğü çocuk tam olarak kimdi? Bunların kafasını karmakarışık ettiği ve bir açıklamaya ihtiyacı olduğu çok belliydi. Sonunda Mott onu ileri doğru itti ve Harlowe "Burada çok fazla param yok," dedi. Masasının üzerindeki bir çerçeveye uzandı. "Ama bu altından yapılmıştır. Çok değerlidir."

Çerçevenin içinde genç bir çocuğun resmi vardı. Onun Nila'nın babası mı yoksa Harlowe'un hizmetçisinin bahsettiği diğer çocuğu olup olmadığını merak ettim. "O resmi istemiyorum," dedim. "Ama çerçeveyi alacağım."

Harlowe resmi çerçeveden çıkardı ve dikkatlice masanın üzerine koydu. Erick çerçeveyi aldı ve yanında getirdiği çantaya attı.

Sonrasında Harlowe, iç cebinden bir şey çıkardı ve onu bana uzattı. "Bunu da alabilirsin. Altındır." Uzattığı şey Nila'nın babasının saatiydi.

Saati ona geri fırlattım. "Bu sahte altın. Değersiz bir şey." Mott'un bakışlarından kaçınamadan "Eminim ki benim gerçek altınla sahte altın arasındaki farkı anlayabileceğimi biliyorsundur," diye ekledim.

"Belli ki anlayamıyorsun."

Erick kaşlarını çatarak elini uzattı.

"Benim ihtiyaçlarımı karşılamaya yetecek kadar gerçek."

"Onu biri alacaksa o ben olacağım." Saate uzandım ama Erick elime vurdu ve bıçağının keskin kısmını gösterdi. Pes etmekten başka şansım yoktu.

Mott, bana dik dik bakarak "Bu çocuk bizim için sahte altından daha fazla bir değer taşımıyor," dedi. "Ona biraz para ver. Sonra buradan gidecektir."

Harlowe, sessizce kitaplığa doğru yürüdü. Üst raftan bir kutu aldı, bana doğru gelerek "Ellerini uzat," dedi. Çantayı

Erick'ten aldım. Harlowe kutuyu açtı ve içindeki düzinelerce sikkeyi çantanın içine boca etti.

Arkamdaki Erick'in keyiften nefesi kesildi. Sonra bakışları Mott'a kilitlendi. "Ya o ne olacak?"

Mott bana baktı. "Beni alamayacaksın, hırsız." Ve koşarak odadan kaçtı.

Harlowe'u işaret ettim ve Erick'e "Sen ona göz kulak ol," dedim. Harlowe'un yanından geçerken durdum. "Kımıldama. Sana bir şey yapması için ona gerekçe verme." Sonra Mott'u takip etmek üzere odayı terk ettim.

Ana koridorun köşesini döndüğümde Mott beni orada bekliyordu. Beni kolumdan yakaladı ve duvara yasladı.

Mott "Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Değişiklikleri duymuş olmalısın." Ona anlatmam gereken çok şey vardı. Hırsızlık yapmak için sınırlarımızı geçip kadınlarımıza ve çocuklarımıza saldıran Avenialı haydutları. Bunun üzerini örten Carthyalı soyluları. Ve en kötüsü de kendi insanlarının yardım çağrısını görmezden gelen babamı. Ama bunun için vakit yoktu.

"Sen neden buradasın?"

"Tahmin edemiyor musun?"

"Kalede Tobias'a yardım ediyor olmalıydın." Bir kalp atışı kadar zaman geçti. "O nasıl?"

"Amarinda ve Kerwyn onu koruyacaklar. Ama her yerde vekillerin senin aleyhinde oy kullanacağı konuşuluyor. Eğer şimdi geri gelmezsen, döneceğin bir krallığın kalmayacak."

Bir adım geri çekildim. "Ve burada işimi bitirmezsem dönmemin bir anlamı kalmayacak."

"Devlin'i öldürmek bu sorunu çözmeyecek."

"Evet haklısın." Bundan sonra söyleyeceğim sözlerden korkuyordum. Konuştuğum anda da bunun imkânsız olduğunu anladım.

"Korsanları yok etmek zorundayım. Hepsini."

Mott, ateş saçan gözlerle bana baktı. "Ne? Bu tam bir çılgınlık! Bu bir kralın planı olamaz!"

Sinirle "O zaman benim yerime geçecek kişiye oy verenlere katıl ve beni rahat bırak," diye tısladım.

Oradan uzaklaşmak üzere hareketlendim ama Mott beni kolumdan tuttu. "Carthya'da senin yerine geçecek birinin olmasını istemiyorum. Ama bu yaptıkların senin kral olabilecek sağduyuya sahip olmadığını düşünenlerin eline koz veriyor. Seni yok etmeleri için onlara yardım ediyorsun."

Ona dönerek "Bunu neden anlamıyorsun, Mott?" dedim. "Yerime geçecek kişiyi unut ve Carthya'nın nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu gör. Yok edilmememiz için tek umudumuz bu. Bizim sorunlarımız Gregor'ın siyasi tutkularından çok daha büyük."

Mott ikna olmadı. "Gregor'ı da planlarının içine dâhil etmelisin. Babanın Kerwyn'den daha fazla güvendiği hiç kimse yoktu. Hâlâ yapabiliyorken lütfen geri dön."

"Eğer bunu yapacak olursam korsanlar Carthya'yı işgal edene kadar ne kadar vaktimiz var? Günlerce mi? Ya da bize hazırlanmamız için tam bir hafta mı verecekler? Burada olmak istemiyorum Mott. O yüzden bana başka bir seçenek sun. Carthya'nın iyiliği için yapmam gerekeni söyle ve bana bir yol göster. Emin ol bunu yapacağım."

Ama bir şey söyleyemedi. Hüzünlü bir ses tonu ile "Korsanların yanından geri dönebilen olmadı, Jaron," dedi.

"Bunu başarmak zorundayım. Benden başka kim senin hayatını bu kadar ilginç bir hâle getirebiliyor?" Onun gülümsemesini umdum.

Mott küfrederek "Eğer bana ihtiyacın olursa Dichell'daki kilisede olacağım," dedi. "Senin güvenliğin için seni takip edebileceğim en uzak yer orası olabilir." Yanından ayrılmak için yeniden hareketlendim ama bu sefer de "Bana bıçağını ver," diye ekledi.

"Ne?"

Mott, elini uzattı ve avcunu açtı. "Buraya geldiğinden beri çok zaman geçti. O yüzden bana bıçağını ver."

Bu, sırlarımı saklamak için Mott'un ikinci defa kendini yaralayışıydı. Kolunu keserken onu izlemek bana da aynı acıyı verdi. Bıçağı ondan geri aldığımda arkamdan bir ses geldiğini duyarak duraksadım.

Nila bizi daha iyi görebilmek için elinde tuttuğu mumu ileri uzattı. İrkilerek "Olamaz!" dedi. Beni tanıyıp bıçağımdaki kanı gördüğünde bir adım geri attı. "Hayır olamaz." Döndü ve merdivenlere doğru koştu. Onun arakasından seslenmeye cesaret edemedim. Erick'in bizi duyma riskini göze alamazdım.

Mott "Hemen git," dedi. "Kimseyi uyandırmadan kızı durdurmaya çalışacağım. Ve Jaron, geri dönmelisin."

"Döneceğim." Hissettiğimden daha güvenli bir ses tonuyla konuştum ama Mott rahatlamış görünüyordu. "Muhtemelen şu durumda çok önemi yok ama özür dilerim."

Mott cevap veremeden Harlowe'un ofisine döndüm ve aceleyle onu duvara dayayıp boynuna bıçak dayamış olan Erick'e doğru koştum. "Ne yapıyorsun?"

Erick "Adını sordu?" dedi.

Harlowe'a döndüm. "Hayır, bayım, ne adımı hatırlamanı ne de bu geceyi hatırlamanı istiyorum." Sonra Erick'i çekip uzaklaştırdım. "Gitmek zorundayız."

Erick'in bakışları kana bulanmış bıçağıma kitlendi. Ne yapmak zorunda kaldığımı fark edince de Harlowe'un korkudan nefesi kesildi. Erick "Demek yapabileceğin şey buydu," diye mırıldandı. "Seni küçümsemişim."

"Bunu o istedi," dedim. Başımı sallayarak Erick'e "Sen önden git," dedim.

Erick, başını eğerek pencereden çıktıktan sonra "Ona bir şey yapmadığını..." diyen Harlowe'a döndüm.

"Umarım bir gün yaptıklarımın nedenini anlayacaksın." O kadar yumuşak konuştum ki neredeyse kelimeler ağzımdan ağır ağır çıkıyordu. "Beni affet."

Harlowe, sadece kafasını sallayarak karşılık verdi. Korkmuş ve ihanete uğramış hissettiği çok açıktı. Pencereden çıkıp ağaçtan aşağıya indim. Bu işlediğim suç yüzünden asla affedilmeyeceğimi biliyordum.

BÖLÜM 19

Libeth'ten ayrıldıktan birkaç dakika sonra Erick "Üzgün görünüyorsun," dedi. Yanımdaki diğer hırsızlar Harlowe'un parasından kendilerine düşen pay ile ne kadar içki alabileceklerini hesaplıyor ve kutlama yapıyorlardı. Paranın onların olduğunu düşünmeleri ve yaptığım iyi bir şeymiş gibi beni tebrik etmeleri mide bulandırıcıydı.

Erick "Gülümse," dedi. "Kutlama zamanı."

"Yüzümü gördü," diye mırıldandım.

"Hepsi bu mu?" Duygusuzca güldü. Bu, sinirlerimin gerilmesine neden oldu. "Endişelenecek bir şey yok. Carthya bize ne yapabilir ki? Hiçbir şey! Krallarının ününü biliyor olmalısın."

"Eckbert öldü. Artık yeni bir kralları var."

"Benim de sözünü ettiğim o. Eckbert'in oğlu. Adı neydi?"

"Jaron."

"Evet, doğru. Onun hakkında çok şey bilmiyorum ama duyduğuma göre Carthya'da istediğimiz özgürlüğe kavuşacağız."

Nedense kendimi tutamadım ve kıkırdadım. "Jaron'ın nesi var?"

"Vahşi ve umursamaz olduğunu söylediler. Hep öyleymiş. Herkes onun uzun süredir kayıp olduğunu biliyor ama artık ülkeyi yönetmek için geri dönmüş. Öyle geçmişi olan bir çocuk bir krallığı yönetmekten ne kadar anlayabilir ki?"

"Muhtemelen pek anlamaz." Birçok hata yaptığımı anlayacak kadar, krallık nasıl yönetilir biliyordum. Hiç şüphesiz ki Erick'le birlikte buraya gelmiş olmam yaptığım hataların en büyüğüydü.

"Kesinlikle." Erick kıkırdadı. "Ama şu anda dikkat etmemiz gereken şey aptal Avenia kralının ne yaptığımızdan haberdar olduğunu inkâr etmesi."

"Haberdar mı?"

"Öyleyse de o kadar küçük bir grubuz ki, bizi umursamaz. Kendi ellerini kirletmeden bir şeyler yapmak isterse korsanları kullanacaktır."

Vargan'ın yaptığı ve itiraf ettiği gibi. Avenia benim topraklarımı istedi. Korsanlar kellemi istedi. Doğal olarak bir araya gelmiş bir takım.

Erick, gerginliğimi fark etmiş görünmüyordu. Yanımda kendi kendine kıkırdadı ve "Vargan'ın asıl hedefi Carthya. Eğer senin bir korsan olduğunu öğrenecek olursa Carthya hakkındaki bilgilerini, onları yok etmesine yardımcı olman için kullanmak isteyeceğini bilmelisin."

Evet, bunu biliyordum.

Benden beklediği karşılığı alamayan Erick, Harlowe'un evinde olanları detaylı biçimde anlatmak için atını ileri sürerek diğerlerinin yanına gitti. Hatta onlara göstermek için saati de cebinden çıkardı ve sonra gerçek değerini bilmediği için dikkatsizce onu cebine geri sokuşturdu. Harlowe'un nasıl o kadar kolay pes ettiğini anlayamadım ve durumu kontrol altında tutamadığım için kendime lanet ettim.

Öfkem ani bir endişeye dönüşürken neredeyse kampa ulaşmıştık. Bir tepenin sırtlarına yaklaştığımızda, bize kıs-

men uzak bir mesafede önümüzü kesen en az bir düzine atın yol üzerinde durduğunu gördük. Atların üzerindekileri görmemle birlikte başımın ciddi anlamda belada olduğunu anlamam bir oldu.

Mistik'i durdurdum ve yüzünde çiçekbozuğu izi olan yanımdaki hırsıza "Bunlar Kral Vargan'ın adamları mı?" dedim.

Daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı ve sonra kaşlarını çattı. "Öyle görünüyor. Sanırım iyi kralımız yeniden vergi toplama zamanı geldiğine karar verdi."

Erick atını bize doğru sürüyordu. "Herkes atlarını geri çeksin."

Askerlerin görüş açısından çıkana kadar bu emre uyduk. Sonra Erick bizi bir araya topladı ve Harlowe'dan çaldığım sikkeleri koyduğu çantayı heybesinden çıkardı. "Herkes payını alsın ve saklayabildiği yere saklasın," dedi. "Çizmelerinizin içine veya heybelerinizin dibine ya da her nereye koyabilirseniz koyun. Acele edin!"

Sesimdeki endişeyi zar zor gizleyerek "Başka bir yöne gidelim," dedim. "Veya onlar gidene kadar bekleyelim."

En yakınımdaki hırsız kahkaha attı. "Sage kralın numaralarını bilmiyor."

Kesinlikle onunla hemfikir değildim. Kralın numaralarını muhtemelen buradaki herkesten çok daha iyi biliyordum ve bir avuç dolusu sikkeden fazlasını kaybedebilirdim. Daha ileri gitmem ve Vargan'ın askerleriyle karşılaşma riskini göze almam mümkün değildi.

Erick "Bizi çoktan görmüşlerdir," dedi. "Eğer tepenin eteklerine doğru gitmezsek arkamızdan gelirler ve işler çok daha kötü bir hâl alır."

Kendi adıma işlerin nasıl daha kötü olabileceğini anlamıyordum.

Çaresizliğimi sezen Erick "Dün gece büyük bir iş başar-

dık ve sikkeleri kaybedecek olmaktan ötürü rahatsızsın. Ben de bu durumdan nefret ediyorum ama bundan kaçınmamız mümkün değil. Şimdi eline bir avuç dolusu sikke al. Bize az da olsa bir şeyler kalacağını umalım."

İlerleme düşüncesi beni korkutuyordu. Ama şimdi Erick'i terk etmem de aynı derecede riskliydi. Böylece korsanlara ulaşma umudumu kaybederdim. Erick heybeyi yeniden uzattı. Elime içine sokunca sikkkelerin altında rulo haline getirilmiş bez parçaları olduğunu fark ettim ve bunların ne için olduğunu sordum.

Erick omuz silkti. "Kamptan uzak olduğumuz zamanlarda adamlarımdan biri yaralanırsa diye taşıyorum."

Elimi tekrar çantanın içine soktum ve bez parçalarını çıkardım. Onları gerçek uzunluklarına ulaşana kadar açtım.

Erick "Ama sen yaralı değilsin," diye itiraz etti. "Dahası üstlerinde kurumuş kan lekesi var."

"Bu daha da iyi." Bandajı başıma sarmaya başladım. Tek gözümü, yanağımı ve saçımın tamamını sarıp sarmaladım.

Erick "Şunu çıkar," dedi. "Gülünç görünüyorsun."

"Yaralanmış görünüyorum. Bu tamamıyla farklı bir şey." Kumaştan bir parça yırttım ve onu ağzıma sokup yanağımla çenem arasına sıkıştırdım. Böylece yanağım şişmiş görüntüsü oluşturmayı umuyordum. "İşte şimdi gülünç görünüyorum," dedim.

Erick, küfrederek ofladı ve sonra adamlarına sakin kalmalarını söyledi. Belki bu şekilde herkes engelden kazasız belasız geçebilirdi.

Bizim geldiğimizi gören askerler dikkatlice beklediler ve durup atlarımızdan inmemizi emrettiler. Başımı eğik tuttum ve Mistik'in üzerinden indim. Sonra yedi veya sekiz kişiden oluşan hırsız grubunun arkasına geçtim.

Erick askerlere "Üzerimizde değerli bir şey yok," dedi. "Sadece kampımıza geri dönmeye çalışıyoruz."

Erick'in en yakınındaki asker kuvvetlice öksürdü, sonra da tek sıra halinde sıraya geçip üzerimizdeki silahları yere bırakmamızı emretti. Hareket etmek istemiyordum ama etrafımdaki adamlar çoktan tek sıra hâlinde dizilmişti. Erick'in yanına geçtim ve o da bıçağımı bırakmam gerektiğini işaret etti. Öyle yaptım ama topuğumu bıçağımın üzerine koydum. Eğer bir dövüş başlarsa en azından onu çabucak yerden alabilirdim. Çok da yardımı olacağından değil. Askerler sayıca bizden oldukça fazlaydı ve hepsi silahlıydı. Belki bu sargılara sonradan ihtiyacım olacaktı.

Askerler Erick'in üzerini aramakla işe koyuldu. Anında Harlowe'un cep saatini buldular ve onu yerdeki örtünün üzerine fırlattılar. Sonra heybesini karıştırmaya başladılar ve Erick'in payına düşen sikkeleri buldular. Onları bulur bulmaz da bir asker suratına yumruk atarak Erick'i yere serdi.

Asker "Kralına yalan söyleyebileceğini mi sandın?" dedi.

"Sana yalan söyledim." Erick biraz sızlandı ve dudağındaki kanı elinin tersiyle sildi. "Bizim malımız üzerinde hakkınız yok."

Bir ses "Ama benim var," dedi.

Çabucak arkama döndüm ve çenemi göğsüme gömdüm. Uzun ağaçların gölgesine park edilmiş bir at arabasından Kral Vargan indi. Başım eğikken çok dikkat etmemiştim ama şimdi bakınca bunun Vargan'ı babamın cenazesine getiren araba olduğunu açıkça gördüm.

Vargan, öne doğru adım attı ve bizi inceledi. Diğer adamlar diz çöktüler ama ben Erick'in yerden kalkmasına yardımcı olmak için diğer tarafa döndüm. Eğer Vargan diz çökmediğimi fark etseydi bu benim için hiç iyi olmazdı. Bunun yerine "Avenia için zafer günü yaklaşıyor. Yakında, dostlarım, büyük bir ülkeden daha fazlası olacağız. Bir imparatorluk olacağız."

Dişlerimi gıcırdattım. Benim insanlarımın sırtından zafer

kazanmak niyetindeydi ve bunu da korsanların yardımı ile yapacaktı. Tabii ben onu durduracak bir yol bulamazsam.

"Hemen üzerinizdeki sikkeleri yere atın. Onları benden saklamaya çalıştığınız için cezalandırılmayacaksınız," diye devam etti. "Sonra da size Avenia'nın büyüklüğüne katkıda bulunma fırsatı verildiği için minnettar olun."

Etrafımdaki adamlar sessizce mızırdandı ama kralları tam önlerinde duruyordu ve söyledikleri hiçbir şey onun açgözlülüğünü engellemeyecekti. Sikkeleri sakladıkları yerlerden çıkardılar ve örtünün üzerine bıraktılar. Harlowe'un varlıklarını düşman ülkenin yararına kullanmak beni çilden çıkarmış olsa da, ben de sikkelerimi örtünün üzerine attım. İhtiyacım olan son şey Vargan'ın ilgisini kendi tarafıma çekmekti.

Vargan, yerdeki ganimetleri inceledi ve sonra bize şöyle bir bakmak için onların üzerinden atladı. Şansıma herkes benim gibi başını öne eğmişti o yüzden benim kafamdaki sargı hariç hepimiz birbirimize benziyorduk.

"Size daha da iyi haberlerim var." Vargan'ın ses tonu alaycıydı. Bize söylemek üzere olduğu her neyse iyi bir haber olmadığı kesindi. "Bu vergilere ek olarak orduma katılacak adamlar arıyorum. Siz hırsızdan başka bir şey değilsiniz, sadece kemirgensiniz. Fakat bugün benimle gelebilirsiniz ve ben sizi birer kahraman yaparım."

Neredeyse buna gülüyordum. Barışçıl bir komşu ülkeye saldırmak kahramanca bir davranış mıydı? Planı Cartha'yı benden çalmak olan biri Erick'in adamlarını hırsız oldukları için küçümsüyordu. Parmaklarım bıçağımı alıp kavga başlatmak için can atıyordu. Bu, bizim için mutlak bir ölüm fermanıydı çünkü kesinlikle dezavantajlı durumdaydık ama bir yanım Vargan'ın orada olduğumu bilmesini istiyordu.

Vargan, Erick'in diğer tarafındaki adamı işaret etti. "O gönüllü olacak. Onu alın."

Hırsız, daha yirmi dakika önce Harlowe'dan çaldığım ga-

nimeti kutlamak amacıyla herkese bira ısmarlama sözü veren iri ve kaslı bir adamdı. Askerlerden uzaklaşmaya çalıştı ama onu yakaladılar ve boğazına bıçak dayayarak kralın at arabasının yanındaki bir yük arabasının arkasına sürüklediler. Vargan, iki adamı daha işaret etti. Birinin Erick'in yakın dostu olduğunu sanıyordum, diğeri ise sessiz, sakin biriydi. Hırsızların kampına geldiğimden beri çok az dikkatimi çeken bir adamdı. Sızlanmadan gitti ama Erick'in dostu, "Savaşmayacağım!" diye bağırdı. Cebinden bir bıçak çıkardı ama askerler daha hızlı davrandı ve altısı birden kılıçlarını anında ona doğrulttu. İki adam da yük arabasının arkasına götürüldü ve sonra demir parmaklıklı bir kapı üstlerine kilitlendi.

Avenia ordularının benimkinden büyük olduğuna şüphe yoktu. Vargan'ın asker toplama yolu bu idiyse böylece istediği kadar büyük ve geniş bir ordu kurabilirdi.

Vargan alaycı bir şekilde güldü ve "Savaşacaksınız," diyerek bize doğru elini savurdu. "Hepiniz savaşacaksınız." Askerlerine eliyle işaret yaptı ve "Herkesi alın," diye ekledi. "Bize bekleyen şey nedeniyle, toplayabildiğimiz her adama ihtiyacımız olacak."

Kılıçlarını çeken askerler bizi anında yük arabasının oraya doğru yönlendirdi ama ben yerimden kımıldamadım. Yanımdaki Erick de hareket etmiyordu ve yumruklarını sıkmıştı. Karşı koymaya çalışmanın işe yarayıp yaramayacağını düşündüğünü biliyordum. Bir dakika sonra o sorunun cevabını bir asker verdi. Erick'in yanında durdu ve kılıcının keskin olmayan tarafıyla bacaklarının arkasına sertçe vurdu. Erick, sızlanarak yere devrildi. Sonra da bana vurdular. Ben de Erick'in yanına yere serildim. Askerler Erick'i kollarından kavradılar ve yük arabasının oraya sürüklemeye başladılar. Birkaçı da beni almak için geldi ama onlar gelene kadar bıçağımı elime aldım. Ancak Vargan, askerlerine beklemelerini söyledi ve bana doğru yürüdü.

"Sen yaralanmışsın."

Bakışlarımı yukarı kaldırmadan başımı hayır anlamında salladım.

"Ayağa kalk, çocuk."

Kalktım ama ona bakmamaya çalıştım. Sanki saatler boyunca beni inceledi. Beni tanıyacağından emindim. Son karşılaştığımızda karanlık olduğu ve şu anda çok daha kirli olduğum doğruydu. Yine de çok açıkça sargıların daha fazla dikkat çektiğini ve kimliğimi saklamaya çalıştığımı belli edip etmediğini merak ediyordum.

Ama düşündüğüm gibi olmadı. Sargılar tam tersi bir etki yarattı ve onun dikkatini yüzümden uzaklaştırdı. Neden sargılı olduğumu anlamak için bandajları dikkatle inceledi.

"Eğer yaralanmadıysan neden başında bu sargılar var?" diye sordu.

Sıradan bir kimlik saklama çabası dışında mı? Ağzımdaki dertop edilmiş bez parçasının hâlâ yanağımla çenem arasında durduğunu düşünüp oldukça garip görüneceğimi umarak ona gülümsedim. Fısıldayarak "Bulaşıcı yaralar," dedim.

Söylenmesi gereken tek şey buydu. Bulaşıcı bir yaranın birinden diğerine nasıl geçtiği düşünülünce çok hastalıklı birine yaklaşmanın ölümcül olabileceği de biliniyordu.

Vargan, neredeyse geriye doğru sıçradı. Daha etkili olsun diye inledim ve elimi ona uzattım. Benden hemen uzaklaşmak için iki büklüm oldu. Bu nedenle daha önce muzdarip olduğu sırt ağrılarının artmasını umdum.

Vargan "Bu adamlarda bulaşıcı hastalık var!" diye bağırdı. "Hepsini serbest bırakın!"

Sanki elleri yanmış gibi Erick'i alelacele bıraktılar ve yük arabasını göz açıp kapayıncaya kadar boşalttılar. Krallarını aynı hızla arabasına bindirdiler. Saniyeler içinde kral ve askerleri bizi atların arkalarında oluşturduğu toz bulutu içinde bırakarak uzaklaştılar.

Sargıları çıkarırken diğer adamlar da neşeyle haykırdılar ama Erick sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bana baktı. Sonunda kollarını kavuşturdu ve "Bana bir açıklama borçlusun," dedi.

Muhtemelen bu doğruydu. Ama benden bir cevap alamayacaktı. Sadece "Bunu yapmamış olsaydım yarın sabah her birimiz birer Avenia askeri olarak uyanacaktık," dedim.

"Belki öyle ama bunu yapma nedenin bu değil."

"Bunu yaptım çünkü birimizin bir planı olmalıydı." Bununla birlikte bıçağımı yerine koydum ve Mistik'e doğru yürümeye başladım. Üzerine bindim ve arkama bakmadan hırsızların kampına gitmek üzere yola koyuldum. Diğer adamlar da beni takip ettiler ve bir dakika sonra Erick'in de arkalarından geldiğini gördüm. Çaldığımız sikkelerin yeniden heybesinin içinde şıngırdadığını duyabiliyordum. Ancak o bölgeden ayrıldıktan sonra bir kez daha rahat nefes alabildim.

Kampa döndüğümüzde saat öğlene gelmek üzereydi. Sahanda yumurta ve kurabiye hazırlamıştı. Onları zorla mideye indirdim çünkü askere alınmaktan kurtardığım, yüzünde çiçekbozuğu izi olan adam yemem için ısrar etti. Fink, yanıma oturdu ve kamptan uzaktayken başımızdan geçen macera hakkında bir sürü soru sordu. Hiçbir sorusunu yanıtlamadığım için hayal kırıklığına uğradı. Sıçanı omzunda duruyor ve kahvaltıma bakıyordu.

"Artık aileden birisin," dedi. "Adamlar böyle söylüyor."

"Benim ailem yok." Eğer olsaydı da onlar hırsızlar olmazdı.

Aklından her ne geçtiyse Fink kıkırdayarak "Krala bulaşıcı hastalığın mı olduğunu söyledin? Ha ha! Senin yaşıma geldiğimde ben de aynı senin gibi olacağım."

Homurdanarak "Git başımdan," dedim. "Benim gibi biri olmak istemezsin."

İkna olmadı ve yanımda yemeğini yemeye devam etti. Ben bitirdikten sonra çadırların yanındaki dürülü yatağı işaret etti. "Yorgunsan Erick orada uyuyabileceğini söyledi. Sana göz kulak olmam gerekiyor."

"Aileden biri olduğumu sanıyordum."

Omuz silkti. "Erick, sana göz kulak olmadığımız zaman kaçacak bir aile bireyi olmadığından emin olmak istiyor."

"Kaçmayacağım, Fink."

"Biliyorum. Ama yine de sana göz kulak olmak zorundayım."

Fink, sözünü doğrularcasına yere oturdu ve gözlerini yatağıma dikti. Yattım ve gözlerimi kapadım ama uyuyabilmem imkânsızdı. Kısa bir süre sonra uykuya dalmışa benziyor olmalıydım çünkü Erick, Fink'e yaklaştı ve fısıldayarak "Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kısa bir duraksama oldu ve Fink "O sıradan bir hırsız değil, bize benzemiyor," dedi.

"Sana katılıyorum. Vargan'ın yüzünü görmesini istemedi. Bunu neden istememiş olabilir?"

"Bilmiyorum. İkimiz de çocuk olduğumuz için bana karşı daha açık olabileceğini söyledin. Ama bir çocuk gibi davranmıyor. Ve bana hiçbir şey söylemiyor."

"Yaşamı boyunca çok şeyle karşılaşmış ve sırlarını saklamayı öğrenmiş olabilir. Ama haklıydın, o iyi bir hırsız. Bu da çok ilginç sırları olduğu anlamına gelir. Ben onun gerçekten ne istediğini anlayana kadar gözünü ondan ayırma. O mağaradaki definenin şu kadarcık bile umurunda olduğunu hiç zannetmiyorum.

Aslında oldukça umurumdaydı. Carthya hazinesinin çoğu orada tutuluyordu. Mağaranın nerede olduğunu söylemektense korsanların beni öldürmesini tercih ederdim.

Yedek bir planım vardı. Drylliad'dan ayrılmadan önce mağarayı korumaları için fazladan asker görevlendirmesini söy-

lemiştim. Eğer başarısız olursam hiç kimsenin Carthya'nın varlıklarını ele geçiremeyeceğinden emin olmak istedim. Ama her şey yolunda giderse, onun yerini açığa çıkarmadan çok önce görevimi tamamlamış olacağım.

Cenaze töreninin yapıldığı geceden beri hiçbir şeyin yolunda gitmediği gerçeği içimi kemirmesine rağmen uykuya dalmak üzere kendimi bırakıverdim.

BÖLÜM 20

Öğleden sonra alkış ve tezahürat sesleriyle uyandım. Doğruldum ve saçlarımı yüzümden çektim. Fink'e "Neler oluyor?" diye sordum.

Bir kayanın üzerinde duruyor ve bir ağaç dalının üzerinden eğilerek çadırımın arka tarafında bir yerlere bakıyordu. "Kraliçeyi Kaçırma oyunu başladı. Gidip izlemek ister misin?"

Eğer ona olumlu bir cevap vermezsem bir kez daha hayal kırıklığına uğrayacak ve bu durumdan hiç memnun olmayacaktı. O yüzden uzunca bir süre gerindikten sonra ayağa kalktım ve birlikte yürüyerek bir sürü adamın oyun oynadığı alana gittik.

Kraliçeyi Kaçırma iki takımla oynanıyordu ve amaç diğer takımın sancağını ya da onların sahasındaki "Kraliçe"yi ele geçirmekti. Oyuncular içi buğday veya pirinç dolu deri bir topa sahip olmak için mücadele ediyorlardı. Topa ayakla vurulabiliyor, ayrıca topu elle taşımak ya da diğer takımın sahasına fırlatmak serbestti. Ancak Kraliçe'yi ele geçirmek ve oyunu kazanmak için diğer takımın sahasına elinde top ile

sadece bir oyuncu gidebiliyordu. Kraliçeyi Kaçırma oyunları, fiziksel güce dayalı olduğu için genellikle sakatlanmalarla sonuçlanıyordu ama çok da eğlenceliydi.

Alana vardığımızda Erick'in topu sahanın diğer ucundaki bir adama fırlattığını gördük ama adam anında yere serildi. Erick, bize el salladı ve arkadaşına koşu yolu açmaya çalışan karşı takım oyuncusunu çelme takarak yere düşürdü. Oynayanlardan birkaçı dün gece bizimle birlikte Harlowe'un malikânesine gelmişti. Hepsi oynamam için beni cesaretlendirdi ama ben yine de kendimi tuttum.

Erick "Sage, bize katıl," diye seslendi. "Bir oyuncuya daha ihtiyacımız var."

"Bu oyunda çok iyi değilim," diye cevap verdim ki bu tamamen doğruydu. Çocukken bu oyunu oynamaktan çok keyif alırdım, ta ki soyluların çocuklarının, ağabeyimin ve benim kazanmamıza izin verdiklerini fark edene kadar. Darius, bir prens için bunun bir yaşam biçimi olduğunu ve diğer çocukların görevinin bize avantaj sağlamak olduğunu açıklamaya çalışmıştı. "Avantaj" kelimesinden anladığım şeyi göstermek için elimde deri top ile bir şapelin tepesine tırmandım ve onu çan kulesinin sivri ucuna oturttum. Babam talihsiz bir uşağa, tırmanıp onu almasını emredene kadar top orada kaldı. O olaydan sonra kalede bu oyunu oynamak yasaklandı. Ben yetimhanedeyken ara sıra oyun oynuyorduk ama Bayan Turbeldy bizi zamanla bu oyunu oynamaktan vazgeçirdi, çünkü neredeyse tümü kavgayla sonuçlanıyordu.

Fink "Gidip oynasana," dedi. "Oynamak istiyor gibi görünüyorsun."

Onun da sahaya girmeye can attığını görmemem için kör olmam gerekirdi. Erick'e "Fink de bizimle oynayacak," diye seslendim.

Erick "O zaman biz bir adam fazla olacağız," dedi.

"O daha çok küçük, fasulyeden sayılır," diye cevap verdim. "Bırak oynasın."

Oyunun yeniden hareketlenmesi için diğer takım Fink'in de benimle birlikte oyuna girebileceğini işaret etti. Heyecanlandığı açıkça belli olan Fink "Teşekkürler, "dedi.

Saha içindeki pozisyonumuzu alır almaz oyun başladı. Fink, anında yere serildi ama iyi olduğunu gösteren bir hareket yaptı ve rakip oyuncular üzerinden geçerek sahamıza doğru koştular. Onların ilerleyişini durdurmak için üzerlerine atladım ama karşılık olarak takım arkadaşları beni sıkıca yakaladı. Biri gömleğimden çekti ve üç gece önce Nila'yı savunurken aldığım yara ortaya çıktı. Birbirimize baktık ama onun o gece oradakilerden biri olduğunu sanmadığım için yuvarlanarak uzaklaştım ve tekrar oyuna katıldım.

Bir süre daha oyuna devam ettikten sonra diğer takım, hepimiz biraz soluklanalım diye mola istedi. Erick, bizi bir araya topladı ve bir çember oluşturduk. "Yoruluyorlar. Onların Kraliçesini alabilmek için bir oyuna daha ihtiyacımız var."

Yanımdaki oyuncu "Biz de yorulduk," dedi. "Onlara çok fazla yüklenemeyiz."

"Evet, ama onlar bunu bilmiyor," dedim. Herkes dönüp bana baktı. Ben de karşılık olarak Fink'e baktım ve fikrimi açıkladım.

Gelecek sefer topu onların sahasına yakın bir yerde aldığımızda güçlü bir adamın üzerlerine gidip Kraliçeyi almaya çalışması yerine hepimiz etraflarından geçip sahanın uzak noktasına doğru ilerledik ve onları kendi bölgelerinden uzaklaştırdık. Bunu bir oyuncu hariç herkes yaptı.

İyice uzaklaştıktan sonra Erick topu ayağıyla rakip sahanın yakınında masumca beklemekte olan Fink'e fırlattı. Fink topu yakaladı ve koşarak rakip sahaya geçti. Karşı takımdakilerin çoğu kandırıldıklarını fark etmeden önce de Kraliçeyi eline aldı.

Takımdakiler onu kutlamak için Fink'e doğru koştular ve Erick de onu omuzlarına aldı. Fink'in gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Bir noktada Fink bana baktı. Kraliçe ve top hâlâ elindeydi. Beni Kraliçe ile selamladı ama topu göğsüne yakın tuttu.

Bir nebze üzüntü duyuyor olsam da ona gülümsedim. Tüm bildiği bu yerdi ve tüm potansiyeline rağmen Fink, buraya saplanıp kalmış görünüyordu ve kesinlikle iyi bir gelecek şansı yoktu.

BÖLÜM 21

Öğleden sonrasının geri kalanında Fink, oyunu nasıl kazandığımızı tüm detaylarıyla tekrar tekrar anlattı bana. Oyuna benim de katılmış olmamın ve her şeyi bütün açıklığıyla görmemin veya oyunu kazanmamıza neden olan taktiği benim vermiş olmamın bir önemi yoktu.

"Kraliçeyi aldığım andaki yüz ifadelerini gördün mü?" dedi. "Daha önce beni oyuna almadıklarına pişmandırlar artık."

"Seni görmezden geldiklerine pişman olduklarını sanmıyorum." Başımla bize doğru yürümekte olan birkaç adamı işaret ettim.

"Şimdi sesini kesmezsen gelecekler ve sana pişman olmadıklarını gösterecekler."

Fink güldü ama en azından hepsi geçip gidene kadar sustu.

Çadırın arkasındaki bir sandığın üzerinde oturuyor ve oyun oynadığımız alana bakıyordum. Fink, dur durak vermeden konuşurken konsantre olmam zordu ama artık sesini arkadan gelen zayıf bir kuş cıvıldaması olarak duyuyordum.

Saha artık boştu. Birden fazla oyun oynandığı için yerdeki çimler yamyassı olmuştu ama sahanın ortasındaki bir

kır çiçeği dikkatimi çekti. Parlak mordu ve etrafındaki yüzlerce çiçek ezilmiş olmasına rağmen o, dimdik duruyordu. Bir şekilde zarar görmemiş miydi yoksa üzerine basılmasına rağmen ezilmeyi kabul etmemiş miydi, diye merak ettim.

Bir süre sonra Erick beni görmeye geldi. Altına bir sandık çekti ve Fink'e bizi yalnız bırakmasını söyledi. Fink de zaten sıçanı için yiyecek bir şeyler bulması gerektiğini söyleyerek gitti.

"Sabah Kral Vargan'a yaptığın şeyi düşünüp duruyorum," dedi.

Ben de bunu düşünmeme rağmen sessiz kaldım. İşe yaradığı için kendimi şanslı hissettim. Ama bana yardım eden de buydu. Şans! Korsanlarla ilgili uygulamam gereken planımın şansa kalmamasını umdum.

Erick konuyu değiştirerek "Hırsızlarımı sevdin mi?" diye sordu.

"Onlar tarafından kaçırılmayı umduğum kadar iyi yalancılar, vahşiler ve suçlular."

"Sanırım seni o tavernadan kaçırmamızı istedin."

Hafifçe sırıtarak "Aslında o gece beni kaçıranların korsanlar olmasını tercih ederdim. Böylece zaman kaybetmemiş olurdum."

"Sen yaşayan bir çelişkisin, Sage." Ardından "Soylunun evindeki kel adam seni görür görmez tanıdı," diye eklediğinde dik bakışlarının ağırlığını hissettim. "Senin bir hırsız olarak ününe saygı duyuyordu ya da en azından seni orada görmekten memnun olmamıştı."

"Kesinlikle şaşırmıştı," diye onayladım.

"Ve paylaşmayacağım nedenlerden ötürü krala karşı çok dostça duygular beslemiyorsun.

Neden? Ona karşı bir suç mu işledin?"

"Hayır." Henüz işlememiştim...

"Hatta senin hakkında hiçbir şey duymadım. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Carthya'da büyüdüm. Şu an Avenia'dayım çünkü artık orası benim için çok tehlikeli olmaya başladı."

"O yüzden soylunun yüzünü görmesini istemedin. Ve o nedenle de kel adamı öldürdün."

Tam olarak böyle değildi ama Erick kendi açıklamalarından memnun göründüğü için onu bozmadım.

"Eğer seni yarın korsanların yanına götürecek olursam, onların dostu mu yoksa, düşmanı mı olarak gideceksin?"

"Her ikisi de değil," dedim. "Yapmak zorunda olduğum şeyi yapabileceğim başka bir yer yok."

"Defineye sahip olmak mı?" Ona bir kez daha yanıt vermedim ve Erick devam etti. "Dinle, seni kabul etmeleri için elimden geleni yapacağım ama onlar her zaman tehlikelilerdir. Senin durumundaki biri için daha da tehlikelilerdir, çünkü bir geçmişiniz yok."

Uzaklara baktım. Sözlerindeki ince alay beni eğlendirmişti. Erick bunu fark etmiş görünmüyordu. "Fikrini değiştirmek için çok geç değil," diye devam etti. "Korsanlarla birlikte olmak istediğini düşünüyorsun, ama tedirginliğini hissedebiliyorum. Hayatta gerçekten elde etmek istediğin ne varsa, ona burada sahip olabilirsin."

Hislerime, farkında olduğundan daha fazla tercüman olmuştu. En çok istediğim şeyleri düşündüm. İstediğim kişi olma özgürlüğü, istediğim yere gitmek ve kendi seçtiğim hayatı yaşamak. Bu doğruydu. Bunlara Drylliad'ın politikalarından ve sahteciliklerinden uzak bir şekilde burada sahip olabilirdim. Sonu gelmeyen görevler, zorunluluklardan ve dahası beni bu kadar uzaklara sürükleyen korku ve öfkeden uzak. Burada kalsam hayat çok daha kolay olurdu.

Erick "Şimdi cevap verme," dedi.

"Vermek zorundayım." Kelimeler ağzımdan zorla çıktı.

"Çünkü eğer şimdi vermezsem cevabım değişebilir ve bu riski alamam. Yarın seninle birlikte, korsanların kampına gidiyorum."

"Orada asla yaşayamayacaksın anlamına gelse bile mi?"

"Evet, yaşayamayacak olsam bile."

Erick gülümsedi. "Seni sınadım, Sage. Yine de bir an teklifimi kabul edebileceğini düşündüm."

"Bir an, ben de öyle düşündüm."

Erick ayağa kalktı ve hafifçe sırtıma vurdu. "Sanırım en çok istediğim şey burada kalman olurdu. Şimdi git ve bir şeyler ye."

Söylediğini yapmak yerine yatağıma döndüm. Fink geldi ve bir süre beni izleyip "Aç mısın?" diye sordu.

"Kesinlikle çok açım," dedim. "Bana akşam yemeği getir. Yalnız yemeyi tercih ediyorum."

Bir anda yüz ifadesi değişti. "Ben hizmetçi değilim."

"Elbette öylesin. Neden ayak işlerini yaptırmak için sana ayakkabı veriyorlar da, özgürlüğün için kıyafet vermiyorlar?"

Yeniden iki büklüm oldu. "Şey, senin hizmetçin değilim."

"Benim hizmetçilerim burada değiller. Gidip bana yemek getirmek zorundasın."

"Kaçabilirsin."

"Açlıktan ölüyorum," diyerek ona karşı çıktım. "Kaçacak olursam bunu yemek yedikten sonra yaparım. Şimdi git hadi."

Buna memnun olmadı ama itaat etti ve birkaç dakika sonra elinde iki adet güveç ile geri döndü.

"Benimkinin içine tükürdün mü?" diye sordum.

Gücenmiş göründü. "Hayır."

"Eğer benimle o şekilde konuşmuş olsaydın ben seninkine tükürürdüm."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Şey, belki biraz tükürmüş olabilirim."

Kendi güvecimi alırken gülümsediğimi Fink'ten gizledim.

Fink, yemek sırasında bir süre sessiz kaldı ve sonra "Sence buradaki adamlar beni bir hizmetçi olarak mı görüyorlar?" dedi.

"Evet."

"Yarın seninle ve Erick'le gelsem nasıl olur?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Eğer hırsızlarla yapamazsan, bir korsan olarak yaşaman mümkün değil."

Fink sırtını dikleştirdi. "İyi bir korsan olabilirim. Bu hırsızların bile bilmediği yeteneklerim var."

"Öyle mi? Nedir onlar?"

"Numaradan gözyaşı dökebilirim. İzle."

Başımı kaldırıp ona baktığımda, Fink'in yanaklarından yaşlar süzülmeye başlamıştı bile. Fink "Bu hiç adil değil," diyerek ağladı. Bunu tam anlamıyla yaptı. "Belki küçüğüm ama bir şansı hak ediyorum."

Kıkırdayarak "Sen bir zavallısın," dedim.

Fink anında yeniden gülümsedi. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Kirli suratında şerit şerit izler kaldı. "Bir keresinde bu numarayı yaparak kadının birinden bütün bir turta aldım."

"Bu numarayı korsanlara karşı dene de, seni bir bebek gibi davranmaktan vazgeçene kadar asılı tutsunlar."

"Hayır, cidden Sage. Bunu çok sık kullanmam ama kullandığımda da işe yarar."

"O zaman anlık öfke nöbetleri geçirme becerin sana büyük zaferler ve onur kazandırır."

Fink, onu aşağıladığımı biliyordu ama umursuyor görünmedi. Onun yerine kaşığıyla güvecinin içini sıyırdı ve "Erick Libeth'e gittiğinizde bir adam öldürdüğünü söyledi. Bu doğru mu?" diye mırıldandı.

Sakin bir ses tonuyla "Yaptığım her neyse, hak ettiğinden daha fazlasını aldı," dedim. Aklıma, ben oradan ayrılırken

Mott'un gergin ifadesi geldi. Beni takip edememesi ona işkence gibi gelmiş olmalı.

"Senin böyle bir şey yapabilecek biri olduğunu düşünmedim."

"Değilim." Hâl böyleyken korsanları yok etmem kaçınılmazdı.

Fink, yavaşça nefes alıp verdi. "Korsanların kampına gitmek istiyor musun?"

Ona dik dik baktım. "Gitmek zorundayım. Bu durum farklı."

"Korkuyor görünüyorsun."

"Herkes zaman zaman korkar. Sadece aptallar bunu itiraf etmez."

Konuşmamız Erick'in yanımıza dönmesiyle kesildi. Yanıma çömeldi ve "Gelip ateşin etrafında bize katılır mısın, Sage?" dedi. "Herkes Libeth'teki maceralarımızı dinlemek istiyor."

Onun sorusunu duymazdan geldim ve ben ona bir soru sordum. "Korsanların kampına ne zaman gidiyoruz?"

"Bunu düşünüp duruyorum. Seni daha iyi tanıyacak zamanım olsaydı..."

Tüm samimiyetimle "İhtiyacın olan şey zamansa o zaman bu gece buradan ayrılacağım ve oraya gitmek için başka bir yol bulacağım." dedim. "Vakit nakittir ve benim kaybedecek bir tek saniyem bile yok."

Çenesini sıvazladı. "Onlara mağaranın yerini söyleyeceğine söz veriyor musun? Çünkü eğer seni oraya götürürsem ve sen de mağaranın yerini onlara söylemeyi reddedersen, ikimizin de kellesini keserler."

Bunun için söz veremezdim ama tüm içtenliğimle "Kellemin yerinde kalması için elimden geleni yapacağım" dedim. "Ve senin başını gövdenden ayırmalarına sebep olacak hiçbir şey yapmayacağım."

Görünüşe göre bu yeterliydi. "Hayatım boyunca korsanlara katılabilmek için bir şansım olsun istedim," derken gözlerinde yıldızlar dans ediyordu. "Ama onlara teklif etmeye değecek bir şeyim olmadı. Şu ana dek."

"Öylseyse ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordum.

Bir an düşündü ve kararını verdi. "Gün aydınlanır aydınlanmaz. Yataktan kalktıkları anda kampa girmiş olmak istiyorum. Devlin'in en iyi ruh hali, yataktan kalktığı zamandır."

Güvecimi Fink'e uzattım ve yatağımı alıp yakındaki erzak çadırına doğru sürükledim. "Bu durumda yalnız kalıp iyi bir uyku çekmek istiyorum. Çok çabuk sabah olacak."

Yattım ama gözlerimi kapamadım. Gün boyunca yeterince uyumuştum bu nedenle uyanık kalmam güç değildi. Zor kısmı şansım varken kamptan ayrılıp kaçma düşüncesiyle, mücadele etmekti.

Etraf iyiden iyiye sessizleşince sonunda kiliseye dönüp, Mott ile buluşma riskini göze almaya karar verdim. Başından beri haklıydı. Bu plan bir çılgınlıktı. Fink ile yaptığım konuşma içime dert oldu. Zamanı geldiğinde korsanları yok etmek için yapmam gereken şeyi yapabilecek miydim? Kasten değil ama hayatımda bir kez adam öldürmüştüm. O da Imogen'ı kurtarmak içindi, ama o bile beni alt üst etmeye yetti. Korsanların kampına gitme zamanı yaklaştıkça, planımdaki aksaklıkları daha iyi görüyordum. Eğer azıcık bile başarılı olabilme umudum var idiyse Mott'un yardımına ihtiyacım olacaktı.

Tek kolumun üzerine abanarak ayağa kalktım. Fink çadırımın dışında nöbet tutuyordu ama ben onun durduğu çıkışı kullanmayacaktım. Çadırın köşe kanadını yukarı kaldırdım ve altından yuvarlanarak sessizce çıktım.

Beklemediğim şey başka bir hırsızın üzerine yuvarlanmaktı. Doğruldu ve beni yakamdan tuttu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye homurdandı.

Annemden miras kalma bezelye büyüklüğündeki mesa-

nemi açıklamaya çalışarak "Tuvalete gitmek zorundayım," dedim.

Ama bu onu ilgilendirmedi. Beni sıkıca tuttu ve çadırın kanadını kaldırdı. "Erick gelene kadar içeri gir bakalım. Beni bir kez daha uyandıracak olursan, Erick'in gelip de göreceği canlı biri olmayacak."

Şartları kesinlikle bana uygun değildi. O yüzden yuvarlanarak çadıra geri girdim. Gidebileceğim herhangi bir yönde karşıma birinin çıkma ihtimalinin yüksek olduğunu varsaymam, en güvenlisiydi.

Küfrederek çadırın direğine tekme attım. Fink irkilerek uyandı. Ona uyumasını ve beni rahatsız etmeyi kesmesini söyledim. Sonra da sırtımı direğe yaslayarak oturdum. Bu gece Mott'u görmem imkânsız gibi görünüyordu. Korsanların kampına yalnız başıma gidecektim.

BÖLÜM 22

Erick, sabahın köründe beni görmeye geldiğinde hâlâ direğe yaslanmış hâlde oturuyordum.

"Bakıyorum çoktan uyanmışsın?"

Uyanık ve hâlâ öfkeliydim. Ona bakmadım bile.

"Dün gece sıvışmaya çalıştığını duydum."

"Herkes istediği gibi hareket etmekte serbest. Ben neden değilim?"

"Çünkü henüz bizden biri değilsin."

"O zaman korsanların kampına gitmiyoruz."

"Neden?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Eğer bana güvenmezsen onları nasıl ikna edebilirsin?"

Erick'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Belki de sana güvenmemeliyim." Eliyle işaret ederek dışarıda duran adamlarından birini içeri çağırdı. Çadıra giren adamın yanağında uzun bir yara izi vardı. Gözlerimi bir an kapadım. Eğer dikkatlice dinlersem şeytanın bana güldüğünü duyabilirdim. Bu, Nila'yı kurtardığım gece elinde fener olan adamdı ve beni tanıdığı çok belliydi. İstemeye istemeye ayağa kalktım. Omzunun

sargılı olduğunu görebiliyordum ki, bu da beni memnun etti. Demek ki onu omzundan yaralamıştım.

Erick "Fendon kampa dün gece döndü," dedi. "Kraliçeyi Kaçırma oyunu sırasında adamlarımdan biri seninle ilgili şüpheli bir durum olduğunu fark etmiş ve Fendon'dan gelip seni görmesini istemiş. Fendon atının ona tanıdık geldiğini söyledi. Senin de tanıdık geldiğini düşünüyor."

Fendon kasılarak ileri doğru yürüdü. Onu durduramadan gömleğimi yukarı sıyırdı ve Erick'e kesiği gösterdi. "Evet, sana bahsettiğim çocuk bu. Kılıcımı tam buraya saplamıştım."

"Sapladın mı?" Bu beni çok öfkelendirdi. "Kılıcını ancak beni kaşıyacak kadar iyi kullanıyorsun."

Erick beni "Benim adamlarıma saldırdığını söylemeyi unuttun," diyerek suçladı.

Yavaşça elimi bıçağıma götürdüm. "Sormayı unuttun."

Fendon öfkelendi ve çeneme yumruk attı. Yere kapaklandım ama düşerken onu gömleğinden yakaladım ve benimle birlikte yere yuvarladım. Yaralı omzunun üzerine düştü ve acı içinde haykırdı. Sonra bıçağımı çekip Fendon'ın boğazına dayadım. "Belki de neden masum bir kadını öldürdüklerini ve de neredeyse küçük kızını da öldüreceklerini sorman gerekiyor."

Erick'in gözleri kocaman açıldı. "Ne yaptılar?"

"Sen uzun süredir Carthya'ya yapılan akınlara katılmıyorsun." Sonra eğilip Fendon'a daha da yakınlaştım. "Ve sen bir kez daha katılacak olursan seni bulacağım."

Erick beni omuzlarımdan kavradı ve hırsızın yanından sürüyerek uzaklaştırdı. Ayağıyla da göğsüne bastırıp benim arkamdan gelmesini engelledi. Fendon, sakinleştiğini işaret edince Erick, ona doğrulup oturmasını söyledi. Oturmaya devam etti ama bakışları öfke doluydu ve yumruklarını sertçe sıkmıştı.

Erick "Burada kurallarımız vardır!" dedi. "Bizler hırsızız, katil değiliz."

"Dün gece soylunun evinde diğer adama yaptığı aynı şey değil miydi?" Fendon odun gibi parmağıyla beni işaret ediyordu.

Erick "Eğer o adam kaçmış olsaydı, bizi ele geçirmeleri için diğerlerini çağırırdı," dedi. "Sage hepimizi kurtardı -iki kere- ve dahası iyi bir ganimet elde etti. Ama senin yaptığın şeyin mazereti olamaz."

"Bir daha olmayacak." Fendon'ın tatsız ses tonu bir daha böyle bir şey olursa bunu daha az umursamayacağı anlamına geliyordu. Sonra bana yöneldi. "Artık bizden biri misin?"

"Senin gibi kuş beyinli rezil biri gibi mi yani?" dedim. "Hayır, asla. Erick ve ben bugün kamptan ayrılıyoruz."

Fendon dudaklarını büktü. "Döndüğünde seni burada bekliyor olacağım. Görülecek bir hesabımız var."

"Beklemeye alışsan iyi edersin. Geri dönmeyeceğim." Bunu söyledikten sonra çadırdan çıktım.

Yolculuk için son hazırlıklarımızı yaparken Erick o gece neler olduğu konusunda sorular sormaya çalıştı ama olanları kendime sakladım. Mümkün olduğunca az şey anlattım ve Nila hakkında hiçbir şey söylemedim. O gece olan şeylerin, onu da, benim kadar rahatsız etmesi şaşırtıcıydı.

"Korsanların kadınlar ve çocuklarla ilgili kurallları vardır," dedi. "Masum olmasalar bile onlara dokunmazlar. Bu kural hırsızlar için de geçerli olmalı."

"Belki de bu kural beni koruyacaktır," dedim. "Ben de hâlâ çocuk sayılmaz mıyım?"

Erick kafasını salladı. "Sen masum sayılmazsın."

Bir müddet sonra Fink bana kahvaltı getirdi. Kâseyi bana uzatırken "Bir hizmetçi olduğum için değil ama dost olduğumuz için sana kahvaltı getirdim. Doğru mu?" dedi.
"İçine tükürdün mü?"

"Hayır."

"O zaman dostuz."

Az sonra yola çıkma vakti geldiğinde Fink, bizimle gelebilmek için son kez yalvar yakar oldu. Gözyaşlarına boğulmadı, o yüzden bu numarayı daha önce yaptığını varsaydım.

Erick "Bize ayak bağı olursun," dedi.

Fink "Yardımcı olabilirim," diye karşı çıktı ama Erick başını olumsuz anlamda salladı.

"Erick'in seninle ilgilenecek zamanı yok," dedim. "Kaçmayacağımdan emin olmak için sürekli bana göz kulak olmak zorunda. Bu da onun için yeterince büyük bir sorun."

Erick, iç çekti ve sonra sırıttığını fark etti. Sonunda Fink'e "Pekâlâ bizimle gelebilirsin," dedi. "Ama bir korsan olmak için çok küçüksün, o yüzden orada benim adamlarımdan biri olarak bulunacaksın. Ve etrafta olmadığım zamanlar Sage'e göz kulak olacaksın." Atını çözüp bana doğru yürüdü. "Onu yanımıza almamız için beni kandırabildiğini sanma," diye homurdandı. "Bu, benim seçimim. Etrafta olması yararlı olacak."

Hafifçe kıkırdadım ve Mistik'e bindim. Erick bana bir kılıç uzatarak "Al bakalım," dedi. "Bunu hak ettin."

Çok kalitesiz ve hafif bir kılıçtı. Sadece bir hırsız bile olsaydım bunu yine de kabul etmezdim. Kılıcı ona geri verdim. "Bu benim değil."

"Ama senin için yeterince iyi."

Öfkeyle burnumdan soludum. "Hiç de değil."

Tekrar şansını denedi. "Şu kılıcı al."

"Kendi kılıcımı istiyorum."

"Neden onu istiyorsun?"

"Kılıcın sapındaki taşlar göz rengime uyuyor."

"Ya bunu alırsın ya da silahsız kalırsın." Kılıcı almayı kabul etmeyeceğimi anlayınca Erick, kaşlarını çattı ve sonra atını mahmuzladı. Kabul etmediğim kılıç atın beyaz bileğine bağlanmış halde kaldı.

Ben de hareket etmesi için Mistik'i dürttüm ama onu kılıcımı koydukları çadıra doğru yönlendirdim. İleri yüklenerek bıçağımla çadır bezini boydan boya kestim. İçerideki irkilmiş hırsıza bıçağımın keskin tarafını gösterdim ve masanın üzerinde duran kılıcımı kaptım. Dışarı çıktığımda Erick beni bekliyordu.

"Sen iflah olmaz bir çocuksun," dedi.

"Hem de bildiğin gibi değil," dedim. Kılıcı kınıyla birlikte belime taktım ve sonra "Artık gidebilir miyiz?" dedim.

Erick, bana bakmaya devam etti. "Sanırım bu iş bitmeden senden nefret etmeye başlayacağım."

"Ama henüz etmiyorsun ve bu kayıtlara geçmesi gereken bir durum."

Şaşırtıcı bir biçimde Erick kahkaha attı. Dakikalar içinde kamptan ayrıldık ve korsanların kampına doğru yola çıktık. Erick heyecanını zorla frenliyordu.

"Bana korsanlardan bahset," dedim. "Neyle karşılaşacağımı söyle."

"Senin hakkında ne düşüneceklerini kestirmek imkânsız. Küçüksün, ama faydalı olacağını düşünürlerse senin yaşında bir çocuğu kabul edeceklerdir. Devlin, dört sene önce Carthya'nın küçük prensini öldürmek için bir anlaşma yaptıktan sonra korsanların arasına katıldı. Daha sonra prensi sakladığından şüphelendiği rahibi öldürdü. Uzunca bir zaman geçmeden de korsanların kralı oldu." Sözüne devam etmeden önce bana baktı ve "Fink sana zaten rahibe olanları anlattı ve bunun seni üzdüğünü şimdi görebiliyorum."

"Onunla tanışmıştım." Yumruklarımı sıkı sıkı kenetlememin ve kalbimin deli gibi çarpmasının nedeni bu değildi.

Erick "Bu bir sorun yaratacak mı?" diye sordu. "Çünkü eğer yaratacaksa..."

"Hayır, yaratmayacak." Kafamı kaldırdım. "Devlin, nasıl kral oldu?"

Erick elini savurdu. "Herhangi bir korsan, kralı kılıç düellosuna davet edebilir. Kralı öldürürse de korsan anında yeni kral olarak tanınır."

"Devlin'i daha önce düelloya davet eden oldu mu?"

"Elbette ama hiç kaybetmedi. O acımasız bir savaşçı ve korsan kurallarına sıkı sıkıya bağlı."

Bu kurallar hakkında az da olsa bir şeyler biliyordum. En azından yıllar önce kale kütüphanesinde bulduğum kitapta yazdığı kadarıyla. Kuralların çoğu çeşitli suçlara karşı verilecek zorunlu cezalarla ilgiliydi. Hayatlarını sürekli olarak suç işleyerek geçiren bir topluluğun bu kadar sıkı ve katı kuralları olması bana çok garip gelmişti. Ama bu kuralların asıl amacı sırasıyla kime sadık kalınacağını belirlemekti. İlk olarak korsan krala, sonra yoldaşlara, üçüncü ve son olarak da ülkeleri Avenia'ya, krallığa sadık kalmaları gerekiyordu. Eğer sıralama doğruysa ve bu işlerine gelirse Kral Vargan'ın yolundan gidecekleri anlamına geliyordu. Carthya'ya Avenia'nın rızası olsa da olmasa da saldırabilirlerdi.

Benim aklım başka yerlerdeyken Erick konuşmaya devam etti. "Dahası, eğer korsanlar benim hırsızlarım gibiyseler, adil olduğu sürece kimin kral olduğu hiç önemli değil," dediğinde ona yeniden kulak kesildim.

"Peki, geride bıraktığın hırsızlara ne olacak şimdi?

"Biri benim yerime geçecek. Bizimle kalma teklifimi kabul etmemene üzüldüm, Sage. İçinde liderlik özellikleri barındırıyor görünüyorsun."

Kendimi tutamayıp koca bir kahkaha patlattım. "Seninle hemfikir olmayan bir sürü insanın listesini verebilirim." Gregor, burada olduğumu ve yatağımda sinip kalmadığımı bilseydi ne düşünürdü diye merak ettim. Bu, bana yüzüncü kez Amarinda'nın aslında benim yerimde kimin olduğuyla ilgili sırrı ondan saklayıp saklayamayacağını düşündürttü. Ama bu endişeleri bir kenara itmeli ve beni bekleyen şeye

dikkatimi vermeliydim. "Korsan kampı nasıl bir yer?"

"Oraya Tarblade Koyu diyorlar veya sadece Tarblade. Oldukça iyi bir konumu var. Oraya giden işaretli yollar yok ve ancak kampın yakınındaki bir yoldan geçme ihtimalin var. Ve öyle yapacak olursan ele geçirilmemen olanaksız. Biri kampı keşfedecek olursa asla orayı terk edemez."

"Besbelli," dedim.

Erick "Besbelli" diyerek tekrar etti.

"Orada kaç korsan yaşıyor?"

"Söylemesi zor. En az yüz kişi olduklarını biliyorum ama bunun dışında kampın dışında da epeyce fazla adam var, o yüzden bir araya gelirlerse kaç kişi olacaklarından emin değilim. Oraya gidince en az elli kişi veya fazlasını göreceğiz.

Erick'e dik dik baktım. "Kimsenin o kamptan dönemediğini söylüyorlar. Ama sen dönmüşsün."

"Orada bir dost olarak bulundum ve bana izin verdikleri için oradan ayrılabildim. Geri dönemeyenler dışarıdan gelenler ve bizi korsan yapacak olurlarsa sadece onların izni olursa kampı terk edebileceğiz."

Bu işleri daha da karmaşık hâle getirdi. "Bana Tarblade Koyu'ndan biraz daha bahset."

Erick başını olur anlamında salladı. "Hepsi denizden görülebilen üç dikey kesitin üzerinde yer alıyor ama bir gemi koyu görebilecek kadar yaklaşmış olduğunda korsanlar onu çoktan fark etmiş oluyor. Karadan ise sadece yüksek kesimlerden görülebiliyor ve uzun ve kalın ağaçlarla çevrelenmiş temiz bir alan gibi görünüyor. Orada bir araya geliyorlar. Küçük bir tepenin aşağısında bir mutfak ve çeşitli çadırlar var. Ama bir kez daha söylemek isterim ki, kampın yanından geçecek birileri, eğer korsanların seslerini duymazsa onun orada olduğunu bilmezler."

"Besbelli."

Erick bu sefer daha az eğlendi. "Kamp hakkında bir şeyler

öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?" Omuz silktim ve o da devam etti. "Aşağısındaki kumsaldaki yerleşim alanından yukarı doğru çıkan dik bir patika var. Bu, kumsal boyunca uzanan bir falez duvarı. Falez duvarının arka tarafında kıdemli korsanlar hariç, herkesin uyuyabileceği bir yer var."

"O zaman uyuyacağımız yer orası, deniz kenarı," dedim.

Erick "Orayı seveceksin," dedi. "Kıyıya vuran her bir dalga sana ninni gibi gelecek."

Bundan sonra sessizliğe gömüldük. Deniz kenarında oturacak olmamdan ötürü heyecan duymama rağmen korsanlarla karşılaşacağım için gergindim. Benim için önemli olan her şeyin korunması başarıma bağlıydı ve bu noktada başarısız olma ihtimalim daha fazlaydı. Saatler sonra Erick bizi durdurdu ve ileriyi işaret etti. Bulunduğumuz noktadan burada birinin yaşadığına dair ipucu görmek çok zordu ve sonunda Erick gururla "Tarblade'e hoş geldiniz," dedi.

BÖLÜM 23

Tarblade Koyu'nun içlerine doğru ilerledik. Beklediğim gibi soğuk bir şekilde karşılandık. Çoğunlukla siyah giyinmiş korsanlar bizi ya barakalarının köşesinden ya da alçak şapka siperliklerinin ardından dikkatle gözetlediler. Birkaçı silahlarını çekti ve sinsice bize doğru sokuldu. Yanımdakilere çabucak bir bakış attım ve onların da en az benim kadar kaygılı olduklarını gördüm. Yolunda gitmemesi muhtemel çok daha fazla şey vardı.

Erick, keskin tarafını aşağıda tutarak kılıcını uzattı ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. Fink, benim reddettiğim kılıcı almıştı. Ama kılıç ona büyük gelmişti ve tek eliyle tutabilmek için büyük çaba sarf ediyordu.

Korsanların yüzlerindeki ifade ya düşmancaydı ya da ölümcüldü. Ama ölümcül ifadesi olan korsanların sayısı fazlaydı. Şimdiye kadar karşılaştığım çoğu adamdan daha haşin ve onlar hakkında okuduğum tanımlamadan daha aşağılık görünüyorlardı. Devlin'in onların arasında olup olmadığını ve karşılaştığımızda nasıl karşılık vereceğini merak ettim. İsminin, içimde bir öfke dalgası yaratıyor olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Korsanlar bize iyice yaklaştıkları zaman içlerinden biri Erick'i tanıdı. Bu adam muhtemelen çocukken çok çekiştirilmişti çünkü onunla ilgili her şey uzun görünüyordu. Boyu, yüzü, burnu. Kobalt mavisi gözleri birbirine çok yakındı ama en azından onlar çekiştirilmemişti. İnce, koyu renk saçları sicim gibiydi ve neredeyse omuzlarına geliyordu. Bizi gördüğünde yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı. "Erick, dostum! Görüşmeyeli ne kadar zaman oldu?"

"Çok uzun, Agor. Çok uzun." Erick kılıcını yerine soktu ve atından indi. Eliyle Fink'i işaret ederek "Bu Fink, benim ayak işlerimi yapan çocuk." Fink'in gözünü kırptığını fark ettim. "Ve bu da ailemin yeni üyesi, Sage."

Agor, beni incelerken ben de onun beni görmeyi umduğu şekilde görünmeye çalıştım.

Agor "Avenialı mısın?" diye sordu. "Geçmişin nedir?"

Erick benim yerime "Avenialı," diye cevap verdi. "Ama ününe Carthya'da ulaştı."

Agor, tek kaşını kaldırdı ve ben de kıkırdayarak "Bana güven, beni Carthya'da iyi bilirler," diye ekledim.

Agor bunu dikkate aldı ve Erick'e "Neden buraya geldiniz?" diye sordu.

"Devlin'le konuşmak için. Ona bir teklif sunacağım."

"Devlin buraya öğleden sonra dönecek. Teklifini bana söyleyebilirsin."

Erick duraksadı. Agor'un bizim vereceğimiz haberlerden yararlanmasını istemedi ama doğrudan gelmiş bir isteği de geri çeviremezdi. Sonunda gülümseyerek elindeki tek seçeneği kullandı. "Elbette dostum. Ama özel olarak konuşmayı yeğlerim."

"Beni meraklandırıyorsun." Agor, tepenin aşağısına, barakaların olduğu yere yürümeleri gerektiğini belirtti. Fink ve ben toplantıya katılmak niyetiyle atlarımızdan aşağı indik ama Agor elini uzattı. "Siz ikiniz gelemezsiniz. Henüz sizi tanımıyorum."

"Ama sana bahsetmek istediği şey benim fikrim," diye karşı çıktım.

Erick sakince "Sadece biraz konuşacağız," dedi. "Sen ve Fink beni burada bekleyin."

"Burada olmaz." Agor arkamızdaki birkaç adama işaret yaptı. "Onları kodese kapatın."

Elim bıçağıma gitti ama Erick bunu hemen fark etti. Elini koluma koydu ve çekmedi. "Sadece onlarla konuşana kadar. Bırakın silahlarınızı alsınlar."

Agor "Eğer seni kabul edersek silahlarınızı geri alacaksınız," dedi. İstemeyerek de olsa bıçağımı ve kılıcımı ona uzattım.

"Peki ya eğer kabul etmezseniz ne olacak?"

Agor sırıttı ve dişlerinin arasındaki boşluklar ortaya çıktı. "O zaman giderken bu silahlara ihtiyacın olmayacak."

Siyah saçlı bir adam "Bu tarafa gelin," dedi. Benim kılıcımı kullanarak beni ve Fink'i Tarblade'in derin kısımlarına yönlendirdi.

Kodes, Agor ve Erick'in konuşmak için gittikleri barakadan çok uzakta değildi ama yer seviyesinin altındaydı. Çatının yakınında biraz hava ve ışık alacak kadar küçük demir parmaklıkları vardı. İçi küçük ve zemini toprak ya da paslı demirlerle kaplıydı. Ötede bir sandalye durmaktaydı. Siyah saçlı adam da bizi gözetleyecek nöbetçiydi.

Fink bana, "Burada ne kadar kalacağımızı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Pencerenin önündeki parmaklıklara asıldım ama oldukça sağlamdılar.

"İstediğin kadar asıl. Buradan kaçmaya çalışan ilk kişi değilsin." Nöbetçi biri dikkatini çekmiş gibi ayağa kalktı ve basamaklara doğru yürüdü. İlk başta aralarındaki konuşmayı duyamadım. Sonra bizim olabildiğince iyi durumda olduğumuzu söyledi.

Bir kadın "Agor onlara birer misafir gibi davranılmasını istiyor," dedi. "Onları ferahlatmak için biraz su getirdim."

Kadının ağzından çıkan ilk kelimeyi duyduğum anda kalbim dona kaldı. Kendi sesim kadar iyi bildiğim bir sesti. Bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışırken Imogen merdivenlerden aşağı indi.

Gözlerini benimkilerden kaçırdı ama beni gördüğü için şaşırmadığı çok açıktı. Korsanları ve onlarla yarım kalmış bir işim olduğunu bir sürü insanın bildiği doğruydu. Ama herhangi birinin, onların kampını bulamadığının, gerçek olmasını isterdim. Korsanların onları bulması lazımdı. Buraya nasıl gelmişti?

Nöbetçi "Ben dışarıdaki tuvaletteyken bu ikisine göz kulak olur musun?" diye sordu. "Herhangi bir sorun çıkarmamalılar."

"Elbette." Adam koşarak merdivenleri çıkınca Imogen bize döndü. "Agor size kötü davranılmasını istemiyor. Nasılsınız?"

O kadar basit olmasına rağmen soruyu neredeyse anlayamadım. Tek yaptığım ağzım açık, ona bakmaktı. Imogen, saçlarını hizmetçilik yaptığı zamanlardaki gibi örgü yapmıştı ve üzerinde çok daha mütevazı kıyafetler vardı. Basit bir elbise ve onun üzerinde de kahverengi ve önden bağcıklı bir üst giysisi vardı. Kaleden geldiği gibi ayrılacağını söylemişti ama tam olarak bunu demek istediğine dair bir fikrim yoktu.

Fink "İyiyiz," diye cevap verdi.

Uzaklara bakmadan önce Imogen'ın bana bir anlık bakışlarını yakaladım. Burada olduğunu öğreneyim diye bize yiyecek getirmek için gönüllü mü olmuştu yoksa istemeyerek bir emir gereği mi gelmişti?

"Korsanların çok nadir ziyaretçileri olur," dedi. "O yüzden siz gelince hepimiz çok şaşırdık."

Fink beni işaret etti. "Onlar için bir şeyleri var."

"Öyle mi? Onun gibi pejmürde kılıklı bir çocuğun, Aveni-alı korsanlara önermeye değecek neyi olabilir ki?"

Fink buna cevap verip vermeme konusunda tereddüt ederek bana baktı. Kafamda Imogen'la ilgili birçok soru işareti olduğu için bu soruya cevap verip vermemesini umursayacak durumda değildim. Beş gün önce kaledeydi. Şu anda burada olduğuna göre doğrudan Tarblade'e gelmiş olmalıydı. Yine de onun daha önceden korsanlarla bağlantısı olduğuna inanamadım. Bu dünyada tamamen güvendiğim çok az insan vardı. Imogen de onlardan biriydi.

Fink'e gülümsedi. "Arkadaşın dilsiz mi yoksa konuşamıyor numarası mı yapıyor? Adı nedir?"

"Oldukça fazla konuşur ama söylediği çok şey hoş değildir. Adı Sage."

Bana baktığında Imogen'ın neşeli ifadesi bir anda kayboldu. "Gerçekten mi? Çok tanıdık bir isim." Bana yabancıymış gibi numara yapmayı bırakınca kaşları çatıldı. "Senin ismin bu olamaz."

Fink, bakışlarını Imogen'dan bana çevirdi ve sonra tekrar ona baktı. Kafasının karıştığı çok açıktı. "Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu.

Imogen, kendini toparlayarak başını hayır anlamında salladı. Benim ona kalede yaptığım gibi o da şimdi arkadaş olduğumuzu inkâr ediyordu. "Bir zamanlar ona benzeyen birini tanıyordum. Ama hayır, bu çocuğu hiç tanımıyorum."

Artık öfkeli ve kafası karışmış olduğum için sonunda sert bir tonla "Neler olduğunu öğrenmek istiyorum," dedim.

Imogen "Arkadaşının sert bir ses tonu var," dedi. "Sürekli bu şekilde mi konuşur?"

"Evet," dedi. "Seni uyarmıştım."

"O zaman kendisine benden bir şey isteyebilecek durumda olmadığını söyle," dedi.

Fink, bunu bildirecekmiş gibi bana baktı ama yumrukla-

rımı sıktığımı görünce akıllıca bir biçimde bundan vazgeçti. Onu gönderdiğim için Imogen'ın hâlâ üzgün olduğu çok belliydi. Ama bu, onun intikam alma yöntemiyse hiç bir mantığı yoktu. Neden buradaydı ki?

Fink "Kızların korsan olmasına izin verdiklerini sanmıyordum," dedi.

Imogen "Beni yardım için tuttular," dedi. "Çoğunlukla mutfakta çalışırız ve yemek servisi yaparız." Sonra bana baktı. "Ama umarım burada uzunca bir zaman kalmam."

Kalmayacaktı. Bunun olmasına kesinlikle izin vermeyecektim.

Fink'e "Arkadaşının neden sürekli olarak bana baktığını açıklar mısın?" diye sordu. "Bunun ne kadar kabaca bir hareket olduğunu biliyor mu? Baktığının ne kadar belli olduğunu?"

Fink kıkırdadı. "Belki senden hoşlanmıştır."

"Belki de buranın sana göre bir yer olmadığını düşünüyorumdur," dedim.

"Sanki senin gibi bir çocuk beni umursuyormuş gibi." İçi su dolu kovaya bir kepçe daldırdı ve onu Fink'e uzattı. Fink suyu kana kana içti. Sonra Imogen kepçeyi kovanın içine bıraktı ve gitmek için hareketlendi.

"Bana yok mu?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Sende biraz tevazu görene kadar yok. Bundan böyle gerçek bir arkadaş gibi benimle nazik konuşacaksın ya da hiç konuşmayacaksın." Nöbetçi döner dönmez hızla merdivenlere doğru yöneldi.

Kısa bir sessizlik oldu ve Fink "Senden gerçekten nefret ediyor," dedi.

Onu duymazdan geldim ve pencereden dışarıyı görmek için içerideki küçük tabureye çıktım. Fink "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Konuşmayı kes de düşüneyim!"

Fink "İşte bu yüzden insanlar senden hoşlanmıyor," dedi. "Şanslısın ki ben daha sabırlıyım."

İşte oradaydı. Kodesten uzaklaşıyordu. Sanki arkasından baktığımı hissetmiş gibi duraksadı, durdu ve geri döndü. Parmaklıklara doğru hızla ilerledi ve su kovasını bir eliyle sapından ve diğer eliyle de altından tuttu. Sonra da onu üzerime boca etti.

"Bana bakmayı kes pis hırsız," dedi.

Tabureden aşağı düştüm. Vücudumun üst kısmı sırılsıklam oldu. Hem Fink hem de nöbetçi kahkahalarla güldü.

Nöbetçi "Çiçekçi kızı hiç bu kadar sinirli görmemiştim," dedi.

Saçımı yüzümden çekerek "Çiçekçi kız mı?" dedim.

"Sadece bir ya da iki gündür burada ama tüm boş zamanlarını ormanda çiçek toplayarak ve onları kampın etrafına dikerek geçirdi. Çiçeklerin burayı güzelleştirdiğini söylüyor ama onun burada olması bile buranın güzelleşmesi için yeter diye düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Cevap vermek yerine parmaklıklardan dışarı uzanıp onu boğazlamayı düşündüm. Imogen, neredeyse onun yarı yaşındaydı.

"Devlin, en başta çiçekleri dikmesine izin vermedi ama daha sonra neden olmasın dedi."

Neden olmayacağını ben biliyordum. Çünkü o burada olamazdı.

Nöbetçi "Onun ilk kez bu kadar çok konuştuğunu duydum," diye devam etti. "Seninle ilgili bir şeyin onu çok sinirlendirdiği kesin."

Fink "Evet senden kesinlikle nefret ediyor," dedi.

Saçlarımdan damlayan suları başımı sallayarak savurdum ama yerdeki küçük bir metalin parlaklığı dikkatimi çekti. Imogen bana sadece su sıçratmamıştı. Kovaya bir şey saklamıştı, bir saç tokası. Onu avcuma aldım ve çizmemin içine

attım. Korsanların yakında beni serbest bırakacaklarını düşünüyordum ama bırakmazlarsa diye Imogen kapının kilidini açabilmem için bana bir yol göstermiş oldu.

Belki de benden o kadar nefret etmiyordu.

BÖLÜM 24

Saatlerce hücrede kaldık. Bu daracık yerde çıldırmak üzereydim. Kafesteki bir hayvan gibi daireler çizmeye başladım. Bu kadar uzun sürecek ne olabilirdi?

En azından Imogen'ın benim tarafımda olduğundan emin olmuştum. Buraya geldiğimden nasıl haberi olduğundan emin değildim ama planlarıma dâhil olduğu için deliye döndüm. Buraya gelmesi her şeyi daha da karmaşık bir hâle getirdi.

Fink ağzını genişçe açıp esneyerek "Sakin ol," dedi. "Erick bizimle ilgilenecek."

"Hiç kimsenin benimle ilgilenmesine güvenmem," diye homurdandım.

"Güvenmelisin. Bu nedenle öncelikle bize geldin, değil mi? Bunu tek başına yapamazdın."

Nöbetçi "Oturun," dedi. "Sinirlerimi geriyorsunuz."

Onun gibi birinden emir alacak ruh hâli içinde değildim. "Neden gidip Agor'u bulmuyor ve ona burada kilitliyken korsanlara karşı nazik olmayacağımı söylemiyorsun?"

Agor, merdivenlerden aşağı inerek "Neden kendin söylemiyorsun?" dedi.

Ona bir an dik dik baktım. "Kendimi tekrar etmiş olurum."

"Erick ve ben seninle ilgili uzun bir konuşma yaptık. Senin bir hırsız olduğunu söylüyor."

"Ben bir sürü şeyim."

Beni süzerek "Dövüşebilir misin?" diye sordu. "İyi bir kılıcın var."

"Mükemmel bir kılıç," diye fikir belirttim. "Ve ben çok iyi bir hırsızım."

"Öyle mi?" Agor, nöbetçiden anahtarları aldı ve hücre kapısının kilidini açtı. Başıyla Fink'e olduğu yerde kalmasını işaret etti ama çıkmam için kapıyı açık tuttu.

Agor "Benimle gel," dedi.

Dışarı çıkar çıkmaz peşine takıldım. Sabah mahmurluğu sona ermiş, gün kendini telaşlı bir koşuşturmaya bırakmıştı. Burada kaç tane korsan yaşadığını kestirmek zordu ama Gregor bir konuda haklıydı. Korsanlarla Avenia ordusu birleşirse benim Carthyalı askerlerimin hiç şansı olmaz.

Yürürken Agor Tarblade Koyu'nun çeşitli bölgelerini işaret etti. Her şey tamı tamına Erick'in tarif ettiği gibiydi. Tepenin yukarısındaki toplanma alanı, etrafımızdaki yaşam alanı ve aşağımızdaki kumsaldaki uyuma alanı, hepsi aynıydı. O yüzden birkaç ayrıntı dışında kampın genel planını zaten biliyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Erick, Carthya'nın defineyi nerede sakladığını bildiğin konusunda ısrar ediyor. Ama bütün o altınlara ulaşabiliyorsan neden Tarblade'e geldin? Hepsini bizim alacağımızı biliyorsun."

Gülümsedim. "Beni buraya o altınlar getirdi, değil mi?"

"Bu korsanların yaşamına ayak uydurabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Korsanların bana ayak uydurabilecek mi, bunu sorsan daha iyiydi."

Agor, tek kaşını kaldırdı. Ama hâlâ kuşkulu görünüyordu. "İyi bir hırsız olduğunu iddia ediyorsun. Bunu kendim görmek istiyorum." Kodesi işaret etti. "Oraya geri dön. Bakalım nöbetçiden anahtarı çalıp, arkadaşını herhangi bir engelle karşılaşmadan oradan çıkarabilecek misin?"

Kafamı hayır anlamında salladım. "Fink'in benim sinirlerimi hoplatmak gibi bir huyu var. Korkarım ki gidip onu kodesten çıkarma isteğim yok."

"Öyle mi? İsteğin nedir o zaman?"

"Yemek. Bırak da mutfaktan biraz yiyecek çalayım."

"Çok kolay."

"Belki ama öyle ya da böyle yiyecek çalacağım o yüzden bunun sayılacağını umuyorum."

Agor gülümsedi. "Mutfakta bir satır var. Son zamanlarda diğer satırlarımız kaybolduğu için o çok iyi korunuyor. İstediğin yiyeceği al ama bana o satırı getir."

Başımla onayladım ve koşmaya başladım. Agor arkamdan seslendi. "Çabuk ol. Zaman tutuyorum."

Mutfağın yan tarafındaki pencerelerden birinden içeri girdim. İçerisi sağlam bir şekilde inşa edilmişti ve fazlasıyla yiyecek stoğu vardı. İçeride tüm korsanlara yetecek kadar, yemek pişirmek ve hazırlamak için erzak vardı. Dışarının bu kadar iyi gizlendiğini düşününce, içerisi oldukça etkileyiciydi.

Umduğum gibi Imogen mutfakta çalışıyor ve hamur yoğuruyordu. Ama yalnız değildi. Koyu saçlı bir kız bulaşıkları yıkıyordu, sarı saçlı bir kız da ateşin üzerindeki güveç ile ilgileniyordu. Imogen, içeri girdiğimi duydu ve bir an döndü ve sonra da hamur yoğurmaya devam etti. Koyu saçlı kız kafasını kaldırdı ama diğer kız bana çok dikkat etmedi.

Ortaya "Agor ona biraz yiyecek götürmemi söyledi," dedim.

Imogen, diğer kızlara baktı ve eliyle onlara durmalarını

işaret etti. Gerçekten sinirli miydi yoksa numara mı yapıyordu emin değildim. "Tamam, Agor için yiyecek bir şeyler hazırlayacağım," dedi. "Benimle gel."

Onu takip ettim. Merdivenlerden aşağı inerek meyve ve sebzelerin saklandığı kiler gibi ufak bir odaya geldik. Kapıyı kapatır kapatmaz onu kendime döndürdüm ve "Bana neden burada olduğunu söyle," diye tısladım.

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım, Jaron. Sen deli misin? Senin kim olduğunu öğrenecekler."

"Eğer benim kim olduğumu öğrenirlerse senin de kim olduğun ortaya çıkar. Buraya nasıl gelebildin? Buraya gelmem nelere mal oldu, biliyor musun?"

"Bunu yapmak bir kız için kolay. Isel'e gittim ve mutfakta çalışmak üzere iş aradım. Etraftakilere sordum, soruşturdum ve sonunda birileri korsanların sürekli olarak mutfakta çalışacak kızlar aradıklarını söyledi."

"Sürekli olarak birilerini arıyorlar çünkü saygıdeğer bir kız buraya asla gelmez."

"Ben çok saygıdeğerim ve nasıl olur da öyle olmadığımı söylemeye cesaret edersin!" Imogen, benimle aynı öfkeyi hissedip dişlerini sıktı. "Dahası kendi görevimizi yaptığımız ve onların işine burnumuzu sokmadığımız sürece bize dokunmuyorlar."

"Ama sen onların işine burnunu sokmaktan geri kalmıyorsun ve burada güvende değilsin. Seni hangi nedenle Drylliad'dan gönderdiğimi sanıyorsun?"

"Bu çok belli." Kollarını kavuşturdu. "Çünkü sen çok kibirlisin ve kendinden başka kimseye güvenemiyorsun. Ve tabii aptal olduğun için."

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "Ben bunu bu kadar iyi bir şekilde dile getiremezdim."

O benim kadar eğlenmedi. "Buraya geldim çünkü seni burada yalnız bırakamazdım. Henüz anlamamış olsan da, yardıma ihtiyacın var."

"Bu doğru olsa bile senin yardımını istemiyorum. Benim verdiğim karara güvenmeliydin!"

Imogen'ın suratı kıpkırmızı oldu. "Bana güvenden bahsetmeye nasıl cüret edersin? Benim kaledeki güvenliğimi düşündüğün için seni takdir ediyorum ama bunu yapma şeklin affedilemez. Neden bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmedin?"

Maalesef bunun için çok geçerli bir sebebim vardı. Bakışlarımı yere indirdim ve "Çünkü bana inanmanı sağlamam gerekiyordu. Gitmen ve bir daha asla geriye bakmaman gerekiyordu."

Sessizleşti ve nasıl cevap vereceğini düşünerek kirpiklerini kırpıştırdı. Sonunda "Sana inanmıştım, ta ki Amarinda'yla sana karşı gerçekleştirilen suikast girişimiyle ilgili konuşana dek. Seni en az kendim kadar iyi tanıdığım için de, beni nasıl o kadar acımasızca gönderdiğini anladım ve planının geri kalanının ne kadar belli olduğunu kavradım."

"Beni affet." Muhtemelen affetmeyecekti ve bunun için onu suçlayamam. "Herkes benim bir yerlerde saklandığımı düşünmeliydi."

"Ama seni çok iyi tanıyan biri kaçıp saklanacağına asla inanmazdı." Duraksadı ve yüz ifademden, kafamdaki soru işaretini anladı. "Sen asla kaçmazsın. Ne Conner'dan, ne savaşmaktan, ne de kendi kalenden kaçarsın. Sen kaçmazsın bu yüzden bunun buraya gelmek için bir mazeret olduğunu biliyorduk."

Bu benim öfkemi körükledi. "Eğer bunların hepsini biliyorduysan seni tehlikeden uzak tutmaya çalıştığımı da bilmeliydin. Ve sen şimdi, burada tehlikenin tam ortasındasın! Korkmuyor musun?"

"Elbette korkuyorum. Ama kendim için değil." Gözlerini kıstı. "Amarinda korsanları tek başına durdurmaya çalışacağını düşünüyor. Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama bu soruya cevap vermekten vazgeçtim. Çünkü planımın detayları belirsizdi. Bunun yerine "Kralın olarak, sana buradan ayrılmanı emrediyorum," dedim.

"Zaten emir altındayım. Burayı yanımda sen olmadan terk etmem."

"Amarinda'nın emirleri mi?" Bu çok sinir bozucuydu.

"Benden senin güvenliğini sağlayabilmem için elimden geleni yapmamı istedi. Senin hiç kimseyi dinlemeyeceğini söyledi. Ama ben çok geç olmadan seni buradan ayrılman için ikna edebilirmişim." Imogen boynunu dikleştirdi. "Hangi emre itaat edeceğimi soracak olursan bu onunki olur. Çünkü o haklı. Burada olmamalısın."

İçimdeki öfkeyi tarif edecek bir kelime yoktu. Amarinda ve Imogen'ın dost olduklarını biliyorum ama onların yaptığı da en az Gregor'ın yerime geçecek birini istemesi kadar sadakatsizce geldi.

Imogen bana doğru uzandı ama ben ondan uzaklaştım. Sonra Agor'un yanından ayrıldığımdan beri uzunca bir zaman geçtiğini fark ettim. "Eğer bana yardım etmek için buradaysan mutfaktan satırı almam gerekiyor. Ve herhangi biri soracak olursa onlara onu benim çaldığımı söylemek zorundasın."

Imogen, gözlerini devirdi ve odadan çıkmamız için kapıyı açtı. Tam dışarı çıkarken Imogen'ı kolundan kavradım ve "Aramızdaki mevzu henüz bitmedi," dedim.

Bana "Hayır," diyerek aynı şekilde karşılık verdi. "Bitmedi."

Birkaç dakika sonra Agor'un yanına döndüm ve ona satırı uzattım. Diğer elimdeyse sıcak bir poğaça vardı. Sırıttı. "Herhangi bir sorunla karşılaştın mı?"

"Satırı çalmak kolaydı. Kızlarından birini atlatmak için biraz çaba harcamam gerekti."

"Onları rahat bırak yoksa burada yapacağın son şey onları

rahatsız etmek olur. Beni takip et." Agor beni küçük, karanlık bir barakaya yönlendirdi. İçeride bir sürü korsan olduğu için baraka yeterince kalabalıktı, o yüzden kapıda duraksadım. Erick de oradaydı ama göz ucuyla baktı. Bu iyiye işaret değildi.

"Otur." Agor, küçük bir masanın önüne bir sandalye çekti.

Oturdum. Bıçağım veya kılıcımın mucizevî bir şekilde ortaya çıktığını umarak, kemerimi elimle yokladım ama yerlerinde değillerdi elbette. Keşke satırı vermeseydim diye düşündüm ama Agor onu çoktan almıştı ve beni rahatsız edecek şekilde tutuyordu. Acaba Erick onları beni kabul etmeye ikna edememiş miydi?

Agor, tam karşımda oturmakta olan adamı işaret etti. Ortalama bir boyu vardı ama iri bir kaya parçasına benziyordu. Yüzündeki sayısız yara işi yıllardır korsanlık yaptığını gösteriyordu ve ona diğer adamlar arasında bir kudret sağlıyordu. Kahverengi saçlarının arasında altın renginde teller vardı ve saçları sakalı kadar iyi kesilmemişti. Ama asıl odaklandığım gözleriydi. O kadar siyahtılar ki, bu da onun kesinlikle bir ruhu olmadığına işaret ediyordu.

Agor "Sage," dedi. "Bu, bizim kralımız Devlin."

Kanın damarlarından hızla akıp geçtiğini hissederek ona dik dik baktım. Yaptığı her şeyi hatırlayınca içimdeki nefret dolu duygular yeniden uyandı. Yapabileceğim tek şey bu öfkemi suratıma yansıtmak olabildi. Carthya'yı kurtarmamın tek yolu Devlin'den başlayarak korsanları alt etmemdi. Ve o anda bunu yapabileceğimden emin oldum.

Devlin, tokalaşmak için elini uzattı. Ben elimi istemeyerek uzattım. Devlin elimi tuttu ve kolumu sertçe masaya vurdu. Agor, arkadan tek elini boynuma doladı ve diğer elindeki satırı da boğazıma dayadı. Kafamı satırın keskin kısmından yukarı doğru kaldırmaya çalıştım ama bu onun için boynumu daha çok sıkma sebebi oldu.

Devlin "Adın Sage mi?" diye sordu.

"Çok fazla soru soracak mısın?" diye karşılık verdim. "Öyleyse adamın boğazımı, nefes almama izin verecek kadar sıksa iyi olur."

Devlin, Agor'a başıyla işaret etti ve o da kolunu biraz gevşetti. Ama satır hâlâ boğazıma dayalıydı.

"Güçlü kolların var, Sage."

"Büyükanneme benziyorum. İri cüsseli bir kadındı."

Şakama gülümseyerek karşılık verdi ve sonra "Bunu bilmem iyi oldu," dedi. "Çünkü aksi takdirde buraya getirdiğin o ağır kılıçla çok fazla zaman geçirdiğini düşünecektim."

"O kılıç sadece birine saplamam gerektiği zaman lazım oluyor."

Bu sefer Devlin gülmedi. "Rahibi yıllar önce öldürdüğüm için üzgün olduğunu duydum."

"Bu doğru." Bakışlarım Devlin'den Erick'e kaydı. El işaretleriyle bir açıklama yapmam gerektiğini anlatıyordu. "Ama eğer şimdi beni öldürecek olursan daha çok üzülürüm."

Bu, Devlin'i eğlendirmişe benziyordu. "O rahibi tanıyor muydun?"

"Evet."

"Nereden?"

"Bir süreliğine beni himayesine almıştı."

"Benim de güvenime ihanet etti." Devlin, herkes onu izliyor mu diye odayı kolaçan etti. İzliyorlardı. "İşte bu yüzden ölmek zorundaydı. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Boğazıma dayanmış olan satır oldukça keskindi. Devlin'in dediklerine konsantre olmam zordu ama mırıldanarak "Evet," dedim.

Masanın üzerine bir Carthya haritası serilmişti. Daha iyi görebilmek için bakışlarımı haritaya kaydırdım ama satırın keskin tarafı boğazımı çizince irkildim. Belki de Agor yete-

rince dikkat etmiyordu. Ya da belki tehlikede olduğumu hatırlamamı istedi.

Devlin "Bana mağaranın yerini göster," dedi.

Bakışlarımı haritadan uzaklaştırıp. "Hayır."

Devlin, kafasını kaldırıp Agor'a baktı. "Öldür onu."

Agor, satırı boğazıma bastırdı. Kıvranarak serbest kalmaya çalıştım ama Agor tek elini boynuma dolamışken ve Devlin de kolumu sıkı sıkı tutuyorken bu o kadar kolay değildi. Boşta olan elimle Agor'un kolunu kavradım ve çabucak "Mağarayı bulabilmek için bana ihtiyacınız var. Ve eğer başım gövdemden ayrı olursa sizi oraya götüremem."

Devlin, başını yavaşça sallayarak Agor'a satırı gevşetmesini işaret etti. "Erick, eline bir şans geçerse rahibe yaptığım şeyin intikamını almak için beni öldürmeye çalışabileceğini düşünüyor," dedi.

Kalbim hâlâ hızla çarpmaktaydı ama bakışlarımı ona sabitleyerek "Evet, yapabilirim," diye cevap verdim. Ona baktığım zaman, rahibi aklıma getirmemek çok zordu.

Devlin uzandı ve yanağımı okşadı. "Güzel cevap, genç hırsız. Eğer başka bir yanıt vermiş olsaydın bana yalan söylediğin için seni öldürürdüm." Kafamı ondan uzaklaştırdım ve o da elini çekti. Sonra "Carthya'nın definesini çalmak için hazırlık yapmamız birkaç günümüzü alacak," dedi. "Avenia onları almadan önce altınlara el koymamız lazım."

"Avenia'nın defineyi istediğini bilmiyordum," dedim.

"Avenia'nın niyeti Carthya'yı yok etmek. Ve benim de kendi ülkemi kurmak için yeterli korsana ihtiyacım var. O yüzden aramıza hoş geldin."

Şüpheci bir şekilde tek kaşımı kaldırdım. "Bu kadar basit mi?"

Devlin de dâhil etrafımdakiler güldüler. "Korsan olmak kolaydır. Sorun korsan olarak kalabilmen. Şimdilik tüm yapman gereken yemin etmek."

Devlin'e baktım. "Tam olarak ne için yemin edeceğim? Sana hizmet edeceğime mi boyun eğeceğime mi? İkisini de yapmam."

"Sage!" Erick'in bu şekilde çıkışması sürpriz olmadı ama bunu çok daha önce yapmasını bekliyordum. Beni uyarmak için kafasını yapma anlamında salladı.

Devlin, sadece kaşını kaldırmakla yetindi. "Sende bir korsan cesareti olduğu çok belli. Zamanı geldiğinde bana mağaranın yerini göstereceğine söz vermeni istiyorum. Ve korsan kanunlarına sadık kalacağına yemin etmelisin. Bundan böyle hayatına bir korsan olarak devam edeceksin. Bu da Tarblade'den korsan kralın izni olmadan ayrılamazsın anlamına geliyor. Korsan kralın emirlerine daima itaat edeceğine yemin et. Bunu yapmayacak olursan en acımasız şekilde öldürüleceksin."

Benden istediği her şeyi kafamda toparlayabilmek için gözlerimi kapadım. Sadakat yemini etmemem, hiç şüphe yok ki ölümle karşı karşıya gelmem anlamına geliyordu. Ama buraya korsanları yok etmek için geldim. Bu şartları kabul edebilir miydim?

Devlin "Bana cevabını ver, Sage," dedi.

"Sessiz ol da düşünebileyim." Bir dakika sonra gözlerimi açtım ve başımı evet anlamında salladım. "Yemin ediyorum.

Devlin, arkamdaki birilerine eliyle işaret yaptı ama barakanın içini dolduran kömür kokusundan sırada neyin olduğunu anladım. Agor satırı indirdi ama diğer koluyla hâlâ boynumu sıkıyordu. Devlin kolumu daha sıkıca tuttu ve iki korsan da onu kavrayıp masaya bastırdı. Alnımdan terler boşandı. Beni bu kadar sıkı tutmaları iyiydi çünkü aksi takdirde kaçmaya çalışmam olasıydı.

İs kokulu şişman bir korsan Devlin'le benim aramda durdu. Elinde ucu kırmızı bir damgalama demiri tutuyordu.

"Sabit tutun," dedi. Karşı çıkmak üzereydim ama Agor

dişlerimin arasına bir tahta parçası soktu ve adam demiri koluma bastırırken onu orada tuttu.

Etimi dağladığı anda çığlık attım ve kolumu çekmeye çalıştım ama onu çok sıkı tutuyorlardı. Bir saniye sonra işi bitmişti. Birileri anında kolumu soğutulmuş bir bez parçası ile sardı.

Bayılmamam için, kendime gelene kadar beni tutmaya devam ettiler. Bez parçasını kaldırdım ve kolumdaki damgaya baktım. Açısı kuzeydoğu yönüne bakan bir su yılanı ile açısı kuzeybatı yönüne bakan bir yılan X işareti oluşturmuştu. Bu sembol korsanın hem karada, hem de denizde korku salma kabiliyeti olduğu anlamına geliyordu.

Devlin, sonunda kolumu bırakarak "Tebrikler," dedi. "Artık sen de bizlerden birisin."

BÖLÜM 25

Barakadan ayrıldıktan sonra Erick, arkamdan geldi ve bana yetişti. Sırtıma pat pat vurdu ve sırıttı. "Şimdiye kadar tanıdığım en gözü kara çocuksun. Birkaç kez Devlin'in, Agor'a kelleni almasını emredeceğinden emin oldum."

"Ben de öyle düşündüm." Yarama bastırılmış bez çok ısındığı için artık acımı dindirmez hâle gelmişti ama yine de bastırmaya devam ettim. "Dağlama demirinden haberim yoktu."

"Demir, satırdan iyidir. Bana mağaranın yerini söyleyeceğine dair yemin etmiştin."

"Ama ben istediğim zaman, diğerleri isteğinde değil."

Erick bana baktı ama söyleyebileceği daha fazla bir şey yoktu. İkimiz de çok iyi biliyorduk ki mağaranın yerini onlara söylemiş olsaydım o barakadan sağ çıkamazdım.

Agor da yanıma geldi. "Şimdiye kadar kimse Devlin ile bu şekilde konuşmadı. Ama çılgınca olan şey şu ki, sanırım bu Devlin'in hoşuna gitti."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Agor, beni bir patikadan aşağı yönlendirdi. "Önce yemek yi-

yeceğiz. Sonra Devlin senin bazı yeteneklerini sınamak istiyor."

"Fink hâlâ kilit altında tutuluyor. O da barakaya götürülecek mi?" Onun damgalanmasını engellemek için elimden geleni yapıp dövüşmeyi göze almıştım.

Erick başını olumsuz anlamda salladı. "Fink, henüz çok küçük. Belki birkaç yıl sonra."

Agor, "Onu bıraktık," diye ekledi. "Yemekte bizimle birlikte olacak."

Dakikalar sonra mutfağın yakınına vardık. Yemek için bir sürü uzun masa konulmuştu, Fink çoktan gelip bir tanesine oturmuştu bile. Eliyle işaret ederek yanına geçmemizi istedi. Görünen o ki barakada neler olup bittiğini çoktan duymuştu. Çünkü beni görür görmez hemen ayağa fırladı ve kolumu kavradı.

"Tebrikler!"

Yanlışlıkla yaramın üzerine bastırdığı için, acı içinde ciyaklayarak kolumu çekiverdim. Damgayı görünce Fink'in gözleri kocaman açıldı. Belki de korsan olmanın ne anlama geldiğini yeni idrak etmişti.

"Evet, tebrikler." Tam arkamızda duran Imogen'ı görmek için döndüm. Elinde, içinde kepçe olan büyükçe bir tencere tutuyordu. Diğer adamlar için yemek hazırlıyor olmalıydı. "O zaman istediğin şeyi elde ettin mi?"

Ona dik dik baktım. "Ne istediğimi biliyorsun."

"Ve sen de bunu nasıl elde edeceğini biliyorsun." Imogen kaşlarını çattı ve benim tabağıma yemek koymadan diğerlerine geçti.

Fink'in tabağı doluydu. Sandalyesine geri otururken bana sırıttı. "Eğer, lütfen ve teşekkür ederim kelimelerini kullansaydın bunun sana yardımı olurdu."

"O zaman benim işime burnunu sokmayacağın için, sana

şimdiden teşekkür ederim," dedim ve sandalyeme geçtim.

Bir dakika sonra daha önce gördüğüm koyu renk saçlı kız, elinde başka bir yemek tenceresiyle geldi. Tabağıma koca bir kepçe yemek boşaltarak "Burada yeni misin?" diye sordu.

"Ben, Serena."

"Ondan uzak dur." Imogen anında Serena'nın yanında bitiverdi.

"Sadece merhaba diyordum."

"Mutfağa geldiği zaman sana ne yaptığından bahsettiğim çocuk buydu."

Serena kaşlarını kaldırdı. "Evet, biliyorum." Imogen'ın uyarısı Serena'nın benimle ilgili görüşlerini değiştirmiş görünüyordu.

Kafamı salladım. Imogen'ın beni tam olarak ne ile suçladığından emin değildim ama bunun işe yaradığına emindim çünkü bizim üzerimizdeki tüm şüpheler yok olmuştu.

Serena, Imogen'ın yoluna gitmesine izin vererek "Bunu, korsan kurallarına itaat etmeyi kabul etmeden önce yapmış. O yüzden yaptığı affedilebilir," dedi. Ondan sonra da fısıldayarak, "Yakışıklı çocuk. Eğer sana yapmaya çalıştığı şeyi bana yapsaydı bundan şikâyetçi olmazdım," dediğini duydum. Bu, beni az da olsa gülümsetti.

Yanımda Fink kıs kıs güldü. "Ne yaptın?"

"Keşke bilseydim." Sonra diğer sorularından kaçınmak için yemeye başladım.

Etrafımızdaki korsanlar konuşuyor, yemek yiyor ve durmaksızın gülüyorlardı. Sanki Erick ve ben de eski dostlarıymış gibi sohbete dâhil edildik. Yine de Erick onlarla sohbet ederken, benden daha az ilgileniyordu. Bu seferlik Fink yanımda olduğu için memnundum çünkü aralıksız konuşuyor ve boşluğu dolduruyordu.

Ne yaptığından çok haberdar değilmişim gibi bir çaba sarf ederek diğer korsanların isteklerini yerine getiren Imogen'ı izledim. İkimiz de yeni gelmiştik ve kodese geldiği zaman çok patavatsızca davranmıştım. Herkes onun bana karşı olan nahoş davranışlarının sebebinin, benim ona bu şekilde patavatsızca davranmış olmamdan ötürü olduğuna inanıyordu. Bu da onun için yeterliydi.

Öğle yemeği sona erer ermez Agor, ottan arındırılmış ve neredeyse bir taş kadar sert bir zemine kavuşmuş bir alana kadar bana eşlik etti. Ağaçlara kocaman çiviler çakılmıştı ve hepsinde çeşit çeşit tahta kılıç asılıydı.

Geri çekildim. "Buraya bir hırsız olarak geldim Agor, savaşçı olarak değil."

Agor, kılıçlardan birini kendisi için seçti. "Bir korsan hem hırsız hem de savaşçıdır. Devlin, yeteneklerini sınamak istiyor."

"Erick'i sınamış mıydı?"

Erick, bize doğru gelerek "Aslına bakarsan evet," dedi. Bir sürü korsan da onunla birlikte gelmişti. Yemek yediğimiz alanı göremiyordum ama Imogen'ın temizlik yapmak için orada kaldığını tahmin ettim. Muhtemelen bu iyi bir şeydi. Bunu izlemek istemezdi.

Agor, "Bir kılıç seç," dedi.

Ağaçlara doğru gittim ve sanki onları ilk kez görüyormuşum gibi kılıçlara baktım. Onlara kılıç demek neredeyse imkânsızdı. Tutacakları olan kalın sopalardan daha küçüktüler.

Agor'un sabrı taştı ve en yakınımdaki ağaçtaki kılıcı kaptı. Onu elime tutuşturdu. "Al işte."

Agor kılıcını kaldırdı. Ben de benimkini kaldırdım. Ayaklarımın üzerinde destek alarak, Agor'un ilk hamleyi yapmasını bekledim. İlk hamleyi yaptığında da omuzuma sertçe vurdu ve dengemi bozdu.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu. "Dövüşsene!"

"Benim hatam." Omuzumu ovaladım. Moraracağından emindim. "Başladığımızı bilmiyordum."

Kılcımı savurdum ve onu ıskaladım. Beni yanıltmak için sola doğru hamle yaptı ama bu çok gülünçtü. Çünkü bu numarayı yiyecek kadar saf değildim. Sonra da sağ taraftan vurmaya çalıştı. Hamlesinin çoğunu karşıladığım halde kılıcı kolumu sıyırdı.

Etrafımızdakilerden değişik sesler gelmeye başladı. Kimi gülüyor kimi de bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu. Kendi yeteneklerini benim zayıf performansım karşısında gösterme fikri hoşuna giden Agor'u, cesaretlendirenlerin sayısı daha fazlaydı. Ona vurmak için her hamle yaptığımda üç ya da dört darbe alıyordum. Ara sıra da benim de ona vurmam gerekiyordu ama dürüst olmam gerekirse bana o kadar sert vuruyordu ki bu maskaralığı daha fazla sürdürecek hevesim kalmamıştı.

Sonunda sırtıma o kadar sert vurdu ki nefesim kesildi. Kılıcımı bıraktım. "Yeter."

Agor "Pek iyi değilsin," dedi.

"Asla iyi olduğumu söylemedim."

Agor, beni bir an inceledi. "Sanırım senden fazla şey beklemişiz. Bizim aramıza katılan son çocuk senin yaşlarında ve inanılmaz derecede yetenekli."

Bu Roden olmalıydı. Muhtemelen yakında seferden dönecekti. Kılıcımı ağaçtaki çiviye astım ve "Şimdi sırada ne var?" dedim.

"Eğer zekiysen buralarda takılıp biraz pratik yaparsın."

"Ya yapmazsam ne olur?"

Hayal kırıklığına uğradığı çok belli olan Agor omuz silkti. "Bu kadar kötü kılıç kullandığını gördüğüm için rahatladığı-

mı itiraf etmeliyim. Devlin'i tehdit ettiğin zaman gerçekten dediğini yapabileceğini düşünmüştüm."

Yapabilirim. Hem de harfi harfiyen.

Agor bir adım atarak bana daha da yaklaştı ve "Devlin'in arkasını kolladığımı bilmelisin," diye devam etti. "Ve birileri de benim arkamı kolluyor. Bu herkes için geçerli. Ama burada senin arkanı kollayan biri yok o yüzden o tehdidi gerçekleştirmeye yeltenirsen bu, yeryüzünde yapacağın son şey olur. Beni anladın mı?"

Çok iyi anlamıştım. Eğer Devlin'in peşinden gidecek olursam, onu mezarıma kadar kovalamalıydım.

Agor, korsanların çoğunu yanına alarak gitti ve beni orada bıraktı. Uzaklaştıklarında Imogen'ın elinde çiçeklerle bir ağaca doğru yürüdüğünü gördüm. Başıyla olumsuz bir işaret yaptı ve ben de ona arkamı döndüm. Onun yardımına ihtiyacım olduğunu düşünmesine izin vermeyi reddettim. Bir dakika sonra onun olduğu tarafa baktığımda gittiğini gördüm.

Erick ve Fink de benimle birlikte orada kalmıştı.

Fink "Kılıç dövüşünde berbattın," dedi.

"Teşekkürler." Bir sürü morluk ile ödüllendirilmem çok kötüydü çünkü aksi takdirde performansım bir gün komik bir hikâyeye dönüşebilirdi.

Erick, "O gece Carthya'da benim adamlarımla nasıl dövüştün?" diye sordu.

Sırıttım. "Açıkçası onlar benden daha kötü."

"Onları savunmasız yakalamış olmalısın. Çünkü biri ancak çabalasa bugün sergilediğin kadar kötü performans sergileyebilir."

Tam olarak öyle değil. "Sen Agor'a karşı nasıldın?" diye sordum.

Erick, omuz silkti. "Kılıç kullanmada iyi ama harika değil. Kılıcımı düşürmedim."

"Bana bazı numaralarını öğretmelisin."

Erick, buna güldü. "Numara yok, Sage. Sadece daha disiplinli olmalı ve bolca pratik yapmalısın."

"Pratik yapabilirim ama hiç kimse beni disiplin altına alma konusunda başarılı olamaz."

Erick açıklama yapmak için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Saatin kaç olduğunu kontrol etmek için Harlowe'un cep saatini çıkardı ve tekrar cebine sokuşturdu.

"Saate dikkat etmelisin," dedim.

Erick "Zannettiğim kadar değerli değil," dedi. "Üzerinde çok fazla çizik var ve çınlıyor. Şehre bir dahaki gidişimde onu eritip altın olarak satacağım."

Tabii eğer ben bunu engellemezsem.

Öğleden sonrasının geri kalanını kampı keşfederek geçirdik. Yemek pişirilen alanın yakınında tepeden gelen ve denize dökülen kuvvetli bir su akıntısı vardı. Erick, artık kokmaya başladığımı belirtti ve o akıntıda yıkanmamı önerdi. Bu kadar kötü kokabilmek için çok uzun süre beklediğimi ve yıkanarak bunu mahvetmek istemediğimi söyledim. Yıkanırken sırtımdaki yara izlerinin görülmesinden çekindim. Böylece birçok soruya muhatap olabilirdim. Daha da kötüsü kim olduğum ortaya çıkabilirdi.

Sahil kenarına inince kendime denizi seyredebileceğim rahat bir nokta buldum ve keşfe son verdim. Erick ve Fink beni kendi hâlime bıraktılar ve yapacak daha iyi bir şey bulmak için yanımdan ayrıldılar. Ama ben orada oturup denizi izlemekten memnundum. Çok sakinleştiriciydi ve buna ihtiyacım vardı. Çünkü içimden bir ses yakında benim kontrolüm dışında bir şeyler olacağını söylüyordu ve bu duyguyla mücadele etmem giderek güçleşiyordu.

BÖLÜM 26

Imogen'ı bulup onu burayı terk etmesi konusunda ikna etmek umuduyla akşamüstüne doğru, Tarblade Koyu'nun yüksek kısımlarında dolandım. Ama dikkatim limana bir gemi girmesiyle birlikte o yöne kaydı. Limanda bekleyen ve üzerinde korsan işareti olan yelkenlilere benzemiyordu. Yine de yakındakilerin yorumlarından anladığım kadarıyla gemidekilerin birçoğunu tanıdılar. Belli ki gemi, korsanlar tarafından ele geçirilmişti.

Daha iyi bir görüş açısına sahip olabilmek için tepenin yukarılarına doğru tırmandım. Ama bulunduğum mesafeden gemi tayfasını korsanlardan ayırt edebilmem çok güçtü. Korsanların siyah giyinmek gibi rahatsız edici bir huyları vardı ve sakal ve bıyıklarının şekilleri fazlasıyla birbirine benziyordu. Ama çoğu Avenialı'nın kendine özgü özellikleri yoktu.

Agor yanıma, yukarı geldi ve memnun bir ifadeyle iç çekti. "Gemide epey bir ganimet var gibi görünüyor, değil mi?"

"Tayfası nerede?" diye sordum.

Agor, gelişigüzel biçimde "Muhtemelen ölmüşlerdir," dedi. "Çoktan ölmemişlerse de, yakında ölecekler, değil mi?"

Güldü ama benim şakasına gülmememe bozulmuş göründü. İğrenç bir ses tonuyla "Devlin, seni sadece açgözlülüğü yüzünden korsan yaptı," dedi. "Eğer bana kalsaydı, o kodesten asla sağ çıkamazdın. Erick'in bize anlattığı hikâyelere rağmen, senin bu hayatı sürdürecek cesarete sahip olduğun konusunda şüphe duyuyorum."

Başımla limandaki gemiyi işaret ederek "Barışçıl olduğu belli olan bir gemiye saldırmak, çok fazla cesaret istemese gerek."

Gemideki korsanlar bir adamı sahile fırlatınca karadakiler arasından bir tezahürat yükseldi. Hareket ediyordu ama görünen o ki tek sağ bırakılan tayfa oydu.

Agor'a "Şimdi ona ne olacak?" diye sordum.

Agor, sanki beynim sulanmış gibi bana baktı. "Hiç kimse Tarblade'den ayrılamaz."

Devlin de gemiyi görmüştü ve gemideki tek sağ kalan tayfa engebeli tepeden yukarı doğru sürüklenirken yanımıza geldi. Adam Devlin'in ayakları ucunu bırakılınca ona yakından bakabilme şansım oldu.

Muhtemelen ellili yaşlarındaydı ve gemideki subaylardan biri olduğunu gösteren geniş siperlikli şapkasının altından gri saçları dışarı çıkmıştı. Burnundan akan kan kurumuştu ve tek gözü şişmiş ve morarmıştı. Ve cesur görünme çabalarına rağmen korktuğu çok açıktı.

Devlin, "Bu kim?" diye sordu.

Adam "Adım Swifty Tilagon," dedi. "Geminin rotacısıyım."

Devlin, onun yanağına vurdu. "Senden cevap istediğim zaman seninle konuşurum!"

Agor, kendisine geminin ele geçirilmesine yardım eden adamlardan biri tarafından verilen kâğıtları vermek için bir adım öne çıktı. "Gemideki yük, değerli taşlar."

Tilagon, "Değerli taşlar değil," diye düzeltti. "Güneydeki bir madene metal taşıyorum. Bakır, kurşun ve ne bulabilirsek."

"Neredeki madene?"

"Isel'e, satmak için. Lütfen beni serbest bırakın. Yükümüz aylarca çalışmanın ürünü. Yüzlerce adam ödeme için bekliyorlar."

İçten içe sızlandım. Değerini onlara söylemek zorunda mıydı?

Devlin, korsanlarına işaret etti. "Benim adamlarım da ödemelerini bekliyorlar. Bizim bu metallere, Isel'deki herkesten daha fazla ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum." Sonra başıyla Agor'a işaret etti. "Bu adamı öldürün ve gemisini boşaltın."

Adam ciyakladı ama o sırada ben kendimi kalabalığın önüne atmıştım. "Büyük düşünmelisin, Devlin."

Bakışlarını bana çevirdi ve onun ilgisini çekmeye değecek bir önerim olup olmadığını sorgular gibi baktı.

Sadece böyle bir önerim olabileceğini umdum. "Bu adamı iki kere soyabilme fırsatın var. Yarın Isel'e bu adamla birlikte onun tayfası kılığına girmiş korsanlar yolla. Metalleri satıp parayı alırlar ve onu öldürürler. Eğer yeterli sayıda adam yollarsan da ayrıca yükü elinden kaptırmayacak kadar savaş gücün olur."

Açgözlü iştahı uyanan Devlin, sırıttı. Sarışın, kıvırcık saçlı ve yaşı benden daha büyük olmayan bir korsana işaret etti. "Bu adamı sıkıca bağlayın. Onu sabah gelip alacağız."

"Neden kodese koymuyoruz?"

"Zaten birkaç adamım geceleri orada kalıyor. Onu bir ağaca bağlayın. Ona göz kulak olacak yeterince korsan var, o yüzden bir şey yapamaz."

Bundan fazlasını yapabilecek durumda değildim. Oradan ayrılmak için yanından geçerken Tilagon ayağımın dibine tükürdü. Durdum ve bana "Adamlarımı öldürmeniz yetmedi şimdi de hem mallarımı hem paramı çalıyorsunuz," dedi. "Bu sefil akbabalar arasında en kötüsü sensin."

"Hayatını kurtardım," dedim.

"Sadece bir günlüğüne daha."

"O zaman bu bir günü iyi değerlendir. Buralarda bir gün bile çok değerlidir."

"Bunu, şeytana seni lanetlemesi için yalvararak değerlendireceğim."

Soğukkanlılıkla "O zaman sıraya girmelisin," dedim. "Sen bunu yapacak ilk kişi olduğunu mu sanıyorsun?"

Sonra diğer korsanlarla birlikte yemek masalarının olduğu alana doğru uzaklaştım. Erick, beni yolda yakaladı. "Verdiğin fikir oldukça iyiydi. En azından Devlin senden memnun kaldı."

"Devlin'in hakkımda ne düşündüğü beni zerre kadar ilgilendirmiyor," dedim.

Erick, kimse bizi duymuş mu diye etrafına bakındı. "İlgilendirmeli. Ondan hoşlansan da hoşlanamasan da buranın kralı o." Devlin'i küçümser bir ifade takındım ama Erick beni kolumdan tuttu ve kendine doğru çevirdi. "Sen kim oluyorsun da ona tepeden bakıyorsun? Sen bir hiçsin, Sage. Ve bu şekilde hiçbir yere varamazsın."

"İyi tavsiye," dedim. Bu tutumumun kendimi Devlin'e sevdirmeyeceği konusunda onunla tamamen hemfikirdim.

Akşam yemeği de öğle yemeğinden çok farklı değildi. Gürültülü, şamatalı ve iğrençti. Imogen'ı kolladım ama sadece servis yapan diğer kızların başka işlerle meşgul olabilmek için bıraktıkları kirli bulaşıkları mutfağa geri götürürken bana bir anlık bakışını yakaladım.

Yemek bitip de her şey toplanana kadar saatler geçti. Korsanların uyuduğu barakalar deniz seviyesindeydi ve kayalıklara dayanıyorlardı. Dik yamaç kamp için biraz koruma sağlıyordu ama kampın diğer üç tarafı açıktı. Benim uyuduğum barakanın üstüne inşa edilmiş ikinci bir baraka vardı. Korunaklı olduğu ve denizden gelen soğuk rüzgârı daha az aldığı için, korsanların rütbeli olanları orada kalıyordu. Onun üzerinde de tek bir oda vardı ama onun ne için olduğunu bilmiyordum. Devlin, Agor ve diğer kıdemli korsanların kayalıkların tepesinde kendi özel barakaları vardı.

Barakadan sıvışmak oldukça kolay oldu. Görünüşe göre korsanlar gece uyurken de, gündüz uyudukları gibi, gürültücü ve kaba oluyorlardı. Sıvıştıktan sonra sahile inip oradan da tepenin en ucuna çıkabilmem oldukça meşakkatli bir işti. Tam arkamızdaki toprak uçurum, gece güvenli bir şekilde tırmanılamayacak kadar dikti. Biraz daha aşağıda basamaklar daha kademeli bir tepeye çıkıyordu. Ama orası iyi korunuyor görünüyordu, o yüzden oradan gitmek yerine sahile indim ve eski kayalıkların etrafından dolandım.

Tarblade'in göründüğü kadar iyi korunmamasına şaşırmıştım. Birkaç nöbetçi devriye geziyordu ama onlara saldırarak aptallık yapacak birileri olmadığını bildikleri için etraftan çok az tehlike gelmesini bekliyorlardı. Tutsak edilen rotacının yanına varmak için mümkün olduğunca temkinli hareket ettim.

Tilagon ağaca bağlı şekilde uyukluyordu. Başı o kadar öne düşmüştü ki çenesi neredeyse göğsüne değecekti. Bu kadar rahatsız bir biçimde nasıl uyuyabildiğini merak ettim. Genellikle ben en rahat yataklarda bile uyumakta sıkıntı çekiyordum. En azından üzerine örtmesi için bir battaniye vermişlerdi. Devlin onun hayatına son vermeden önce sabah yola çıkabilecek kadar sağlıklı olmasını istemiş olmalıydı.

Uyandığında Tilagon'un ellerini bağladıkları ip zaten ne-

redeyse çözülmek üzereydi. Ona fısıldayarak eğer ses çıkaracak olursa ikimizin de öleceğini söyledim ve o da çabucak ağzını kapadı. İpleri çözdükten sonra, kollarını ağacın gövdesinden öne doğru hareket ettirmesi için ona yardımcı oldum. Kolları tutulduğu için zorlukla hareket etti ama onları bacaklarının üzerine koyunca rahatladı.

Beni tanıyınca "Sen?" diye tısladı. "Beni öldürmek için mi geldin?"

"Saçmalama. Şimdi sessiz ol."

"Bu durumda daha önce söylediklerim için üzgünüm."

"Beni çok dikkatlice dinle," dedim. "Gemin ve malların artık korsanlara ait. Buradan yayan kaçmalısın."

Tilagon, başını evet anlamında salladı. Çoktan elleriyle bacaklarını ovmaya başlamıştı. Kaçmak için hazırlanıyordu.

Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakındım ve "Buradan ayrıldıktan sonra yakalanmaman gerekiyor," dedim. "Arkanda iz bırakma ve seni aramayı akıllarına getirmeyecekleri bir yerlere git. Eğer seni yakalayacak olurlarsa sana bir kez daha yardım edemem."

Elini kolumun üzerine koydu. "Bana ismini söyle ki sana düzgün bir şekilde teşekkür edebileyim."

"Bana hayatta kalarak teşekkür et. Şapkanı ver." Tilagon dediğimi yaptı ve sonra "Artık gitme zamanım geldi," dedi.

Bir kez daha başını salladı ve elimi sıktı. Sonra arkasına bakmadan koşarak uzaklaştı.

Yün battaniyeyi insan vücuduna benzeyen bir keresteye sardım ve ağaca yaslayarak şapkayı tepesine koydum. Yakından bunun bir numara olduğu çok belliydi ama bir nöbetçinin uzaktan adamın hâlâ ağaca bağlı olduğunu düşüneceğini umdum. On dakikadan daha az bir süre sonra yatakların bulunduğu bölgeye dönüp, Erick'in yatağının yanından geçtim.

Harlowe'un saatini yatağının altına koymuştu. Onu alıp saklamayı düşündüm.

Ama yapamadım. Henüz değil. Ancak bu işler sona ermeden önce, saati ondan geri alacağıma dair yemin ettim.

Bir sonraki sabah, kahvaltıya ilk gelenlerden biriydim ama yakınlarda bir araya gelmiş bir grup korsan yüzünden kahvaltı yarım kaldı. Ortalarında her kim varsa onunla alay ediyorlardı. Hızla yanlarına gittim. Tilagon'un bir kez daha yakalanmasından endişe duyuyordum. Fink, grubun yakınlarında duruyordu ama bir şey göremeyecek kadar kısaydı.

Ona "Neler oluyor?" diye sordum.

"Dün gece denizciyi bağlayan çocuğu aralarına almışlar. Devlin, onu yeterince iyi bağlamamış olabileceğini söyledi çünkü biz uyurken adam kaçmış."

Kalabalığı yararak ilerledim. Devlin, eline bir ağaç dalı almıştı ve onunla kıvırcık saçlı çocuğu dövüyordu. Çocuk kendini korumak için çömelip dertop olmuştu ama Devlin ona vurdukça acıdan çığlık atıyordu.

"Kes şunu!" diyerek ileri atıldım ve Devlin'in kolunu kavradım. "Onun yanlış bir şey yapıp yapmadığını bilmiyorsun. Belki Tilagon düğümlerden kurtulma konusunda iyidir."

"Eğer doğru düzgün bağlamış olsaydı kimse kaçamazdı."

"Bir sürü insan düğümlerden kurtulabilir."

Devlin kolunu çekip kurtardı. "Mesela kim?"

Geri çekilmek akıllıca olurdu ama Devlin'in düşmanca bakışları bunun için çok geç kaldığım anlamına geliyordu. "Ben kurtulabilirim."

Devlin, yerdeki çocuğu unuttu. Bana bakıp kötü bir şekilde sırttı. "Bunu görmek istiyorum. Onu bağlayın."

"Ne var?" diyerek sert sert baktım. Birkaç korsan beni

kollarımdan yakaladı ama silkinip onlardan kurtuldum. "Ben yanlış bir şey yapmadım." En azından, son birkaç saattir.

Korsanlar beni tekrar tutarken Devlin de "Hiç kimse seni suçlamıyor," dedi. "Bir iddiada bulundun ve ben de seni test ediyorum."

Tüm karşı koymalarıma rağmen ellerimi arkadan bağladılar ve bana tamam olduğu söylenene kadar bir sürü düğüm attılar. Bu büyük bir sorun değildi. Beni bağlarlarken ellerimi geniş açmıştım ve çoktan bir ipin ucunu bulmuştum.

Düğümlerden kurtulmayı Bayan Turbeldy'nin yetimhanesinde öğrenmiştim. Bunun için bize eşek şakası yapan büyük çocuklara teşekkür ediyorum. Zaman zaman biz küçük çocukları tavan arasına kapatıp ellerimizi, ayaklarımızı bağlarlardı ve aç olmadığımız için akşam yemeğine inmediğimizi iddia ederlerdi. En sonunda bir akşam sabırla deneyerek düğümlerden nasıl kurtulacağımı öğrendim. Artık intikam alma zamanı gelmişti. Sonraki sabah hepsi yataklarına bağlanmış bir şekilde uyandı ve bizler de kahvaltıya gittik. Eşek şakalarına bir son verdiler ve o zamandan sonra düğümleri çözebilme yeteneğim her geçen gün gelişti.

Ellerimin bağlı olması dışında bir de adamlar Devlin'in bir baş hareketiyle beni ahırlara doğru sürüklemeye başladılar. Beni iki kolumdan tutarak götürmekte olan adamlara karşı koymak için çizmelerimin topuklarıyla toprağı kazıdım ama onlara iki adam daha katıldı ve beni bacaklarımdan yakaladı. Beni ağıla kadar taşıdılar ve doğrudan suyun önüne bıraktılar. Kafamı hayır anlamında sallayarak Devlin'e baktım. "Bunu deneme bile. Asla..."

"Nefes alman gerektiğinde tek elini kaldır. Tabii yapabilirsen."

Ve beni suyun içine batırdı. Ayağıyla sırtıma bastırdı ve üst vücudumu iyiice suyun altına itti. Onunla mücadele et-

medim. Bunun bir faydası olmazdı ve boşuna yorulurdum. O yüzden ipleri mümkün olduğunca kuru tutabilmek için sırtımı kamburlaştırdım. Emdiği her su damlası ipi daha kalın ve düğümleri daha sıkı yapardı.

Tüm düğümlerin şeklini anlayabilmek için mümkün olduğunca hızlı bir şekilde parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim. İlerleme kaydediyordum ama çok yavaştım ve konsantre olmam güçtü. Devlin, beni suyun içine batırmadan önce yeterince derin bir nefes almamıştım bu yüzden ciğerlerim çoktan zorlanmaya başlamıştı.

Bir sonraki düğümü buldum ama bilek seviyemde olduğu için kollarımı ona ulaşacak şekilde bir açıyla bükemedim. Suyun altındayken bunu çözmeme imkân yoktu.

Durum artık nefes almayı istememin ötesine geçmişti. Nefes almam gerekiyordu. Eğer bu düğümlerden kurtulamazsam ölmem an meselesiydi.

Sonunda ciğerlerim istem dışı patladı ve oldukça fazla su yuttum. Vücudum içgüdüsel olarak hava almak için silkelendi. Sonra sırtımdaki ayak kalktı ve Devlin beni hızla suyun içinden çekti ve bir ağacın dibine bıraktı. Ağzımdan sular boşalırken öksürmeye devam ettim.

Devlin, yanıma eğilip benimle yüz yüze geldi. "Başkasının cezasına karışacak olursan, o cezayı senin çekeceğini çabucak öğrensen iyi olur. Özellikle, böyle yapamayacağın iddialarda bulunduğun zaman."

Tek kelime etmeden dolgun, etli eline uzandım. Beni bağladığı ipi avucuna bıraktım. Hâlâ nefes almakta zorlanıyordum. "Uyarı için teşekkürler, "dedim. "Ama asla gerçekleştiremeyeceğim iddialarda bulunmam."

Bana küfretti ve ipi kucağıma fırlattı. Beni orada öylece bırakarak gitti ve adamları da onu takip etti. İleride bana gerekebilir diye ipi cebime koydum. Kendimi biraz daha iyi

hissedince ayağa kalktım ve sahile doğru yürümeye başladım.

Yolda Fink'i geçtim. Bana bir şeyler söylemeye başlıyordu ki ona homurdanarak "Hayır, bunu nasıl yaptığımı sana göstermeyeceğim," dedim. "Buradan hemen uzaklaş."

Fink, sadece başını sallayarak beni onayladı. "Evet, biliyorum."

BÖLÜM 27

Carthya, denize kıyısı olmayan bir ülkeydi ve bu bizim için kötü bir şeydi. Güzel bir iklimimiz ve komşu ülkelerin çoğundan fazla doğal kaynağımız olduğu doğruydu.

Ama denizimiz yoktu.

Korsanların sahilinde bir sürü taş vardı ve hava yeterince sıcak olduğunda insanın ayağını yakacak kadar ısınıyorlardı. Ama aşırı ısınmış bir sahile sahip olmak hiç olmamasından daha iyiydi. Bütün gün burada oturup sakin dalgaları ve denizin gökyüzüyle buluştuğu çizgiyi seyredebilirdim. Karşı kıyıda, bir yerlerde haklarında çok az şey bildiğim yabancı ülkeler vardı. Belki bir gün bir yolculuğa çıkar ve oraları keşfedip yollarını öğrenirdim. Aslında Bayan Turbeldy beni son kez yetimhaneden kapı dışarı ettiği zaman buna benzer planlar yapmaya başlamıştım. Eğer öğrenecek olurlarsa ailemin bu fikirden nefret edeceklerini biliyordum ki bu, planlarımı daha da cazip bir hale getiriyordu.

Uzun bir süre boyunca, martı sürüsünün denizin üzerinde büyüleyici bir dans gösterisi sunar gibi daireler çizmelerini izledim. Kahvaltıdan arta kalan ekmeğim yanımdaydı. Onu ufak parçalara böldüm ve kumun üzerine fırlatıp bekledim.

Birkaçı yere indi ve yiyecek için dövüştü. Onlara daha fazlasını verdim ama her seferinde daha yakınıma atarak bana yaklaşmalarını sağladım. Sonra bir parçayı parmaklarımın arasında tuttum ve diğerlerinden biraz daha cesur görünen martıya uzattım. Kafasını aşağı yukarı sallayıp bu kırıntıyı yeme riskini göze almaya değip değmeyeceğini tartmaya çalıştı.

"Hadi," diye fısıldadım. "Onu istiyorsun. Şansını dene."

Ekmeği kapmak için başını ileri uzattı ama yakınlarına bir taş gelince uçup gitti. Sürünün geri kalanı da dağıldı.

Devlin arkamdan gelerek "Zavallı musibetler," diye söylendi. "Leş yiyiciden başka bir şey değiller." Sanki korsanlar onlardan farklıydı. Ama çenemi tuttum ve hiçbir şey söylemeden dönüp denizi seyretmeye devam ettim. Onunla konuşmak zorundaydım ve bu kaçınılmazdı.

Yanıma geldi ve "Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun," dedi.

Yerde pozisyonumu değiştirdim. "Öyleydim."

Devlin'in elinde kılıcım vardı. Onu hemen önüme, kuma sapladı. Kınını da hemen yanıma koydu. Sonra da kollarından güç alarak kendini sırtüstü kumların üzerine bıraktı.

Bir an kılıca baktım ve sonra "Bıçağım nerede?" diye sordum.

"Bende," dedi. "O artık benim."

"Ona iyi bak. Senden geri çaldığımda, bıçağımın iyi durumda olmasını istiyorum."

Kıkır kıkır güldü ve "Evet, Agor senin iyi bir hırsız olduğuna inanıyor çünkü kılıç kullanma becerin felaketmiş."

Omuz silktim. "Felaket fazla iddialı bir kelime. Müsabakanın başa baş gittiğini ve kıl payı kaybettiğimi söylemeyi tercih ederim."

"Hiç de öyle olduğunu sanmıyorum."

Ondan beceriksizliğimle ilgili başka bir şaka bekleyerek gülümsedim ama yüz ifadesi çok ciddiydi.

Devlin, "Seni aramıza bu kadar kolay kabul etmemin sebebi Erick'in hakkında anlattıklarıdır," diye devam etti. "Kral Vargan'ın karşısında nasıl cesurca durduğun ve onu kandırdığınla ilgili hikâye. Ayrıca masum bir kadını ve çocuğunu kurtarmak için Carthya'da bir grup hırsıza da saldırmışsın. Sen de yaralanmışsın ama onların çoğu ciddi yaralar ile eve dönmüşler. Bu nasıl oldu, Sage?"

"Belki de şans eseri olmuştur."

"Evet belki. Ama soylunun evinde sana istediğini vermenin iyi olacağını çünkü her halükârda onu alacağını söyleyen biri varmış. Erick, o adamı daha sonra öldürdüğünü söyledi." Cevap vermem için bekledi ama ona bu sefer sadece bakarak karşılık verdim. "Çok iyi kılıç kullandığın konusunda bahse girmek istiyorum. Agor ile yaptığın müsabakada daha az etkileyici görünmek amacıyla kötü kılıç kullanıyormuş gibi yaptın. Benim anlamadığım neden bunu yaptığın."

Müsabaka sırasında aldığım darbeler sonucu oluşan morlukları göstermek için gömleğimin kolunu yukarı sıyırdım. "Eğer onu durduracak güce sahip olsaydım bunları yapmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet öyle." Beni incelerken Devlin dudaklarını büktü. "Bence sen bir hırsızdan daha fazlasısın. Ve bir yerlerde içinde Carthya definesi olan bir mağara olmasına rağmen sanırım onu kendin için saklamak niyetindesin. Ayrıca saplantılı bir yalancısın."

Kahkaham gergin ama içtendi. "Esasen ben kendimi saplantılı bir doğrucu Davut olarak görüyorum. Sadece herkes kendini, beni yanlış anlamaya zorluyor gibi görünüyor."

"O zaman Agor ile yaptığın kılıç dövüşü bir yanlış anlaşıl-

ma mıydı?" Devlin kılıcı işaret etti. "Onu yerden al. Seni onu tutarken görmek istiyorum."

Sesli bir şekilde oflayarak ayağa kalktım ve kılıcı elime aldım. Onu düzgün tutamıyormuş veya benim için çok ağırmış gibi davranmak için çaba bile göstermedim. Böylece o da kılıcı nasıl tuttuğumu görmüş oldu.

Devlin de ayağa kalktı ve silahı olmadığını göstermek için kollarını yana açtı. "Rahibi düşünüp duruyorum. Onu nereden tanıyorum demiştin?"

"Bir kere kilisede gecelememe izin vermişti," dedim.

"Öyle mi? Adı Fontelaine'di. Bunu biliyor muydun?"

Kafamı hayır anlamında salladım.

Fontelaine, sadece Dichell'da değil tüm kuzey Avenia'da tanınan bir rahipti. Sayısı hesaplanmayacak kadar çok sokak çocuğunu kiliseye aldı. Asla bir şey istemedi ve karşılığında bir ödül beklemedi.

Babamın beni kabul etmesi için Fontelaine'e para verip vermediğini merak ettim. Muhtemelen vermedi. Eğer ona para verecek olsaydı, rahibin benim bir sokak çocuğundan fazlası olduğum konusundaki şüphelerini haklı çıkarmaktan endişe duyacaktı.

Devlin, "Ona umabileceği en güzel ödülü verdim," dedim. "Şehitlik mertebesi. Bir amaç uğruna öldü. Onu neden öldürdüğümü biliyor musun?"

Kılıcımı iyice sıktım. Onu bu kötü adama karşı kullanmak için bir sürü haklı nedenim vardı.

Devlin, kendi sorusunu kendi cevapladı. "Nasıl olduysa saldırdığımız gemiden kaçan bir çocuğun, yani Carthya'nın genç prensinin kendi kilisesinde olduğunu düşündü."

"Kaçtığında kendinizi aptal gibi hissetmiş olmalısınız," dedim.

"On yaşındaki bir çocuk tarafından kandırıldığınızı ne kadar süre sonra anladınız?"

Devam etmeden önce sağ gözü seğirdi. "Prensin ağabeyi kayıp prensle ilgili haber alabilmek için tüm Avenia'yı karış karış arıyordu. Fontelaine, ona bir ulak gönderene kadar biz onun da gemiyle birlikte derin sulara karıştığını sanıyorduk. Bu haber bizim kulağımıza da geldi. Kiliseye vardığımda çocuk çoktan gitmişti. Rahip onun prens olmadığı konusunda bana güvence verdi ama ona öldürdük. Çocuk oraya geldiği anda bu haberi korsanlara ulaştırmalı ve prensin kimliğini ortaya çıkarmamıza izin vermeliydi."

"Eğer o prens değildiyse, rahibi boş yere öldürdünüz," dedim.

Devlin, "Fontelaine ibret-i âlem olsun diye öldürüldü. Böylece herkes korsanlara gerekli saygıyı göstermeyenlerin sonunun ne olacağını görmüş oldu," dedi. "Eğer onu tanıyorsan nasıl öldüğünü de tahmin edebilirsin. Hayatını bağışlamamız için yalvarmadı, gözyaşı dökmedi ve bizimle pazarlık yapmaya kalkışmadı. Maalesef onun ölümü ibretlik olmalıydı, o yüzden rahip yavaş ve acı içinde öldü."

"Peki ya prens geri dönmüşse ne olacak?"

Gözünü öfke bürüdü ve ilk kez kana susadığını gördüm. Benim kanıma. "Jaron konusunda endişelenme. Onu da yakın zamanda ele geçireceğiz."

İçim öfkeyle doldu ve bu iyi anlama gelmiyordu. Eğer harekete geçeceksem şimdi geçmeliydim. Ama bir şey beni engelledi. Avuçlarım terlediği için kılıcı tutmakta zorlanıyordum, o yüzden onu sağ elime geçirdim.

Devlin gülümsedi. "Belki de o silahı kullanabilirsin. Neden bana vurmayasın? Daha önce rahibe yaptıklarım için öcünü alabileceğini söylemiştin."

Devlin'e bakınca vücudumu bir ateş kapladı. Onunla dö-

vüşmem için beni kışkırtıyordu. O zaman bunu neden yapmamalıydım? Buraya, korsanların kampına tam da bu amaç için gelmemiş miydim? Ona yapacağım şeyi çoktan hak etmişti. Ve kendimi her zamankinden zayıf ve güçsüz hissediyordum. Ülkemi kurtarmak için yapmam gereken tek şeyi yapabilecek durumda değildim.

Devlin yere eğildi ve bir avuç dolusu taş aldı. Bir tanesini fırlatıp beni omzumdan vurdu. İkinci bir taşı göğsüme fırlatarak "Belki, Agor haklıydı," dedi. "Sen bir kılıç ustası değilsin. Sadece bir hırsızsın çünkü daha iyi bir şey alabilme yetin yok. Düğümleri çözebilmek güzel numara ama bu ne seni ne de beni doyurur."

Bana bir taş daha fırlattı. Bu seferki daha sert çarptı ve karnımda bir kesik oluştu. "Buradaki herkesten daha mı iyi olduğunu sanıyorsun? Benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? O zaman benimle hemen burada dövüş?" Ve taşların geri kalanını da fırlattı. Taşlardan biri yüzüme gelmesin diye çömeldim ama yine de yanağıma isabet etti.

Kılıcımı kaldırdım. Artık dövüşmeye hazırdım. Karşılık olarak, Devlin de pozisyonunu alıp tek ayağını öne attı. Öfkeli bir yüz ifadesi vardı. Onun kötülük dolu siyah gözlerinin içine baktım ve onların ardında hiçbir şey olmadığını fark ettim. Ne insanlık, ne sevgi, ne de ruh vardı. Öfkesi dışında tamamen boştu. Benim uzun zamandır hissettiğim öfkenin neredeyse aynısıydı ve bu beni dehşete düşürdü.

Saldırıya uğradığım geceden beri çok hiddetliydim. O yüzden korsanları yok etmekten başka seçeneğim olmadığına karar vermiştim. Ama bu seçenek benim, Devlin gibi bir adama dönüşmem anlamına geliyorsa kazanmak için başka bir yol bulmalıydım. Önemli olan ona vuramamam değil, vurmamam gerektiğiydi. Onun gibi olmayı reddettim.

Tek bir kelime dahi söylemeden kılıcımı indirdim ve oradan ayrılmak üzere hareketlendim. Ama Devlin beni kolumdan yakaladı, kendine doğru çevirdi ve yaklaştırmak için çekiştirdi. Ayağım kuma takıldı ve sert bir şekilde onunla çarpıştım. Sonra "O mağarada define olsa iyi olur, eğer yoksa seni korsan yapmam hayatımın en büyük hatası olur. Tamamiyle değersizsin. O kılıcı kullanman için sana her türlü fırsatı sundum ama sen bunu denemeye bile cesaret edemedin. Silahsız bir adama karşı bile."

Bunu söyledikten sonra beni yere fırlatıp, yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Tekrar ayağa kalkarak "Silahlıydın," diye homurdandım.

"Ha?" Döndü ve pantolonunun beline sıkıştırdığı küçük bıçağı elimde gördü. Bıçağı onunla çarpıştığımız anda almıştım. Devlin'in yüzü kızardı.

Bıçağı yakınına fırlatıp "Kılıcımla sana saldırmamı umdun. Böylece bu bıçağı bana karşı kullanabilecektin," dedim. "İyi denemeydi ama ben de artık bir korsanım. Sizlerden biriyim."

Devlin "Gerçek bir korsan olsaydın bunu asla geri vermezdin."

"Bana ait olan bıçağı istiyorum," dedim. "Bu basit bir oyuncak değil." Bunu söyledikten sonra uzaklaşmaya başladım.

Devlin "Sage?" diye haykırdı.

Tam zamanında döndüm ve bıçağı bana fırlattığını gördüm. İçgüdüsel bir hareketle kılıcımı çektim ve düz tarafını kullanarak bıçağın yönünü değiştirdim. Sağ tarafa gitti ve uzun çimenlerin olduğu yere düştü.

Devlin, bakışlarını benimkilere kilitledi. Gülümsemesinden kötülük akıyordu. "Öyleyse kılıç kullanabiliyorsun. Ama henüz kullanmayacaksın. Ne zaman kullanmayı düşünüyorsun?"

Bir an duraksadım ve "Senden daha iyiyim, Devlin," dedim. "Onu kullanmam gerektiğini herkes anlayana kadar kılıcı saklayacağım."

Gitmeme izin verdi ama bu sözlerimin bedelini çok yakın zamanda ödeyeceğimi biliyordum.

BÖLÜM 28

Kampın merkezine dönerken, bir ağaç kümesinin orada Imogen'ı gördüm. Yere diz çökmüş, papatya ekiyordu. Kafasını kaldırıp beni gördüğünde kaşlarını çattı.

"Üzgün görünüyorsun," dedi. "Orada neler oldu?"

"Zaman daralıyor. İkimiz için de."

Ona doğru gelmemi işaret etti. İçimi çektim. Huzur bulana kadar yalnız kalmayı tercih ederdim, gel gör ki onun tekliflerini hiçbir zaman reddedemiyordum ve özellikle şu anda da reddedemezdim.

Etrafa göz atarak "Biri bizi görebilir," dedim. Etrafta birileri vardı ama en azından yakınımızda kimseler yoktu.

"Hadi buraya gel." Küçük bir tepeye kadar onu takip ettim. Etraftaki ağaçlar ve tepenin yamacı görülmemizi engelleyecekti. Önlüğünün cebinden bir patates çıkardı ve bana yanına oturmamı işaret etti. Oturdum. "Bu dağlama demirinin yanığı acı verici olabilir."

Dudak büktüm. "Patates mi?"

"Hişt, kolunu göster bana." Dağlanmış kolumu uzattım.

Imogen elimi tuttu, yanığı daha net görecek şekilde kolumu çevirdi.

"Acıyor mu?"

"İyiyim"

"Elbette öylesin. Kemiklerini tam ortadan kırabilirlerdi ve bana bunun da iyi olduğunu söyleyebilirdin." Patatesten bir dilim keserken kolumu kucağına bıraktı.

Ardından Imogen patatesi ince dilimler halinde kesti ve onları yanığın üzerine bıraktı. Patatesler yanığın ateşini anında çektiler. Kesilen parçaları koymayı bitirdiğinde, bıçağı ve patateslerin geri kalanını yere bıraktı. Bir elini bileğimin altına, diğerini dirseğimin altına koydu ve patates dilimlerini dengelemeye çalıştı.

Uzunca bir zaman sessizlik içinde öylece oturduk. Konuşmak ve bu huzurlu ortamı bozmak istemiyordum. Ya her şeyi daha da berbat edecektim ya da sonunda onu buradan ayrılmaya ikna edecektim. Ama bir parçamın onun gitmeyi başaramamasını istediğini fark edince utandım. Bu sefil yerde yanımda birinin olması güven vericiydi.

Sonunda "Seni ve Devlin'i sahilde gördüm," dedi. "Seninle dalga geçiyordu"

"O bir testti."

"Hâlâ burada olduğuna göre testi geçmiş olmalısın"

"Geçemedim. Aslında bu testlerden geçmenin bir yolu olduğundan da şüpheliyim."

Imogen, kestiği patates dilimlerini düzenlemeye başladı, ısınanları yaranın üzerinden alıp yere atıyor ve yerlerine soğuk olanları koyuyordu. "Onunla dövüşeceğini sandım. Benim bulunduğum yerden bile bunu yapmak istediğin çok belliydi."

"Evet, istedim" Aslında hâlâ istiyorum.

"Korsanları dize getiremezsin, Jaron."

"Biliyorum"

"Bu da demek oluyor ki tek şansımız buradan kaçmak. Bu gece buradan kaçabiliriz, sen ve ben. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Kaçmak mı?" Sinirlenerek patates parçalarını kolumdan silkeledim, ayağa kalkıp kılıcımı aldım. "Geçen hafta kaleden ayrılmak için başka bir sebebim olduğunu bildiğini söylemiştin bana. Hatırladın mı?"

Buna cevap vermeden önce yanağından tek bir gözyaşı süzüldü. "Çünkü sen kaçmazsın. Yapılacak tek mantıklı şey bu olsa dahi."

Pat diye "Hayır," dedim. "Asla kaçmam." Ve oradan uzaklaşmak için yürümeye başladım.

"Jaron, dahası var. " Geri dönmeden önce, durdu ve ekledi, "Devlin'in konuşmasına kulak misafiri oldum. Roden geliyor. Onun yarın, gün içinde gelmesini bekliyor."

Durdum ve konuşmadan önce gözlerimi kapadım. "Senden haberi var mı?"

Imogen, kafasını hayır anlamında salladı. "Bir de o gece Carthya'ya gelmeye niyetli olduğunu da duydum. Sana verecek olduğu mesajı umursadığından değil, ondan haberdar olmanı istediği için. Bunun sana yönelik bir saldırı olduğunu anlamıyor musun?"

Bunu çok iyi anlamıştım. Onu son gördüğümden beri bu bilgiyi göğsüme ağırlık yapan bir kurşun gibi taşıyordum.

Kafamı kaldırdım. "Bana söylemeyi planladığın şey bu değildi, değil mi?"

"Korsanlar seni kabul etmeyeceğini ve göndereceklerini ya da yaptığın şeyin ne kadar aptalca olduğunu görüp, ben söylemek zorunda kalmadan burayı terk edeceğini umdum."

Birinin bizi görme riskini bir yana bırakıp, bana daha da yaklaştı. "Anlamıyor musun? Sage ismini duyar duymaz, senin kim olduğunu öğrenecek. Buraya gelmeden önce kendine seçeceğin ismi daha dikkatli düşünemez miydin? Kendine, kimsenin bilmediği bir isim veremez miydin?"

Bakışlarımı yere indirdim. Imogen yapmacık bir şekilde derin bir nefes aldı. "Ah" diye fısıldadı. "Planın buydu. Seni bulmasını istedin. Ne olur bana yanıldığımı söyle."

İçimi çektim. "Yanılmıyorsun."

Bu, onu kızdırdı. "Geçen hafta neredeyse seni öldüreceğini unuttun mu? Ve kalenin güvenli surlarını, ordularını ve dostlarını bırakıp tek başına buraya mı geldin? Bu neyi düzeltir ki? Neyle karşı karşıya olduğundan haberin yok mu senin?"

Çenemi öne çıkardım ve başka tarafa baktım ama henüz söyleyecekleri bitmemişti. "Biliyorum, güçlüsün ve silah tutabilirsin ama taç giyme töreninin yapıldığı geceden beri Roden'ın bir dakika bile olsun kılıcını elinden bırakmadığını söylüyorlar. Dahası geri döndüğünde dövüşmek zorunda kalacağın kişi, sadece o olmayacak. Korsanların tümüyle dövüşmek zorunda kalacaksın. Onlar, Roden'ın tarafında olacaklardır ve hepsine karşı kazanma şansın yok. Hiç yok." Yüzümü elleri arasına aldı ve beni kendisine bakmaya zorladı. "Lütfen! Söylediklerimin doğru olduğunu kabul etmek zorundasın. Korsanlara ya da Roden'a karşı ne kadar öfkeli olduğunun bir önemi yok. Yarın burada kaybedeceksin."

"Bana inancın bu kadar az mı?"

"İnanç, bir insanı olacaklardan koruyamaz." Gözüne yaşlar doldu ve "Kaçmanın sana göre olmadığını biliyorum," diye ekledi. "Başka zaman olsa, ben de bunu takdir ederdim. Ama bir kere de olsa bunu yapmak zorundasın. Benim için kaç. Benim için hayatta kal."

"Olmamı istediğin kişi gerçekten bu mu? Geri kalan ha-

yatı boyunca, çaresiz bir av gibi korkup sinen bir adam mı?"

"Yaşamayı tercih eden bir adam olmanı istiyorum! Umurumda olan şey, senin yaşaman! Eğer sabaha Carthya'ya dönersek, ordularını korsanlardan gelecek bir saldırıya karşı hazırlayabilirsin."

"Evet ve yerime geçecek kişinin oylaması ertesi gün yapılacak! Ordularıma hükmedeceğim." Gregor, yerime geçmek için, vekilleri ikna etmekte biraz zorlanabilirdi. Zira önümüzdeki savaş tehdidi altında, vekiller o ne istiyorsa yapacaklar ve körü körüne onu emirlerine uyacaklardır.

Sendeledim, birden başım döndü ve kalbimin göğüs duvarına dövercesine vurduğunu hissettim.

Komutanın kim olduğunu yeni öğrenmiştim. Roden'ın mesajı buydu. Avenia kralı topraklarımı ne kadar istiyor olsa da ya da korsanlar varlıklarımı ne kadar istiyor olsa da, bana hükmedememişlerdi... Henüz. Ama içeride benim gücüme ulaşabilecek biri vardı.

Doğru soruları sor. Conner bana böyle demişti. Conner'ın zindanından çıktıktan hemen sonra, konuştuklarımıza dair bir şeyler beni rahatsız etmişti. Ama onun söylediklerini sık sık kafamdan geçirmeme rağmen hangi soruları sormam gerektiğini anlayamamıştım. Şimdi anladım.

Imogen koluma dokundu. "Jaron, iyi misin?"

"Hayır," diye hırıldadım. Sanki tehlike tam önümde duruyormuş gibi, elim kılıcıma yapıştı. Tam bu anda, Conner'ın zindanında neyi unuttuğumu anladım.

Ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Conner'a dervanis yağını nereden bulduğunu sorduğumda, Gregor elini kılıcına götürmüştü.

"Bunu neden yapmıştı?" diye mırıldandım. "Bu sadece bir soruydu. Neden Gregor kılıcına uzanmıştı ki?"

Imogen kafasını salladı. "Neden bahsediyorsun?"

Mott bana, ailemin ölümünden bir ay evvel, babamın vekillerden şüphelenmeye başladığını ve kaleye girmeden önce aranmalarını istediğini söylemişti. Oysa Conner korsanlardan aldığı bir şişe dervanis yağıyla içeri girebilmişti.

Doğru soruları sor.

Soru, onun zehri nereden aldığı değildi. Asıl soru bu şişe ile kalenin içine nasıl girebildiği idi.

Conner'ın ailemi öldürmek için yardıma ihtiyacı vardı. Kalemde ikinci bir hain daha vardı.

Belki de Conner, yardım aldığını bile bilmiyor olabilirdi. Korsanlar, Conner'ın rahatlıkla içeri girebilmesi için başka biriyle kolaylıkla işbirliği yapmış olabilirlerdi.

Yalnızca tek bir adamın, bir vekilin üzeri aranmadan kaleye girmesine izin verme yetkisi vardı. Avenia kralının yanındakilerin korsan oldukları anlaşılmadan kapılarımdan girmelerine izin veren de aynı adamdı.

Gregor, zindanda kılıcına uzanmıştı, çünkü tam o anda, onun ikinci hain olduğunu bildiğimi düşündü. Bana karşı kılıcına ihtiyacı olacağını düşünmüştü.

Bahçede bana saldırılacağından Gregor'ın haberi vardı. Roden'ın mesajının, boyun eğmem için beni korkutmayı amaçladığını biliyordu. Bu, Gregor'a yerime birinin geçmesi konusunda vekilleri ikna etme olanağı verdi.

Ve Gregor saklanmam için beni nereye gönderirse göndersin, bahse girerim korsanlar da o yeri bileceklerdi.

Conner'ı öldürmek korsanların umurunda değildi. Onlarla ilişkisi zaten ortaya çıkmıştı. Ama Gregor'ın ailemin ölümüyle ilişkilendirilmemesi için, Conner'ın ölmesi gerekiyordu.

İki gün içinde, Gregor kendini yerime geçecek kişi olarak

ilan edecekti. Şu an benim yerime geçip benmişim numarası yapan Tobias, onun bu emeline ulaşması için tek engeldi. Tobias, şu an, büyük bir tehlike altında. Ve ikisinin arasında kalan Amarinda'ya ne olacak diye merak ediyorum?

Bunlardan dolayı biraz paniklemiş görünen Imogen'a baktım. "Neler oluyor?" diye sordu.

Tekrar ayağa kalktıktan sonra "Şimdi gitme zamanı," dedim. "Bu gece benimle ahırların orada buluş. Kamptaki son ışık söndükten bir saat sonra."

"Nöbetçiler kampı koruyorlar."

"Onları atlatamaz mısın?"

"Atlatabilirim." Imogen bir an duraksadı, yanağına süzülmüş bir damla yaşı sildi. "Teşekkür ederim, Jaron"

Başımı sallayarak ona karşılık verdim ve bundan sonra olabilecek her şeyi bir araya getirmeye çalışarak gözlerimi kapadım. Gözlerimi tekrar açtığımda Imogen gitmişti.

BÖLÜM 29

Akşam yemeğine gittiğimde, Fink'in çoktan masasına oturduğunu gördüm. Erick ve diğer adamlar da kendi yerlerine oturmuş yemeklerinin gelmesini bekliyordu. Fink, bana yer açmak için biraz kenara çekildi. Ancak bana keyifsizce merhaba dedikten sonra önündeki kâseyi ileri itti ve kafasını masaya koydu.

"Uykun mu var?" diye sordum. "Öğle uykusuna yatmadın mı?"

"Sus." Fink'in hırçın ses tonu beni şaşırttı. Aramızdaki arkadaşlığın kesin kurallarından birine göre, huysuz olan tarafın ben olmam gerektiğini düşünüyordum.

"Kafanı masadan kaldır ve dik otur yoksa yemeği başından aşağı boca edecekler." Bana bir bakış attı ama dediğimi yaptı. "Sorun nedir?" diye sordum.

Fink, yakınlarda bize kulak kesilen korsan var mı diye etrafı kolaçan etti. Sanki korsan bile sayılmayacak küçücük bir çocuğu gizlice dinlemek, onların öncelikli göreviydi. Daha sonra bana doğru eğildi ve fısıltıyla "Eve gitmek istiyorum," dedi.

"Hangi ev? Hırsızların kampına mı?"

"Belki. Burayı sevmedim."

"Erick burada kalıyor," dedim. "Onun geri döneceğinden şüpheliyim."

"Biliyorum." Omuz silkti. "Ya sen?"

Eğer eve dönmezsem Tobias'ın ihaneti ortaya çıkardı. Gregor, intikamını Tobias üzerinden alırdı ve ben dönüp onun foyasını meydana çıkarmadan önce, hem Amarinda hem de krallığım üzerindeki tahakkümünü pekiştirirdi. Ama şimdi gidecek olursam, korsanlar Carthya'ya savaş açar ve her şeyi yerle bir ederlerdi.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum diye," mırıldandım.

Bana daha önce yemek servisi yapan koyu renk saçlı kız Serena, kâselerimize yemek koymaya geldiğinde, ikimiz de sus pus olduk. Elini omzuma koydu ve "Senin biraz daha fazla yemeğe ihtiyacın var, çok zayıfsın," diye fısıldadı.

Fazladan yemek için ona gülümseyerek karşılık verdim ve teşekkür ettim. Çok aç olmadığım halde, bütün kâsedekileri silip süpürmeyi planladım. Ben de son zamanlarda oldukça zayıflamış olduğumu fark etmiştim.

"Şuna bak." Masaların diğer ucundaki Imogen'ı işaret ediyordu. Serena'ya dik dik bakarken gözlerini kısmıştı. "Artık senden o kadar çok nefret etmediğini düşünüyorum. Diğer kızın sana fazladan yemek vermesine sinirlendiğini sanıyorum. Seni kıskanıyor."

Bakışlarım Imogen'ınkilerle buluştu ve kafamı hafifçe salladım. Mesajı aldı ve diğer tarafa döndü.

Başka bir masada oturmakta olan Devlin, ayağa kalktı ve gür bir sesle "Canım biraz eğlenmek istiyor," dedi. "Kılıç müsabakası yapmalıyız."

Herkes sessizliğe gömüldü. Hiç kimse eğlenmek için Devlin'le kılıç müsabakası yapmak istiyor görünmüyordu.

Devlin, bıçağını çekti ve rastgele bir korsanı sonra başkasını işaret ederek "Seninle mi dövüşmeliyim, yoksa seninle mi?" dedi. Önümdeki kâseye odaklandım ve çenemi kapalı tuttum. Devlin "Hadi ama benimle dövüşecek gönüllü yok mu?" diye devam etti. "Benden daha iyi olduğunu düşünen kimse yok mu?" sonra bakışlarını benim üzerime dikti. "Sage, benimle sen dövüşeceksin."

Bu bir istek değildi. Herhangi bir seçim yapma ve kazanma şansım yoktu. Hayatım ya Devlin'in ellerinde son bulacaktı ya da onu yendikten sonra adamları beni öldürecekti. Karnıma ağrılar girdi.

"En azından henüz sıcakken yemeğimizi bitiremez miyiz?" diye sordum.

"Ben çoktan yedim ve senin için yemeğin bir önemi yok. Çünkü onu sindirecek kadar uzun yaşamayacaksın."

Yine de yemeğimden bir kaşık daha aldım. Devlin, yerinden kalkıp masamın olduğu yöne doğru yürürken, beni izlemeye devam etti. Sonunda kendimi ayağa kalkmak için zorladım. Kesin olarak bildiğim tek şey öyle ya da böyle bu dövüşü kaybedecek olan tarafın ben olacağıydı.

Aniden Devlin hiddetle haykırdı ve ilk kez o zaman başımı kaldırıp ona baktım. Üzerine yemek dökülmüştü ve sağ kolundan ve göğsünden et suyu damlıyordu.

"Beni affedin efendim. Geldiğinizi görmedim." Imogen, anında eğilip yerdeki tencereyi oradan aldı.

"Seni sakar hizmetçi!" Devlin, ona vurmak için elini kaldırdı ve sonra yavaşça indirdi. Önce ona sonra bana baktı ve küfrederek ağır ağır yürüyerek uzaklaştı.

Tekrar yerime oturdum. Ama kılıcımı o kadar sıkı kavramıştım ki onu bırakıp kaşığıma uzanmak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekti. Diğer kızlar ses çıkarmadan Imogen'a yardım edip hep birlikte yerdekileri topladılar ve hızla uzaklaştı-

lar. Adamlar kendi aralarında sessizce mırıldanarak konuştular ama kimse söylediklerinin dikkat çekmesini istemedi. Öbür tarafımdaki Fink, neredeyse dona kalmış hâlde oturuyordu.

"Fink," diye tısladım. "Yemeğini ye."

"Biraz önce seni öldürebilirdi."

"Yemeğini ye."

Ama kâsesini ileri itti ve başını bir kez daha masaya geri koydu. Sonunda bütün akşam kafamda düşünüp taşındığım şeyi yerli yerine oturttum. Kaşığımı kâseme daldırdım ve "Bu gece ışıklar söndükten bir saat sonra benimle ahırların orada buluş," diye fısıldadım.

"Neden?"

"Sadece orada ol. Ve seni hiç kimsenin takip etmediğinden emin ol."

Işıklar söndükten yaklaşık yarım saat sonra kalktığımda Fink, çoktan gitmişti. Bir saatten fazla bir süre önce tuvalete gitmek için izin istemiş ve bir daha geri dönmemişti. Dönmediğini hiç kimse fark etmedi.

Sessizce doğruldum ve battaniyemi sanki hâlâ altındaymışım gibi görünsün diye, kabarttım. Eğer şeytanlar bu gece merhametlilerse, odadaki hiç kimse uyanmazdı. Özellikle de parmak uçlarımda yatağına doğru yürüdüğüm adam.

Erick, barakanın uzak kısmında, çok da iyi bir yerde yatmıyordu. Soğuk deniz meltemi ilk olarak onun yatağının olduğu yere vururdu. Bu nedenle sıkı sıkı battaniyesine sarılmış ve başının büyük bir kısmını da onun altına saklamıştı.

Her korsanın yatağının altında, kişisel eşyalarını koymaları için boşluklar vardı. Adamların çoğunun sandıkları ya da büyük sepetleri vardı. Ancak burada çok yeni olduğu için, Erick'in ya-

tağının altında çok az eşyası vardı. Çizmeleri ve kılıcının kılıfı oradaydı ama kılıfın içinde kılıcı yoktu. Çoğu adamın yaptığı gibi onun da kılıcıyla birlikte uyuduğunu tahmin ettim. İstediğim şeyi bulana kadar, elimle sessizce yeri yokladım.

Harlowe'un cep saatini aldım ve tik tak seslerinin duyulmaması için onu avucumun içinde sıkıca tutup gömleğimin cebine attım. Sonra da sessizce hareket ederek barakadan çıktım. Gökyüzü karanlık ve bulutluydu. Bu benim için bir ödüldü, çünkü böylece gece nöbeti tutmakta olan adamlara görünmeyecektim. Devlin'in kaldığı barakaya doğru yol aldım ve ne yapacağıma karar vermek için dışarıda bir ya da iki dakika kadar bekledim. Conner'ın malikânesinde yaptığım gibi horlayan adamın barakasına girip tanrının beni korumasını beklemek, saflık olurdu. Devlin'in uykusu hafif gibi görünüyordu ve barakanın zifiri karanlığında bıçağımı bulabilmek için en fazla birkaç dakikam olabilirdi. Bu iyi bir fikir değildi.

Yine de o bıçağı gerçekten istiyordum. Ya da en azından onun Devlin'de kalmasını istemiyordum.

Kapısını çok az aralayarak açtım ama tek ayağımı içeri atıp anında geri çektim. Yakınlarda biri vardı. Ayaklarımın altındaki yumuşak kumun sesini duyarak etrafı kolaçan etmek için dolandım. Gölgelerin arasından başparmağını dudaklarına götürerek sus işareti yapan Imogen göründü.

Ağzını kulağıma yaklaştırdı ve "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir silaha ihtiyacın var," diye cevap verdim. "Her ihtimale karşı."

"Beni korumak için sen, yanımda olursun. Dahası bende bu var." Sonra benden uzaklaştı ve cebinden mutfaktan aldığı bir bıçak çıkardı.

Onu başımla onayladım ama tekrar Devlin'in kapısına baktım. "Beni bekle." Barakaya girmek için hareketlendim

ama Imogen koluma dokundu ve kafasını hayır anlamında salladı.

"Hayır, Jaron," dedi. "Lütfen burayı hemen terk edelim."

Duymak istediğim şey bu değildi ama haklıydı. Oraya girerek risk almak çok aptalcaydı. Beni de kendisiyle birlikte gitmeye teşvik ederek uzaklaştı. Sonunda pes ettim ve onun ardından gittim. Gölgelerin arkasına saklanarak hızla ahırların o tarafa yöneldik.

"Geceleri kaç nöbetçinin devriye gezdiğini biliyor musun?" diye sordum.

"Emin değilim. Tüm söyleyebileceğim bir nöbetçinin her on dakikada bir karargâhın önünden geçtiği."

Denizcinin kaçmasına yardım ederken bunu öğrenmiştim. Çok fazla zaman yoktu.

Ahırların yakınındaki çalılıkların arkasına çömeldik. Tam ortada bir nöbetçi devriye geziyor ve atların olduğu kısımlara göz atıyordu.

"Oradan ayrıldığı anda acele etmeliyiz." Harlowe'un saatini cebimden çıkardım ve onu Imogen'ın avcuna bastırdım.

"Bu nedir?" diye sordu. Elindekinin ne olduğunu fark ettikten sonra bile kafasını cevap bekler gibi sallamaya devam etti.

"Onu sakla," diye fısıldadım. "Çok önemli."

Benden uzaklaştı ve arkasını döndü. Cep saati artık elinde değildi. "Neden..." diye sormak için ağzını açmıştı ki, nöbetçinin kapıdan çıkıp bize doğru aksayarak geldiğini görünce sustu. Yaklaştıkça onun, dün Devlin'in sopa ile dövdüğü kıvırcık saçlı çocuk olduğunu fark ettim. Bir keresinde Bayan Turbeldy de yetimhanede beni bir sopa ile dövmüştü, o yüzden çocuğun yürürken çektiği acı tanıdık geldi.

Imogen'ın bıçağını almak için elimi uzattım ama o bıçağı

bana vermeden önce çocuk bizim yakınımızda durdu. "Orada kim saklanıyorsa dışarı çıksın," dedi.

Elimi Imogen'ın omzuna koydum ve ben ayağa kalkarken onu çalılığın arkasında çömelmiş bıraktım. İkimizi birden görmediğini umdum. Elinde bir kılıç vardı ve kılıcın ucu aşağı doğru duruyordu. Bu çocuk kılıç ustası değildi.

Bana biraz daha yaklaştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bunu sormamanı tercih ederdim."

"Yanında kimse var mı?"

"Bunu sormamanı özellikle tercih ederdim."

Çocuk "Ayağa kalk," diye emretti.

Imogen yavaşça kalktı. Onun saç örgüsünü açtığını fark ettim. Buraya romantik zaman geçirmek için geldiğimiz izlenimi yaratmaya çalıştığı çok belliydi.

Çocuk kafasını salladı. "Kimse kızlara dokunamaz. Bu korsan kurallarından biridir."

"Bu seferlik görmezden gelsen, olmaz mı?" İkna olmuş görünmedi, o yüzden ben de "Hepimiz kuralları çiğneriz," diye ekledim. "Belki kızlar da çiğner. Belki bir mahkûmun düğümlerini yeterince sıkı bağlamamak da hatadır."

Yüzü asıldı. Benim araya girip onu daha beter dövülmekten kurtardığımı hatırlatmam, açıkça hoşuna gitmemişti.

Sonunda "Ben seni burada görmedim," dedi. "Ama tek nöbetçi ben değilim, o yüzden hemen gitsen iyi olacak."

"Kesinlikle niyetim bu," dedim.

O gidince Imogen'la birlikte ahırlara koştuk. Mistik, ortadakilerden birinde tutuluyordu. Imogenin de yardımıyla iki dakika içinde onu eyerledik ve binmeye hazır hâle getirdik.

Karanlığın içine çekilerek "Burada biri var," dedi.

Etrafa bakındım ve Fink'in çitlerin üzerinden atlayarak

ahıra girdiğini gördüm. Imogen'a "Sorun yok," dedim. "O da bizimle birlikte geliyor."

Fink, "Buraya gelmek düşündüğümden daha zormuş," dedi. "Geç kaldığım için üzgünüm." Imogen'ı görünce kısa süreliğine duraksadı. "O burada ne yapıyor? Onun senden nefret ettiğini sanıyordum."

Şimdi etmiyorduysa bile yakında edebilirdi. Imogen'ın Mistik'in sırtına çıkmasına yardım ettim ve Fink'e gelmesi için işaret yaptım.

Fink "Atını alamayız," dedi.

"Seninle Mistik üzerine iddiaya girdim," dedim. "O artık senin atın."

Imogen etrafa bakınarak "O zaman senin için ikinci bir ata ihtiyacımız olacak," dedi.

"Hayır." Başımı kararlı bir şekilde salladım. "Olmayacak."

"Mistik, üçümüzü birden taşıyamaz." Imogen'ın umut dolu ifadesi bir anda yok oldu. "Hayır olamaz! Bana bu yüzden o saati verdin."

"O saat Libeth'te yaşayan Rulon Harlowe adlı bir soyluya ait. Saati adama mutlaka ulaştır."

"Burada kalmayacağımız konusunda seninle anlaşmıştık," dedi. "Lütfen bu tür oyunlar oynama."

Bunun bir oyun olmadığını belli etmek için ifademi sertleştirdim. Ona, Gregor'ın ihanetini detaylıca açıklayan bir mektup uzattım. "Bunu Mott'a teslim etmelisin, başka hiç kimseye değil. Başka birinin eline geçme riski söz konusu olursa, mektubu hemen yok et. Çok uzakta olmayacağım."

Ona uzattığım notu tutan Imogen "Hayır, bizimle birlikte gelmelisin," dedi.

Mutfaktan aldığı bıçağı göstermek için avcumu açtım.

Onu koyduğu gömlek cebini bir kez daha kontrol etti ama orada olmadığı gerçeğiyle yüz yüze kaldı. "Buradan ayrılacağına söz veriyor musun yoksa bıçağı Fink'e verip seni buradan zorla götürmesini mi isteyeyim?"

Imogen dudaklarını sıkı sıkı bastırdı ve boş boş ileri baktı. Devlin'in beni bağlamak için kullandığı ipi Fink'e uzattım. "Eğer gerekirse onu kendine bağla ama buradan yeterince uzaklaşıp güvenli bir yere ulaşana kadar yanından ayrılmasına izin verme." Sonra da bıçağı Fink'e uzattım.

Imogen, konuştuğunda ağzından çıkan kelimeler yarım yamalak ve öfkeliydi. "Çiçekleri senin için diktim ama çoktan ölmeye başladılar. Nedenini biliyor musun? Çünkü toprak verimli değil. Buraya ait değiller. Sen de değilsin. Gidip onlara bak ve kendi geleceğini gör."

Belki geleceğim öyleydi ama onunla tartışmaya bir son verdim. "Mott Dichell'daki kilisede, oraya ulaşmalısınız. Üçünüzün de bir an önce Avenia'dan çıkmanızı istiyorum," dedim ve Mistik'i yürümesi için yönlendirdim.

Imogen "Ya sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"Eğer buradan ayrılabilirsem sizinle Drylliad'da buluşacağım."

"Ne demek ayrılabilirsem?"

Ona hiddetle baktım ve Mistik'in kıçına vurdum. Bana bakmak için Imogen geri döndü ve "Jaron, lütfen," dedi. Ama çoktan yola çıkmışlardı.

Uzaklaşırlarken Fink'in "Jaron da kim?" diye sorduğunu duydum.

BÖLÜM 30

Erken saatlerde çalan bir alarm sesi ile sabahın tüm huzuru alt üst oldu. Bütün gece ayakta olduğum için zaten uyanıktım. Drylliad'dan ayrılalı bir hafta olmuştu ve bu zaman içinde bir sürü şey oldu. Ama hiçbir şey beni önümüzdeki birkaç saat içinde olabilecekler kadar endişelendirmedi. Alarmın Imogen'ın yokluğundan ötürü çaldığı çok açıktı.

Agor, koşarak bizim barakaya girdi ve "Hizmetçi kızlardan biri kayıp," diye bağırdı. "Bir at çalmış."

Erick ayağa kalktı ve etrafa bakındı. "Fink de kayıp... benimle birlikte gelen çocuk."

Agor bana "Çalınan senin atınmış," dedi.

"O artık Fink'in atı," dedim. "Dün gece onu bir iddiada kazandı. Çok uzağa gitmiş olamazlar. Belki ormanda böğürtlen topluyorlardır."

"Oraları çoktan kontrol ettik." Agor, kötü kötü baktı. "Dahası bunun için izin almaları gerekiyordu. Devlin, korktukları için kaçtıklarından emin. Ama nereye?"

Erick "Fink, Dichell'a dönüyor olabilir," dedi.

"Fakat hizmetçi kız oraya gitmek istemez," dedim.

"Onunla son konuştuğumuzda bu konuda çok netti."

"O zaman at haricinde, kaybolan birini bulmamıza imkân

yok." Agor herkese "Giyinin," diye seslendi. "Kampın her tarafını arayacağız."

Çizmelerimi giymeye başladım. Erick kendininkileri çoktan giymişti ve gelip yanıma oturdu.

"Neler olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. "Fink'in ayrılmak istediğini sanıyor musun?"

"Buraya ait değildi," dedim. "Eğer yeterince uzaklaşmışsa onun için mutlu olman lazım."

"Evet." Erick hayal kırıklığıyla dilini şaklattı. "Ama onun ayakaltında olmasına alışmıştım."

Ben de hazır olunca, kampın etrafındaki aramaya katıldık. Bu tamamen gereksiz bir hareketti. Sadece çoktan gittikleri belli olduğu için değil ayrıca hepimize etrafı aramamız emredildiği için sürekli birbirimize takılıp durduğumuz için de gereksizdi.

Geride beni suçlu çıkaracak herhangi bir şey kalmadığına emin olmak için, ilk olarak ahırların oraya gittim. Sonra da mümkün olduğunca geçtiğimiz yerleri yeniden kontrol ettim ama her yer temizdi. Sonunda Agor, Imogen'ın ve Fink'in kaçtıkları sonucuna vardı. Bu, onun varabileceği tek sonuçtu zaten.

Bununla birlikte korsanlar kahvaltı için masada toplanmaya başladılar. Maalesef diğer hizmetçi kızlar bütün sabah boyunca, Imogen'ın kaçışıyla ilgili sorguya çekildiler. O yüzden hiçbir şey hazır değildi. Zaten herkes önemi olmayan iki kişi kaçtığı için sabah bu şekilde uyandırılmaktan ötürü, çok sinirliydi. Açlık, bu durumu daha da beter bir hâle getiriyordu.

Tepeden aşağı inip, sahile doğru gittim. Herkesten mümkün olduğunca uzaklaştım. Zaman daralıyordu ve düşünebileceğim sakin bir yere ihtiyacım vardı.

Kampın ana kısmında bir nöbetçi "Birileri geliyor!" diye bağırdı. "Kız ve çocuk geri döndü."

Hemen başımı o yöne çevirdim ve hızla yanına koştum. Diğer adamlar da geldiği için kendime daha iyi görüş açısına sahip olabileceğim bir yer edindim. Buna nasıl cüret ederdi? İlk seferinde onu güvenli bir şekilde uzaklaştırabilmek yeterince güç olmuştu. Bunu tekrar yapabilme şansım yoktu. Olsa bile bunu, iş işten geçmeden yapamazdım. Ama durduğum noktadan onu, henüz göremiyordum.

Nöbetçi "Yalnız değiller," diye devam etti. "Esir alınmışlar."

"Kimin esiri?" Agor, dürbünü nöbetçinin elinden kaptı ve kendi baktı.

Devlin "Gelen kim?" diye sordu.

Agor, dürbünü nöbetçiye geri verdi ve "Adamımızın Drylliad'a girebilmesi için Vargan'a yarım eden Carthya'lı askere benziyor," diye seslendi. "Adı neydi?"

Devlin, kılıcını çekti ve tatsız bir ses tonuyla "Gregor Breslan," dedi.

Yakındaki bir ağacın dibine sindim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Gregor, Tarblade Koyu'na gelmişti. Ve Imogen, onun esiriydi.

Gregor, sırtında Imogen ve Fink olan Mistik'i çekerek kampa girerken, ben de dikkatlice gizlendim. Yine de durduğum yerden her şeyi net bir şekilde görebiliyordum. Gregor, Fink'e verdiğim iple Imogen ve Fink'i birbirlerine bağlamıştı. Her ikisi de çok korkmuş görünüyordu.

Şimdi ne yapacağıma karar vermek için kafamı çalıştırdım. Ne Imogen ne de Fink korsandı, o yüzden kanunlara bağlı değildiler. Yani resmi olarak. Zarar verilmeden kodese konulacaklarını düşündüm. Ben oraya gizlice girip onları çıkarana kadar, orada kalabilirlerdi.

Bunu kafamda hallettikten sonra, Gregor'ın kampa gelişine odaklandım. Duyduğum homurdanmalardan hiç kimsenin onu gördüğü için memnun olmadığını anladım. Ama onla-

rın hissettiği hiçbir şey benim gerginliğimle mukayese edilemezdi. Tobias'ı çoktan öğrenmiş ve benim burada olduğumu keşfetmiş olma ihtimalini görmezden gelemiyordum. Eğer öyleyse beni deşifre etmek için gelmiş olmalıydı.

Kampa girdiğimizde Erick'le benim yaptığımız gibi Gregor da kılıcını yukarıda tutup, keskin kısmını alta getirdi.

Onu ilk karşılayan, Agor oldu. "Buraya davet edilmeden gelmemeniz gerektiği konusunda uyarılmamış mıydınız, Efendi Breslan? Planımız Jaron daha az görünür hâle geldiğinde, yerine biri geçene kadar beklemekti."

Gregor "Geçerli bir nedenim olmadan buraya gelmemem gerektiğini biliyordum," diye karşılık verdi. "Ama inan bana, geçerli bir nedenim var. İlk olarak iki kaçağınızı size hediye olarak sunmama izin verin."

Buradan geldiklerini Fink söylemiş olmalıydı. Imogen asla söylemiş olamaz.

Agor "Onları nerede buldun?" diye sordu.

"Buradan kilometrelerce uzakta. Dichell'a doğru giderken."

Sessizce sızlandım. Belki de bilinen yollardan giderlerse izlerinin kolaylıkla sürülebileceğini ve iz bırakmayacak şekilde bir yol takip etmenin daha akıllıca olacağını düşünmüşlerdi.

Şu anda herhangi bir konuşma ile ilgilenmediğimden habersiz görünen Erick, eliyle omzuma dokunarak "Sen ne düşünüyorsun, Sage?" dedi. "Sence Fink'e ve çiçekçi kıza ne yapacaklar?"

Cevap olarak omuz silktim. Agor Gregor'ın esirlerine bir adım daha yaklaştı. "Buradan ayrılmak kimin fikriydi?"

Imogen "Benim fikrimdi," dedi. "Yolda yardımı dokunur diye çocuğu benimle birlikte gelmeye ikna ettim."

Fink "Bu doğru değil," dedi. "İkimiz de gitmek istedik. Korkmuştuk."

Agor "Elbette korkmuştunuz," dedi. "Ama Devlin'e gidip sizi azat etmesini istemeliydiniz. Karanlık çökünce kaçmanız oldukça şüpheli görünüyor."

Gregor "Şüphelenmelisiniz," dedi. "Çocuğu tanımıyorum ama bu kız sıradan biri değil. Kral Jaron'ın Carthya'ya geri getirilmesinde önemli bir rolü var. Çok yakın dost olduklarını herkes biliyor."

Bu Devlin'in dikkatini çekti. Öne çıktı ve birkaç korsana Fink ve Imogen'ı attan indirmelerini emretti. Atın sırtından ilk indirilen Fink oldu. Onu diz üstü yere koydular ve eğer bir milim hareket edecek olursa bacaklarını keseceklerini söylediler. Fink'in gözleri kocaman açıldı ve onları bir kez olsun kırpmadı. Hiçbir yere gitmiyordu.

Ardından Imogen attan indirildi ve Devlin'le yüz yüze gelmesi için onun yanına getirildi. Devlin'in yanında uzun duruyordu ama bulunduğum yerden bile ne kadar korktuğunu hissedebiliyordum.

Devlin "Carthya kralının dostu, nasıl olur da sonradan gelip Avenialı korsanların hizmetçiliğini yapar?" diye sordu.

"Gregor yanılıyor, Jaron benim dostum değil." Imogen, o kadar özgüvenli konuşmuştu ki gerçekten buna inanıp inanmadığını merak ettim. "O, beni kaleden mümkün olduğunca uzağa yolladı. Gregor da bu gerçeği doğrulayabilir. Yaşamak için bir şeyler yapmak zorundaydım, o yüzden buraya geldim."

"Yine de bu inanılmaz bir tesadüf. Geçmişte kralınla aramızda geçen olayları mutlaka biliyorsundur." Devlin, kahkaha attı. "Anlat ona Gregor."

Gregor "Dört sene önce Conner bu korsanları Jaron'ı öldürmeleri için tuttu," dedi. "Eminim ki onunla yaptığın birçok sohbette sana bundan bahsetmiş olmalı." Sonra Gregor dikkatini Devlin'e çevirdi. "Buraya gelme nedenim vekillerin Bevin Conner'ı, size vermeye karar vermesi. O ahmak

kraliyet ailesini yardım almadan öldürdüğüne ve sizi her zaman kullanabileceğine inanacak kadar kibirliydi. Ondan kurtulacağım için memnunum."

Devlin "Conner'ın ölmesini hep isteyen sendin, biz değildik," dedi. "Seninle aramızdaki ilişkiyi yanlışlıkla olsa bile, ortaya çıkarmasın diye onu öldürmeyi kabul ettik. Ama bizim asıl ilgilendiğimiz Jaron. O ne olacak?"

Gregor kafasını salladı. "Ona kolaylıkla ulaşabilin diye Jaron'ı güney sınırına yollamayı denedim ama benim isteklerimin aksine Drylliad'a geri döndü. Ancak kendini karargâhına hapsetti ve dışarı çıkmıyor. Korkuyor ve psikolojik olarak zayıf olduğu için de paranoyakça davranıyor ama bu çok uzun sürmez ve kısa zamanda toparlanıp kontrolü tekrar eline almaya çalışır. Korsanlar, Jaron'ı yıllardır istiyorlardı ve onu almak için bundan daha iyi zaman olamaz. Eve döndüğümde vekiller beni, onun yerine geçecek kişi olarak seçecekler. Bütün orduları komutam altına alacağım ve size güvenli bir geçiş hakkı sağlayacağım. Bu anlaşma, aramızdaki dostluğu pekiştirecek."

Erick, bana baktı. "Sanırım bahsettiğin Carthya definesine yakında sahip olacağız ama senin planladığın şekilde değil."

"Hayır," diye homurdandım. "Benim planım bu değildi." Gregor'ın, Tobias'ın benim yerime geçtiğini anlamamasına memnun olmuştum ama korsanları kaleye davet etmesi, ortada kutlanacak bir şey olmadığının kanıtıydı.

Devlin ve Agor bir araya gelip, Gregor'ın önerisini kendi aralarında tartışmaya başladılar. Fink, dizlerinin üzerinde hareketsizce duruyordu ama akıllıca davranıp sakin kalmayı başardı. Imogen tek başına grubun ortasında duruyordu. Korktuğu çok açıktı ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Verilecek kararı beklemekte olan Gregor, kibirliliğini gösterip boynunu dikleştirdi. Mistik'i tanımamış gibi göründü. Onları karanlıkta ele geçirmişti. Demek ki o zamandan beri atı, çok da dikkatli kontrol etmemişti.

Birkaç dakika sonra Devlin, Fink ve Imogen'ı işaret etti. "Önce bu ikisini halledeceğiz. Korsan kanunlarına göre onları suçlayabileceğimiz bir kural ihlali yok ama buradan ayrılmalarını cezasız bırakmayacağız. Ne yapacağımıza karar verene kadar onları kodese atın."

Gregor "Ama ortada bu kız tarafından işlenen bir suç var," dedi.

Saklandığım yerden bile, Devlin'in sabırsız iç çekişini duydum. "Suçu nedir?"

Gregor, ceketinin cebinden bir saat çıkardı. Harlowe'un cep saati. "Bunu eteğinin içinde saklıyordu. Bu bir erkek saati, o yüzden onu çalmış olmalı."

Erick, ceplerini kontrol etti. Tüm bu karmaşanın arasında şimdiye kadar saatin kayıp olabileceğini düşünmemişti. Ok gibi fırladı ve koşarak korsanların yanına gitti. "O benim!"

Agor "En son ne zaman sendeydi?"

"Dün gece. Uyumadan önce onu yatağımın altına koydum."

"Kız, onu çalmak için odana girmiş olamaz ama Fink, yakında uyuyordu." Agor ikisine birden baktı. "Biriniz saati çaldığını itiraf etse iyi olur. Böylece diğeriniz ceza almaktan kurtulur."

Fink ve Imogen birbirlerine baktılar. Her ikisi de dehşete düşmüştü. Ama konuşan Imogen oldu. "Saati ben aldım. Fink'in onu aldığımdan haberi bile yoktu."

Devlin "Çocuğu kenara ayırın," dedi. "Kızla görülecek bir işimiz var." Ona biraz daha yaklaştı ve Imogen onun gölgesinde büzülmüş gibi göründü. "Korsan kanunlarına göre bize hizmet eden kızlara asla dokunmayız. Ama onlardan biri bize karşı bir suç işlemişse ona verilecek ceza, adamlarıma vereceğim cezadan daha hafif olamaz. Bana bir kırbaç getirin!"

Gregor, bir adım öne çıktı. "Bunun yerine onu almama izin verin. Onu Jaron'a karşı bir güvence olarak kullanabi-

liriz. Onu korumak için Carthya'nın tamamını vermeyi göze alacaktır. Bunu garanti edebilirim."

Devlin'e bir kırbaç verildi. Kırbacı eliyle sıvazladı ve "Önce gerekli cezayı verelim. Daha sonra onu istediğin amaç için kullanmak üzere alabilirsin. Öncelikle korsanlarıma başkasının malını çalmadığımızın öğretilmesi gerekiyor! Kızın arkasını çevirin."

"Saati o çalmadı." Oraya vardığım anda tüm gözler bana döndü. Aceleyle koştuğum için neredeyse nefessiz kalmıştım. "Ben çaldım."

BÖLÜM 31

Başka bir durumda olsaydık, bu şekilde bir giriş yapmam, kesinlikle çok gülünç karşılanabilirdi. Korsanlar geleni Sage olarak bilmelerine rağmen, Gregor gerçekten şoka girmiş bir hâlde geriye sendeledi. Düşüp kendini yaralamaması çok kötüydü.

Kılıcım elimdeydi ve Devlin'e bakarken onu hazır tuttum. "Beni duydun mu? Cep saatini çalan benim. Onların kaçmasından da ben sorumluyum. Dün gece buradan ayrılmalarını ben söyledim. Eğer o kırbacı bir kez daha kaldırıp kıza vurmaya yeltenirsen seni öldüreceğime söz veriyorum."

Devlin sırıttı. "Cep saatini çaldın çünkü sen bir hırsızsın ama senin bir kılıç ustası olmadığın konusunda anlaştığımızı sanıyordum, Sage."

Gregor, sonunda kendine geldi. "Sage mi? Devlin, bunu söylediğim için beni mazur gör ama sen bir ahmaksın. Onun kim olduğunu bilmiyor musun?"

Devlin, Gregor'ı mazur görmüşe benzemiyordu. Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle kollarını kavuşturdu ve "Beni aydınlat," dedi.

Gregor bana bakıp kaşlarını çattı. "Avenia aksanıyla güzel konuşur ama kendi Carthya lisanıyla da konuşabiliyor.

Eğer isterse karın beyazını çalabilme yeteneğiyle ünlenmiş olsa da, sıradan bir hırsız olmanın çok uzağındadır. Şu anda karşında duran bu çocuk, son dört yıldır korsanların kâbusu olan kişidir, Devlin. Kendisi Carthya'nın kayıp prensi, Jaron."

Bu anın ne kadar gülünç olduğu inkâr edilemezdi. Ancak tek sorun şuydu ki, hiç kimse gülmüyordu. Ama Devlin, neredeyse kırbacı elinden düşürüyordu. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Duyduklarına inanamıyordu. Elimde kılıç olduğu için kimse bana saldırmaya yeltenmedi. Ya da Devlin onlara emir verene kadar, bekliyorlardı.

Korsanların önünde durmakta olan Erick, yumruklarını sıkıyordu. Beni buraya getirmesi için onu kandırmış olmaktan ötürü gerçekten pişmanlık duyuyordum. Çünkü başı büyük beladaydı. Görünen o ki yanında duran ve yüzü kıpkırmızı olan Agor, onun ölümünü tasarlıyordu.

Belki de yanılıyordum. Agor, benim ölümümü de planlıyor olabilirdi. En azından kendi önceliği olarak. Sıradaki Erick olacaktı.

Devlin "Bu doğru mu?" diye bana sordu. "Sen Prens Jaron mısın?"

"Aslında Kral Jaron'ım. Anlaşılan haberler cahiller arasında daha yavaş yayılıyor." Gregor'ı küçümser bir bakış attım. "Şu anda önümde eğilmen, eteğimi öpmen veya bir şey yapman gerekmiyor mu?"

Gregor gülümsedi. "Ben bu şansı bulana kadar senin çoktan ölmüş olacağını düşünüyorum."

"Ah öyle mi? Çok kereler kadeh kaldırıp uzun yaşamam için dilekte bulunmuştun."

"Yakında ailene kavuşacağını bilerek bunun keyfini çıkar." Sonra kaşlarını kaldırıp "Sen buradaysan kaledeki kim peki?"

Başımı yana eğdim. "Sen bana sırlarını anlat, ben de

sana benimkileri anlatayım." Dikkatim Devlin'e çevrildi. "Şu anda olanlar seninle benim aramda. Fink ve Imogen'ı, dikkati başka tarafa çekmek için kullandım. Onları serbest bırak."

Devlin, "Sonra ne olacak peki?" diye sordu.

"Sonra da korsanlar bana teslim olacaklar ve buradan barış sağlanarak ayrılacağım." Başımı Gregor'a doğru salladım. "Karşılığında onu alabilirsin."

Devlin, "Ama böylece tarihimizdeki en büyük ve tamamlanmamış olan işi, inkâr etmiş olacağız," dedi. "Bazılarımız seni öldüremediğimiz için, yaşadıkları hayal kırıklığının üstesinden gelemedi."

"Sizin hayal kırıklığınızı paylaşan bir sürü insan var," dedim. "Doğruyu söylemem gerekirse beni öldürmek isteyen ve önceliği olan başkaları varken, sizin beni öldürmenizin adil olduğunu düşünmüyorum."

Devlin, koca bir kahkaha attı. "Çocuğu sahilin üst tarafındaki odaya kilitleyin. Ona burada ihtiyacımız yok. Ve Gregor'ı, kodese götürün."

"Ne?" Gregor homurdandı ve kılıcını çekmek için elini beline götürdü ama buna fırsat bulamadan dört korsan yanında bitiverdi.

"Şu ana kadar elimizde Jaron'ı öldürme şansı vardı." Devlin'in ses tonu aynı şekilde tatsızdı. "Ama artık elimizde hem o var, hem de yerine geçecek kişi var." Bazı adamlarına başıyla işaret etti.

"Onları götürün."

Korsanlar, Fink'i tutup ayaklarının üzerine kaldırdılar. Daha fazla adam Gregor'ın çevresini sardı ve silahlarını aldı. Sonra ikisini de götürdüler. Gregor'ın, hem tehdit hem de yalvarma içeren af dileği bir süre daha duyuldu. Bu onun en mutlu zamanlarından biri değildi.

Devlin, başını Imogen'a doğru eğdi. "Carthya'dan iste-

diğimizi almak için artık Gregor'a ihtiyacımız yok. Çünkü elimizde kız var."

Imogen'a yaklaşıp ona siper oldum. "Onu da Fink'le birlikte odaya kilitleyin. Ondan istediğiniz her neyse benden alabilirsiniz."

Devlin, bana gülümsedi. "Aslında ben tam tersinin doğru olduğunu düşünüyorum. Senden istediğim herhangi bir şeyi onu kullanarak alabilirim." Adamlarına elini kaldırarak işaret verdi. "Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz."

Korsanlar arı sürüsü gibi üzerime üşüştüler. Onların vurmalarına karşılık ben de vurdum. Bazılarına vurabildim ama birkaç darbe de aldım. Erick bile bana, onlarla birlikte saldırmıştı ama ona vurma şansı yakalamama rağmen başka tarafa döndüm. Bu çabalarım faydasızdı çünkü korsanlar arka arkaya geliyorlardı ve dövüş kısa sürede sona erdi. Kılıcımı aldılar ve onunla sırtıma vurarak beni yere serdiler. Yere düştüğümde ellerimi arkamda birleştirip bağladılar ve Imogen'la beni Devlin'in ayaklarının dibine bıraktılar.

Vücudumun bir kısmını ona bastırarak rahat olmasını söylemeye çalıştım. Ama ne kadar az seçeneğimiz kaldığını biliyordu. O yüzden rahat olması söz konusu bile değildi.

"Cesur denemeydi genç kral ama bize karşı hiç şansın olmadığını bilmeliydin. Buraya Carthya definesinin yerini söyleyeceğine söz vererek geldin ve bunu söyleyeceksin. Dürüst olmam gerekirse ilk başta bu sözüne şüpheyle yaklaştım ama sana daha fazla güvenmeliydim. Belli ki definenin nerede olduğunu biliyorsun. Bana göster."

Agor, Carthya haritasını çoktan yere sermişti. Sonra da tek kaşını kaldırıp benim ne yapacağımı bekledi.

Haritayı görmezden geldim ve hiçbir şey söylemedim. Devlin'in kendi söylediklerini dinliyor olduğu için keyiflendiği çok belliydi, o yüzden benim gerçekten konuşmaya katılmamı istediğini sanmıyordum. Özellikle onun yapma-

mı istediği hiçbir şeyi yapmaya istekli olmadığım için.

Devlin, düz bir hat üzerinde yürümeye ve tüm korsanların duyabileceği şekilde konuşmaya başladı. "Biliyorum ki bir gün gelecek ve Carthya'nın çöküşünde önemli bir rol oynayacağız ama bunun Avenia kralının emirleri doğrultusunda gerçekleşeceğini düşünmüştüm. Fakat bu durum artık değişmiştir. Bugün sona erdiğinde, Jaron diye biri olmayacak ve ben Carthya'nın kralı olacağım."

"Ülkemin kralı olmak istemezsin," dedim.

"Nedenmiş o?"

"Oldukça şişmansın. Tahtıma sığacağından şüphem var."

Kahkaha attı. "Endişeni anlıyorum ama yeni bir taht yaptıracak kadar yeterli vaktim olacak. Eğer yanılmıyorsam Carthya'nın genç bir prensesi var ve tacı kim giyerse onunla evlenmek zorunda. Onun epey güzel olduğunu duydum."

"Ve sen de çok çirkinsin," dedim. "Çocuklarına acı. Prensesin güzelliği bile, çocuklarının çirkin olmasını engelleyemez."

"Bu riski seve seve göze alırım."

"O zaman şimdi ne olacak?" Bu durumdayken ona meydan okumam zor olduğu için kafamı dikelterek ona meydan okudum. "Çünkü şunu bilmelisin ki asla ülkemden vazgeçmeyeceğim ve kesinlikle senin gibi bir domuza teslim etmeyeceğim."

"Ve şimdi de bunu yapabilmem için seni öldürmem gerektiğini söyleyeceksin, değil mi?" Devlin, sırıttı. "Seni kelime israfından kurtarmama izin ver. Seni öldürmek gibi bir niyetim yok... ama henüz. Jaron, bana o mağaranın yerini söyleyeceksin ve tahtı bırakacaksın, aksi takdirde hemen yanına diz çökmüş kızı öldüreceğim."

Devlin'in bir baş hareketiyle, iki korsan Imogen'ı tutup ayağa kaldırdılar. Imogen, dehşet içinde haykırdı ve bana baktı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama iki yanımdaki korsan beni kollarımdan tutup yere bastırdı. "Hâlâ korsan kanunlarına bağlısın," diye bağırdım. "O, herhangi bir suç işlemedi. Ona dokunamazsın!"

"Buraya geldiğinde bana yalan söyledi," dedi. "Bu kuralları geçersiz hâle getirir. Onu hazırlayın."

Ona karşı koymaya devam ettim. "Sen tam bir korkaksın. Hesabını benimle gör, Devlin. Onunla değil!"

Devlin, kırbacın iplerini düğümleyerek "Gregor haklıydı," dedi. "Bu kız için, her şeyi yaparsın."

Korsanlar, Imogen'ın iki elini de, bir ağaçtan sarkıttıkları geniş bir tahtaya bağladılar. Tahtaya, el yerleştirmek için iki delik oyulmuştu. Bu delikler kırbaçlanırken, Imogen'in çok fazla hareket etmesini engelleyecekti.

Ben de, bu arada arkamda duran elimi iplerden kurtarmayı başardım. Arkamda duran korsanı, ayağımla çelme takıp düşürdüm ve bir diğerinin çenesine vurmak için ayaklandım. Beni tutmaya çalışan üçüncü korsandan eğilerek kurtuldum ve kılıcını almaya çalıştım. Ama ulaşamadan bir sürü korsan beni yakaladı. Biri sırtıma vurdu ve nefesimi kesti. Kendime gelemeden önce iki korsan da kollarımı arkada kıstırdı.

"Devlin, sana meydan okuyorum." Hâlâ nefes nefeseydim ve sesim kısıktı. "Korsanların kralı olmak için sana meydan okuyorum."

Devlin kafasını, hayır anlamında salladı. "Bana meydan okuma hakkın yok. Buraya gelebilmek için bana yalan söyledin."

Teknik olarak yalan söylememiştim ama onunla tartışmaya girmek için doğru zaman değildi. Korsan damgasını göstermek için tek kolumu, korsanın elinden çekip, kurtardım. "Buraya gelmek için ne yapmış olursam olayım ben bir korsanım. Sana meydan okumak için tüm haklara sahibim

ve kurallar gereği sen de buna karşılık vermeye mecbursun."

Sonunda Devlin kırbacını indirerek "Pekâlâ," dedi. "Bu çocuk krala kılıcını verin. Meydan okumanı kabul ediyorum. Ölmeye hazırlan."

BÖLÜM 32

Gerçek şuydu ki henüz ölmeye hazır değildim. Sadece ölmekle kalmazdım, daha da kötüsü buraya geldiğim için benim aptal olduğumu düşünenleri haklı çıkarırdım. Dahası son gülen Gregor olurdu. O yüzden ölüp ona bu zevki yaşatmaya niyetim yoktu. Yine de muhtemelen Devlin'in de ölmek gibi bir planı olduğunu sanmıyordum. İkimizden biri kaybedecekti. Kaybedecek tarafın o olacağını umdum.

Korsanlar etrafımızda kaba ve eğri büğrü bir çember oluşturdular. Imogen, çemberin dışında bırakıldı. Ben de zaten böyle olmasını tercih ederdim. Eğer işler kötü gidecek olursa, bunu görmesini istemezdim. Homurdanarak şeytanın kötülüğünü bana değil, Devlin'e karşı kullanmasını istedim. Bu adil bir istekti. Şeytan, son zamanlarda benimle çokça uğraşmıştı zaten.

Agor, kılıcımı, Devlin'in yakınına fırlattı. Üzerine atladım ve hızlıca yuvarlanarak onun yanından uzaklaştım. O da kılıcı bana saplamaya çalıştı ama gömleğimin ucunu yakalayabildi. Gömlek yırtılana kadar ondan kurtulamadım.

Devlin kılıcını, o kadar derine saplamış ki, onu çıkarmak için iki elini kullanmak zorunda kaldı. Bu fırsatı değerlendirip ayak bileğine bir kesik attım. Acıyla haykırdı ve kılıcını

kaldırarak bana doğru savurdu. Darbesini kılıcımla engelledim. İkinci bir saldırı için geri çekildiğinde dizlerine sert bir tekme attım ve onu yere düşürdüm.

Etrafımızdaki kalabalık, Devlin'e tezahürat yapıyordu. Hiç kimsenin bana tezahürat yaptığını duymadım. En azından bu dövüşü kazanmam yönünde bir tezahürat yoktu. Herkes, kellemin uçurulması için çılgınca bağırıyordu. Bu büyük bir sürpriz değildi.

Devlin sendelerken ileri atıldım ve ona doğru koştum. Kendini toparladı ve bana karşılık verdi. Kılıçlarımız kilitlendi. Onun, benden daha güçlü olduğu çok açıktı. Darbelerini, zorlukla karşılayabiliyordum. Ama o, benim darbelerime, sanki ona tüy fırlatıyormuşum gibi karşılık veriyordu.

Yine de daha küçük bir hedef olma avantajına sahiptim ve ayaklarım üzerinde ondan daha çabuktum. O yüzden darbelerinden kurtulmam kolaydı. Ayrıca ondan daha gençtim, bu yüzden yorulması için, onu mümkün olduğunca çok koşturmaya karar verdim. Bu yavaş yavaş işe yaramaya başladı. Kılıcıyla benimkine gaddarca vurmaya devam ediyordu ama refleksleri zayıflamaya başlamıştı. Boşlukları değerlendirip ona fazladan vurabiliyordum.

Bana sağ taraftan saldırdı. Onu engelledim ama dengem bozuldu. Bunu fırsat bilip kılıcı diğer eline aldı ve ben de ileri atılıp, kılıcı omzuna sapladım ve çektim. Devlin haykırdı ve sırtüstü düştü. Zayıf kolu ve bolca kan kaybına neden olan yarası sayesinde sonunda avantaj bana geçti.

Kılıcımı daha hızlı savurmaya başladım. Onu, büyük kısmı tamamen susmuş olan kalabalığa doğru çekilmeye zorladım. Ona rahat hareket edecek yer bırakmadılar. İlk kez, korsanların çoğunun, Devlin'in bu dövüşü ve krallığı kaybetmesi fikrinden hoşlandığını düşünmeye başladım. Ancak bu, onun yerine geçmemi istiyorlar anlamına gelmiyordu.

Devlin kılıcını bıraktı ve bu dövüşün bitmek üzere oldu-

ğunu düşünerek rahat bir nefes aldım. Ama arkasından bir şey çıkarıp diğer koluyla bana doğru savurdu. Elinde ne olduğunu fark ederek yere çömeldim.

"O benim bıçağım!" diye bağırdım. Beni kendi silahımla öldürmeye çalıştığı için aşağılanmıştım, bu yüzden ona hiddetle baktım. Kılıcımı havaya kaldırıp keskin olmayan tarafını koluna indirdim. Bıçak yere düştü. Bıçağa doğru hareketlendi ama kalçasına vurarak onu yere düşürdüm.

Devlin tek kolunu kaldırıp merhamet dilendi ve yavaşça dizlerinin üzerine kalktı. Yere eğilip bıçağımı alırken, kılıcımı da boğazına dayanmış şekilde tuttum. "Bunu çalmama gerek bırakmadığın için teşekkürler. Benim için oldukça fazla bir iş olacaktı."

Devlin başını eğdi. "Sage... Jaron, canımı bağışla, sana yalvarıyorum."

"Eğer hayatta kalmak istiyorsan, önce Imogen'ı serbest bırak."

Agor, öne çıkarak "Devlin'in kızı serbest bırakma yetkisi yok. Hatta kendi hayatını kurtarma yetkisi bile yok," dedi. "Kız korsan kanunlarını çiğnediği için cezalandırılmalı."

Devlin "Ama seni kurtarabilirim Jaron," diye homurdandı ve yaralı omzunu tuttu. "Eğer beni öldürecek olursan korsanlarım seni asla kralları olarak kabul etmeyecekler. Dövüşü kaybettiğim andan itibaren korsanlar sana arka arkaya meydan okuyacaklar. Ta ki takatin kalmayana kadar. O yüzden bana canımı bağışlarsan, ben de sana yaşama şansı tanıyacağım. Buradan gitmene izin vereceğim ve korsanlar bir daha asla sana karşı gelmeyecekler."

"Eğer bu dürüst bir anlaşmaysa bana konseyde bağlantılı olduğun kimselerin isimlerini söyle."

Devlin homurdandı ama kılıcımın ucunu boğazına yasladım. Konuşmaya teşvik etmek için küçük bir çizik attım. "Başka kimse yok," dedi. "Conner'ın başarısızlığından sonra

konseyinde bağlantıda olduğumuz tek kişi, Gregor'dı."

Kılıcı yavaşça geri çektim. "Bunun doğru olduğuna yemin eder misin?"

"Evet." başını kaldırıp bana baktı. "Lütfen."

"O zaman teklifini kabul ediyorum. Bir şey hariç. Seninkiyle bir canı takas edebilirim. O da Imogen'ın canı olmalı. Onun gitmesine izin ver. Bana buradan güvenli bir şekilde gideceğinin garantisini ver."

Devlin, inanamayarak gözlerini kırptı. "Peki sana ne olacak?"

"Ben elindeyim. Ama o, elini kolunu sallayarak gidecek."

"O zaman onu kendin serbest bırak." Devlin arkamızdaki adamlarına hırlayarak "Bu aptalın yaptığı pazarlığı duydunuz. Kenara çekilin!"

Korsanlar, iki tarafa ayrılarak arkalarındaki Imogen'ın ortaya çıkmasını sağladılar. Gözyaşları yanaklarını kirletmişti. Beni gördüğünde yanaklarından yeniden yaşlar aktı. Bileklerine bağlanmış iplere uzandım ve onları çözmeye başladım.

Imogen "Bu şekilde olamaz," dedi. "Başka bir yolu olmalı. Eğer Devlin'i yendiysen..."

"Haklıydı. Eğer şimdi kral olarak onun yerine geçersem önce beni öldürürler ve sonra da sıra sana gelir. En azından bu şekilde birimiz özgür kalacak."

Imogen "O zaman özgür kalacak sen ol," dedi. "Krallığını kurtarmalısın."

"Krallığımı sen kurtaracaksın. Drylliad'a dönüp, Gregor'ın ihanetini ortaya çıkarmalısın."

"Hayır, Jaron." Seni öldürecekler!"

Öldürülmek planlarım dâhilinde değildi ama itiraf etmeliydim ki, şu anki görünüm benim istediğim kadar iyi değildi. Ancak mağarayı bulabilmek için Devlin'in hâlâ bana ihtiyacı vardı. Biraz daha zamanım vardı.

Arkamdaki korsanlara bir bakış attım. Birçoğu Devlin'in

omzundaki yarayla ilgileniyordu ama daha fazlası da yumruklarını sıkmış bana doğru bakıyor ve beni ele geçirmek için kendilerine verilecek emri bekliyorlardı. Bunu yaptıklarında ne olacağını biliyordum ve bu beni dehşete düşürdü. Ama Imogen'ın olacakları görmesini ve bilmesini istemiyordum. Bunu düşünmek bile ellerimin titremesine neden oldu ve ipin geri kalanını çözmekte zorlandım.

Imogen paniklemiş hâlde boştaki eliyle yanağıma dokundu. "Bir kral ülkesi için canını verebilir. Ama senden, onu kurtarmanı istiyorum. Bunu sadece kendim için istemiyorum. Eğer sen yenilirsen, tüm Carthya yenilir."

Titreyen parmaklarımla sağ bileğindeki ipleri çözemedim, onları kesmek için bıçağımı kullandım. Elini kurtardı ve beni kollarıyla sarıp "Eğer aramızda bir dostluk varsa, senden istediğim şeyi yapmak zorundasın," dedi. "Buradan gitmenin bir yolu olmalı. Düşün, yolunu bul ve benimle gel, lütfen. Hiçbir şey için geç değil."

Kendimi konsantre olmaya zorlayarak ona iyice yaklaştım ve kulağına "Bu iş henüz bitmedi," diye fısıldadım. "Buraya başarısızlığa uğramak için gelmedim."

"Ve ben de buraya seni kaybetmeye gelmedim!" Hissettiği çaresizliği gösterircesine tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. "Elimizde kalan tek seçenek buradan kaçman. Bunu benim için yapmayacaksan bile insanların, halkın için yap. Onlar senin için önemli değiller mi?"

"Elbette önemliler." Bu şekilde düşünmesi canımı acıttı. Gözlerimi kapadım. Duygularım dolup taşmak üzereydi. Ama gözlerimi yeniden açtığımda kendimden emin bir ses tonuyla "Mistik'i al ve Drylliad'a git," dedim. "Buraya geri dönme. Asla".

Cevap vermesine fırsat kalmadan, bir sürü korsan beni arkamdan yakaladı. Kılıcımı ve bıçağımı aldılar. Bir kez daha. Imogen'ın, Mistik'e doğru koşup onun sırtına bindiğini göre-

ne kadar beni götürmelerine karşı geldim. Sonrasında kendimi onlara teslim ettim. Beni görünce duraksadı ve bir an bana Devlin'le dövüşmeyi deneyebilirmiş gibi göründü.

Ona "Git!" diye bağırdım.

Gözlerinden yaşlar akarak başını olumlu anlamda salladı. Sonra da Mistik'i mahmuzladı ve ormanın içine dalıp gözden kayboldu.

Bu sırada Devlin'e bir sandalye verilmişti ve yaralı omzu sargı ile sarılmıştı. Sonrasında daha iyi bir bakıma ihtiyacı olabilirdi ama şimdilik sargı yeterliydi. Onunla yüzleşmem için beni yanına götürdüler ve ayaklarının dibine diz çöktürttüler. Diz çökmeye karşı gelerek, bacaklarımı çapraz yapıp bağdaş kurdum ve yere oturdum. Bu onu geçici olarak eğlendirdi.

Devlin "Bir ant içtin," dedi. "Bu yeminini bozduğun konusunda hemfikir miyiz?"

Benim tanımlamama göre değildik. Ama Devlin, kelime anlamlarının ince farklarını tartışabileceğim türden bir adam değildi. Öyle olsa bile yeminimi bozmuştum.

"Acaba en zalimce öldürme metodunu pas geçip, bu meseleyi kâğıt oyunuyla halletmemize imkân yok mu?" diye sordum.

Devlin hafifçe kıkırdadı. "Korkuyor musun?"

Korkmak, içimdeki dehşet hissini tanımlamaya yetmezdi. Arkamda kıstırılmış ellerim hâlâ titriyordu. Ama kendime de öfkeliydim. Bütün iyi niyetime rağmen buraya gelmekle hata yaptığım çok açıktı. Ve benim hatalarımın bedelini ödeyecek çok insan vardı.

Devlin bana doğru eğildi. "Korkmalısın. Çünkü hâlâ kırbacım ve Carthya haritam var. Bana o mağaranın yerini söyleyene kadar, seni kırbaçlamaya devam edeceğim."

Beni tutanlara başıyla işaret yaptı. Beni hızla ayağa kaldırdılar ve biraz önce Imogen'ı bağladıkları tahtaya doğru

sürüklediler. Bileklerin yerleştirildiği deliklerde, kurumuş kan izi vardı. Bu izlerin kimlere ait olduğunu ve bunu hak etmek için ne yaptıklarını merak ettim. Bunlar, her kimdiyse ellerini buradan kurtarmak için çok uğraştığı ve kanın bileklerinden bulaştığı kesindi. Korsanlar, benim de aynı derecede çaresiz olduğumu görmek istediler. Bundan emindim. Aynı derecede emin olduğum başka bir şey daha vardı ki, o da, sonunda beni öldürmeye karar verdiklerinde bunun için minnettar olacağımdı.

Beni bağlamaya başladıklarında, içimdeki korkunun bir kısmını dışarı çıkarmak için bağırmak istedim ama kendimi tuttum. Imogen henüz çok uzaklaşmış olamazdı. O yüzden onun neler olduğunu bilmesini istemiyordum. İçimden haykırmak mümkün olsaydı şayet, sesim kulakları sağır edecek kadar yüksek olurdu.

BÖLÜM 33

Zaten eski püskü olduğu için, gömleğimi parçalayarak çıkarmak onlar için kolay oldu. Devlin, sandalyesinde oturup beni izlemeye devam etti ama Agor kırbacı eline aldı. Yüzündeki öfkeli ifadeden, onun kırbacı kullanma fırsatı yakalamış olmaktan ne kadar keyif aldığını söyleyebilirdim.

Alaylı bir biçimde gülerek "Sen kimsin ki benim bir salak gibi görünmeme sebep oluyorsun?" dedi.

Buna vereceğim cevap gereğinden fazla manidar olacağı için, karşılık vermeye gerek duymadım.

Agor "Devlin'i yenmiş olabilirsin ama gerçek bir dövüşte seni hâlâ yenebilirim," dedi.

Bu pek mümkün değildi. Agor, tehlikeli olamayacak kadar ön görülebilir biriydi. Ama bunu söylemek onu olduğundan daha fazla sinirlendirirdi. Kırbaç elinde olduğu için, susmayı tercih ettim.

Gömleğim tamamen parçalandıktan sonra etrafımda bir tur atıp, nereden başlayacağını düşündü. Derin derin nefes alıp vererek olacaklara hazırlıklı hâle gelmeyi istedim. Mott ve Cregan'ın beni, Conner'ın zindanında kırbaçlamalarının üzerinden uzun bir zaman geçmemişti. Conner'ın kamçısının ipleri daha kalındı, o yüzden sırtımda çürükler oluşmuş-

tu. Ama Agor'un ince ipli kırbacı muhtemelen etimde derin kesikler açacaktı. Mott beni ceza olarak kamçılamıştı ve eğer acıya dayanabilirsem işkencenin eninde sonunda biteceğini biliyordum. Ama Agor benden bir şeyler istedi. Ya ona mağaranın yerini söyleyene ya da ölene kadar beni kamçılamaya devam edebilirdi.

Hâlâ bana bakan Agor Devlin'e "Gelip şu çocuğu gör," dedi. "Bir kralın vücuduna sahip değil."

Bana, sergilenen bir şeymişim gibi davranılmasına sinirlendim. Gözlerimi devirdim ama çenemi tuttum. Hiçbir şey olmasa da bu bana bir ya da iki dakika kazandırmış oldu.

Devlin, meraklanarak sandalyesinden kalktı ve arka tarafıma doğru yürüdü. Oturduğu yerden Erick'in adamları ile dövüşürken aldığım karnımdaki yarayı ve Roden'ın koluma attığı kesiği görmüş olmalıydı. Ama her öğünde krala sunulan lezzetli ve bol yemekleri yiyen biri için fazla zayıftım. Vücudumda da Agor ile yaptığım kılıç dövüşünden kalma çürüklerim vardı. Daha şimdiden korsanlarla yaptığım dövüşler sonucu oluşmuş sayısız sıyrığım ve sırtımda Farthenwood'dan kalma iki yaram vardı.

Devlin yürüyerek karşıma geldi ama onun yüz ifadesini okuyamadım. Bir saygı ifadesi değildi ama öfkeli de değildi.

"Uygar bir ülkeden olduğunu sanıyordum," dedi. "Nasıl oldu da Carthya kralından ziyade bir şamar oğlanına benzeyebildin?"

"Daha az uygarlaşmış insanlarımızdan bazılarını sinirlendirmek gibi bir alışkanlığım var," diye cevap verdim. "Ama sen uygar bir korsana benziyorsun. Beni kırbaçlatmamanı tercih ederdim."

"Bunu neden yapmamam gerektiğini söyler misin?"

Biraz çaba harcayarak zorla da olsa tebessüm ettim. "Çünkü canım acıyacak."

"Umarım öyle olur." Devlin omzunu tutarak sandalyesine

döndü. "Biraz alçakgönüllü olmayı öğrenene kadar kamçılanacaksın ve sonra şu mağara hakkında konuşacağız."

"Bu, zaman kaybından başka bir şey değil," dedim. "Alçakgönüllü olmak da, düşmanlarıma sırlarımı söylemek de, içimden gelen şeyler değil."

Agor, kırbacın iplerini çözdü ve bir kez havada şaklattı. Bunu duyunca korkudan sindim ve dişlerim birbirine çarptı. Imogen'ın duymasını istemesem dahi çığlık atmamam mümkün değildi. Endişelenmiştim çünkü, bir yanım ne söz verdiğimin önemli olmadığını söylüyordu. Sonunda istediği şeyi Devlin'e verebilirdim.

Agor hırlayarak bana ilk kırbacı vurmak için kolunu arkaya götürdü ama öylece kala kaldı.

"Ne?" Agor arkasına baktı. Kafası karışmıştı.

Ben de baktım. Roden bunu izlemek için toplanmış kalabalığın en önünde duruyordu. Tek eliyle kırbacın ucunu tutmuştu. Onu bileğine doladı ve çekip Agor'un elinden aldı. Bu süre için de gözlerini asla benim üzerimden ayırmadı. Neredeyse bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyordum.

Roden şimdilik kırbaçlanmamı engellemişti ve bunun için ona müteşekkirdim ama yüz ifadesinde iyi niyet namına hiçbir şey yoktu. Bu beni endişelendirdi.

Agor "Buna nasıl cüret edersin?" dedi.

Devlin "Bu da ne demek oluyor, Roden?" diye sordu.

Roden kırbacı katladı ve yere fırlattı. Bana bakarak "Kampa erken dönmemi emreden bir mesaj aldım," dedi. "Mesajda Sage adında bir çocuğun, bir tür defineden bahsettiği yazıyordu. Ama kendi kendime onun sen olamayacağını söyledim."

"Benim hakkımda ilk kez yanılmıyorsun," dedim.

Roden sesini yükseltti. "Devlin, bana söz vermiştin. Carthya kralına istediğim şeyi yapma ayrıcalığım olacaktı."

"Bu durum, kral korsanlarımdan biri olduktan sonra değişti."

Roden bana döndü. Gerçekten şaşırmıştı. Kolumdaki dam-

gayı fark etti ve ağzı açık kaldı. Bakışlarımız yeniden buluştu ve ben gülümsedim. Devlin korsanı olduğumu yüksek sesle söylediğinde, bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini düşünüp biraz utanmıştım.

"O mu?" Roden olanları anlamaya çalışırcasına kafasını deli gibi salladı. "Carthya kralı bir korsan mı?"

"Onun gerçekte kim olduğunu bilmiyorduk."

"Biliyor olmalıydınız!" Roden'ın yüzü karardı. "Size ondan bahsettim. Uyardım."

Bağlı ve kamçılanmaya hazır hâlde olmama rağmen korsanları, hakkımda uyarmak zorunda kaldığı için kendimle gurur duydum.

Devlin "Bize Jaron'dan bahsettin," dedi. "Sage ismini asla belirtmedin."

Roden bana baktı ve gözlerini kıstı. "Adı her neyse artık buradayım ve o benim. Onu serbest bırakın."

Devlin kafasını hayır anlamında salladı. "Imogen adında bir kızı kurtarmak için kendi hayatını ortaya koyup benimle pazarlık yaptı."

Roden, ateş saçan gözlerle baktı. Bu sefer başka tarafa baktım. Bana Imogen'la ilgili herhangi bir soru sorulmasını istemiyordum.

Roden, Devlin'e döndü. "Çoktan benimle bir pazarlık yapmıştın," dedi.

Devlin'in yarası kanıyordu ve artık sargının üzerinden sızmaya başlamıştı ama çaba sarf ederek ayakta durmaya ve Roden'la yüz yüze kalmaya devam etti. "Korsanlar, Carthya'ya saldırdıklarında ödül olarak senin kral olacağın konusunda anlaşmıştık. Ama bu farklı. Jaron buraya kendi ayağıyla geldi."

Roden, Devlin'e bir adım daha yaklaştı. Öfkeli olduğu çok belliydi. "Planımız sadece Jaron'ı öldürmek ve Avenia'nın suçu üzerine almasını sağlamaktı. Onu burada öldürecek olursan, Carthya bizden intikam almak isteyecektir."

Devlin "Onun ününü duydum," dedi. "Cartyha onun için savaşmayacaktır."

Roden kesin bir dille "Evet, savaşacaklar," dedi. "Eğer bu Farthenwood'da tanıdığım çocuksa cehennemin dibine de gitse halkı onun peşinden gelecektir."

Bu duyduğum şey üzerine başımı dikleştirdim. Acaba hâlâ Roden'ın Farthenwood'da tanıdığı çocuk muydum? Onunla özel olarak konuşabilmeyi isterdim. Roden'ın gözlerinde fazlasıyla öfke vardı ama bana mı yoksa Devlin'e mi öfkeliydi, bilmiyordum?

Roden kollarını kavuşturdu. "Öyleyse ona ne yapma niyetindesin?"

"Carthya'nın bir yerinde içi kraliyet definesi ile dolu bir mağara var. Onun yerini söyleyene kadar ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım. Ondan sonra ne yapacağıma da ben karar vereceğim."

Roden "Hayır," diye ısrar etti. "Onu istiyorum. Şimdi."

Devlin, Roden'ı duymazdan geldi. "Roden'ın kralına başlangıç olarak yirmi kamçı vur, Agor. Sonra ona mağaranın yerini soracağız." Roden'a "Seninle anlaşalım," dedi. "Carthya'nın tüm hazinesine sahip olduktan sonra, Jaron'dan geriye kalan ne varsa hepsini alabilirsin. Seni intikamından mahrum bırakmak istemiyorum."

O an durumu hemen anladım. Roden benden intikam almak istiyordu çünkü onun yerine Carthya tahtına ben sahip olmuştum. Ama zaten çoktan kolumu yaralamıştı ve canım çok acıyordu. Şu anki durumum avantajlı olmamasına rağmen haklı olarak öfkelendim.

"Bu pazarlık şimdi bir son bulacak!" diye haykırdım. "Devlin, sen korkağın tekisin. Bana istediğin cezayı ver. Sana asla ve asla mağaranın yerini söylemeyeceğim. Ve sen de benim ismimi biliyorsun Roden. O tahtın da bana ait olduğunu biliyordun. Yapacağın hiçbir şey, bu gerçeği değiştir-

meyecek. Bu, seni sadece bir hain yapacak. Devlin'den bile daha aşağılık biri olacaksın."

Herhangi bir emir beklemeksizin Agor bana vurmak için kırbacını kaldırdı. O an gözlerimi kapadığım için Roden'ın ne kadar hızlı hareket ettiğini göremedim. Tüm bildiğim kırbaç bana değmeden önce Agor'un öfkeli çığlığının, acı içinde bir haykırışa dönüştüğü ve onun yere düştüğü. Gözlerimi açtığımda Roden, Agor'un arkasında duruyordu ve kılıcından kam damlıyordu.

Devlin "Onu durdurun," diye bağırdı.

Roden, aynı kalemdeki nöbetçilere yaptığı gibi tüm korsanları sanki tereyağını ortadan kesiyormuş gibi kesti. Diğerleri kısa süre sonra geri çekildiler. Ve nereye gittiğini gördükten sonra da onunla dövüşmeyi tamamen bıraktılar.

Devlin adamlarının arkasında duruyordu. Korsanlar sadece onu korumakla kalmıyor aynı zamanda Devlin de onların arkasında saklanma şansı buluyordu. Kılıcını çekti ama onu sağlam koluyla gevşekçe tutuyordu.

Devlin "Ben bu korsanların kralıyım," dedi. "Roden, yeminini çiğnedin."

Roden "Ve sen de pazarlığımızın kurallarını çiğnedin", dedi. "Kılıcını bırak."

"Asla." Devlin, Roden'a saldırmak için kılıcını kaldırdı ama Roden tek bir hareketle onun hamlesini savuşturdu ve kılıcını göğsünün altına sapladı. Devlin yere düştüğü anda ölmüştü.

Herkes şaşkınlıkla uzunca süre krallarının cesedine bakakaldı. Sanki yıllar sonra onun bu kadar çabuk ölmesi ve Roden'ın bunu bu kadar kolay yapmış olmasına inanamıyorlardı.

Roden da gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Elbette, ilk hamleyi Devlin yapmıştı ama Roden'ın onu öldürmek gibi bir niyeti olduğunu düşünmemiştim. Şimdi onu öldürdüğüne

göre Roden, artık sıradan bir korsan değildi. Ve bunu o da biliyordu.

Roden "Artık yeni bir kralınız var," diye ilan etti. "Bundan sonra benim emirlerime uyacaksınız." Diğerleri başlarını kaldırıp ona baktılar. Sıradakinin ne olduğundan emin değillerdi. Sonra başıyla beni işaret etti. "Jaron'ı oradan indirin ve biri ona bir gömlek bulsun. Ona ne yapacağıma karar verene kadar onu kodese atın."

"Bana ihanet eden başkomutanım da kodeste," dedim. "Orada ikimizden biri diğerini öldürmek zorunda kalacaktır. Eğer ikimizin de elinde olmasını istiyorsan, beni başka bir yere koymanı öneririm."

Yanımdaki korsan "Onu Jaron ve Erick'le birlikte gelen çocuğun yanına koyabilirim," dedi.

Roden korsana baktı ve "Orası güvenli mi?" diye sordu.

"Muhtemelen kodesten çok daha güvenli. Şimdiye kadar oradan kaçabilen olmadı."

"Güzel."

İki korsan bileklerimdeki ipleri kestiler ve beni iki kolumdan tutarak sürüklemeye başladılar. Beni götürürlerken Roden başını kaldırıp bakmadı bile. Ben de ona bir şey söylemedim. Çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Roden beni korsanların elinden kurtarmamıştı. Sadece kaçınılmaz sonu ertelemişti.

BÖLÜM 34

Korsanın Roden'a söylediği kadarıyla beni koydukları hücre, dün konulduğum kodesten çok daha güvenliydi. Kodes neredeyse yerle bir seviyedeydi, o yüzden eğer bir mahkûm nöbetçiyi atlatabilirse, saniyeler içinde kamptan kaçabilirdi.

Kodesin tersine hücre, yaşam alanlarının yukarısında, kayalıkların orta kısmındaydı. Adamların hücrenin kapı kilidini açması bile oldukça fazla zaman almıştı, o yüzden kilidi içeriden açmak neredeyse imkânsız gibi görünüyordu. Biri bunu yapabilse bile aşağı inen basamaklarda bekleyen silahlı nöbetçileri geçmesi gerekiyordu ve kayalıkların yukarısına çıkan basamaklar yoktu. Neden buradan hiç kimsenin kaçamadığı çok belliydi. Birçok insanın bunu denediğinden de şüpheliydim.

Kilitli kapı açıldığında ve beni gördüğünde Fink, heyecanla ciyaklayarak ve hoplayarak tepki verdi.

"Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum," dedi. "Gücenme ama gerçekten sanmıyordum."

Bezgin bir ifadeyle gülümsedim. "Gücenmedim."

Yanımdaki korsanlar beni hücrenin içine ittiler. İçeride ufak bir masa ve tek bir sandalye vardı. Yol boyunca kolumu

özellikle şefkatsizce tutan korsan, Fink'e "Başı daha beladan kurtulmadı, o yüzden çok ümitlenme," dedi.

Hücreye bir gömlek fırlattılar. Şaşırtıcıydı ama bu daha önce giydiğim gömlekten daha iyi durumdaydı. Sonra kapıyı kilitlediler ve hücreyi terk ettiler.

Gömleği kafamdan geçirip Fink'e, "Nöbetçi yok mu?" diye sordum.

"Konuşabileceğim biri olsun diye bir nöbetçi istedim. Burada bir nöbetçiye gerek olmadığını söylediler. Dahası onlar için çok fazla tehdit oluşturmuyormuşum."

"Oluşturmuyorsun," diyerek Fink'i onayladım. "Ama burada olduğuna memnunum."

"Imogen nerede?"

"Gitti. Umarım."

"Bu iyi." Fink masaya oturdu ve gözlerini bana dikti. "Imogen, adının Jaron olduğunu ve senin Carthya kralı olduğunu söyledi."

Özel bir şeye odaklanmayarak onun yanına, masaya oturdum. "Haklı."

Burnunu kaşıdı ve bana bakmaya devam etti. "Bir krala benzemiyorsun. Ya da bir kral gibi davranmıyorsun."

"Genellikle bir kral gibi de hissetmiyorum."

"Buraya korsanları yok etmek için geldiğini söyledi. Bu şimdiye kadar duyduğu en kötü fikirmiş."

"Böyle bir mantığı olan biriyle, tartışmak güç."

"Ve Carthya'nın şimdiye kadar gördüğü en ahmak kral olduğunu söyledi. Kendini riske atıp öldürülmene izin vermen büyük aptallıkmış çünkü ülkeni kurtarabilecek tek kişi senmişsin."

Sırıttım. "Belki de söylediği diğer şeyleri bana anlatmasan iyi olur. Onun diğer fikirlerini duymaya katlanabileceğimi sanmıyorum."

Fink de bana gülümseyerek karşılık verdi. "Evet. Ben de

kendimle ilgili kötü fikirleri duymaya dayanamam." Esnedi. "Ama senden Sage olarak hoşlandım. Bir kral olsan bile hâlâ dost olabileceğimize inanıyorum, değil mi?"

"Elbette." Ayağa kalktım ve hücrede volta atmaya başladım. Roden beni burada ne kadar tutacaktı? Eninde sonunda geldiğinde bana ne yapacaktı?

Hücrenin diğer ucunda, kapının tam karşısında ufak bir pencere vardı. Onun altında dururken bile kayalıkların en tepesini göremiyordum. Ama yerden ne kadar yüksekte olduğumuza dair iyi bir fikir edindim. Sonra da volta atmaya devam ettim.

Fink sonunda "Acıktım," dedi. "Ya sen?"

"Evet, ben de." En son bir önceki gece az bir yemek yemiştim ve neredeyse öğleden sonra olmuştu. Ama dikkatimi dağıtıp açlık hissimi yok etmek çok da zor değildi. Tüm dikkatimi, Roden'nın gelip beni öldürmeden önce, ne yapabileceğime odaklamıştım.

Fink'e döndüm. "Beni dinle. Yeni bir korsan kral var ve onun adı Roden. Burada olmamın tek nedeni Roden'ın bana geçmişten gelen bir garezi olması. Ve intikam almak için hiç acelesi yok. O yüzden geldiğinde benim dostummuşsun gibi davranmanı istemiyorum. Beni savunmanı ya da bana yardım etmeye çalışmanı da istemiyorum. Bu, işleri senin için çok daha kötü bir hâle getirir."

Fink omuz silkti. "Korkmuyorum."

Onu kolundan tutup bana bakmaya zorladım. "Bu ciddi bir durum, Fink. Benden nefret etmen için sana bir sürü iğrenç şey söyleyebilirdim. Ve inan bana bunun nasıl yapılacağını çok iyi biliyorum. Ama bunu farklı bir yöntemle halletmeye çalışıyorum. Bunu yapacağına inanmam lazım. Roden'ı benden kurtulmak istediğine inandırmalısın. Söylemen gerekeni söyle. Yapman gerekeni yap. Beni inciteceğini düşünsen bile bunu yap. Ancak bu şekilde hayatta kalabilirsin."

Fink kaşlarını çattı ve konuşmak için ağzını açtı. Ama anahtar sesini duyunca konuşmaktan vazgeçti.

Ayağa kalktım ve kapının arkasındaki kişiye karşı hazırlıklı hâle geldim. Sonra Fink'e bir bakış attım ve "Unutma yapman gereken neyse yapacaksın," diye tekrar ettim.

Erick, önce içeri itildi ve sonra da arkasındaki adam tarafından yere fırlatıldı. Sağ gözü morarmış ve şişmişti. Dudağından kan akıyordu ama düzgün yürüyebiliyordu. O yüzden onun başına gelen en kötü şeyin bu olduğunu umdum. Ve muhtemelen öyle değildi.

Erick, ateş saçan gözlerle bana bakıyordu. Bakışları ölümcüldü. Eğer kulağa komik ve aşağılayıcı gelmeyecek olsaydı, ondan hemen orada özür dilerdim. Dahası Erick yalnız değildi.

Peşinden iki iri adam da hücreye girdi. En az üç dört adam da kapının önünde bekliyordu. İçeriye giren iki adamın elinde kelepçeli zincirler vardı. Muhtemelen benim için getirmişlerdi.

Bunu barışçıl bir şekilde halletme girişiminde bulundum ve onlara karşı gelmeyeceğimi göstermek için ellerimi uzattım. Korsanlar beni sertçe duvara ittiler ve üzerime abandılar. O yüzden kendimde onlara, tekme atma hakkı gördüm. Eğer bana nazikçe davranmıyorlarsa ben neden onlara öyle davranacaktım ki.

Fink ve Erick hücrenin karşı köşesinde dikiliyorlardı. Fink'in yüzünde korku ifadesi vardı ama Erick biraz memnun görünüyordu. Hak ettiğim davranışla karşı karşıya kalmamdan ötürü mutlu olduysa, bunun için onu suçlayamazdım.

Korsanlar, zinciri hücrenin köşesinde duran yuvarlak kütüğün etrafına doladılar ve sonra da kelepçeleri el ve ayak bileklerime geçirdiler. Dengemi kurabilmek için ayaklarımı oynattım ama korsanlardan biri onlara karşı koyacağımı sandı. Karnıma acımasızca bir yumruk indirdi. İki büklüm oldum ve nefesim kesildi.

Arkadan Fink'in "Benim için de vurun," dediğini duydum.

Hafifçe gülümsedim ama iki büklüm durmaya devam ettim. Eğer doğrulacak olursam büyük ihtimalle korsanlar Fink'in istediğini yerine getirmekten mutluluk duyacaklardı.

Korsanın teki eğildi ve kulağıma "Devlin kralken, başının belada olduğunu mu sanıyordun?" dedi. "Yeni kralın senin için başka planları olduğunu duydum. O, buraya gelmeden önce, Azrail'in gelip canını alması için dua etmeni öneririm."

Bu fena bir öneri değildi ama Azrail'in, Roden'ın tarafını tuttuğu çok açıktı.

BÖLÜM 35

Korsanlar gider gitmez Fink bana doğru gelmek üzere hareketlendi ama Erick onu omzundan kavrayıp geri çekti.

Erick "O bir dost değil," dedi. "Ne senin dostun ne de benim dostum."

Fink bana baktı. Kafamı yavaşça sallayarak ona durmasını işaret ettim. Ona Roden'ı benden hoşlanmadığı konusunda ikna etmesi gerektiğini söylemiştim. Buna herkesi ikna etmek zorunda olduğunu anlayınca öfkeli bir bakış attı.

Fink "Sadece onun canını, kendim acıtmak istedim," dedi. Bunu yapmasının bir önemi olur muydu bilmiyorum çünkü bugün yediğim yumruklardan sonra, Fink'in yumruğu pek bir şey ifade etmezdi ama yine de geri çekildiği için memnundum.

"Bu olanlar için üzgünüm, Erick." Kelimeleri yavaş yavaş söyledim çünkü hâlâ canım yanıyordu.

Erick "Demek üzgünsün!" diye bağırdı. "Kim olduğun konusunda yalan söyledin. Define hakkında yalan söyledin. Şu anda olanlar hak ettiğinin yarısı bile değil. Seni buraya getirmek için hayatımı ortaya attım. Seninle işleri bittikten sonra beni öldürecekler. Muhtemelen Fink'i de."

"İşler planladığım gibi gitmedi." Bunu söylememin ne ona

ne de bana bir faydası vardı ama söylenmesi gerekiyordu.

Erick bir adım ilerledi. Onun da bana vurma niyeti olmamasını umdum. Veya olsa bile darbe almamış bir yerimi seçse iyi olurdu. "Kafamı kurcalayan bir şey daha var," dedi. "Libeth'teki soylunun evine gittiğimiz zaman, arkasından takip ettiğin o adamı, gerçekten öldürdün mü?"

"Asla öldürdüğümü iddia etmedim," dedim. "Bu senin varsayımındı. Ve hayır ona dokunmadım. O adam benim dostumdu."

"Sanki artık değilmiş gibi söyledin."

"Kral olduğum sürece bana hizmet edecektir." Son günlerde, Mott'a ne kadar çok sıkıntı verdiğimi düşünerek duraksadım. "Ama artık etrafımda dostlarım kaldığından şüpheliyim."

"Burada dostun yok." Erick, bunu söyledikten sonra kendini masanın ortasındaki sandalyeye bıraktı ve kollarını kavuşturdu.

Fink, onun yanındaki masaya tırmandı ve bağdaş kurdu. Başını kollarının arasına alıp dinlendirdi. İkisi de bana bakmıyordu.

Sırtımı duvarın köşesine dayayabilmek için kendimi kaldırdım ve sonra gözlerimi kapadım. Hiçbir şey yapamasam bile en azından iyi bir uyku çekebilirdim.

Bir ya da iki saat kadar uyumuş olabilirdim ama ne kadar uyuduğumdan emin değildim. Dışarıdan gelen gürültülere ve anahtar sesine uyandım. İstemeye istemeye yavaşça gözlerimi açtım. Erick ve Fink'e bir bakış attım. İkisi de yerlerinde oturuyorlardı.

Anahtar sesini duyan Erick de başını dikleştirdi. "Kapının arkasındaki kişiyle karşılaşmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye homurdandım. Ve gerçekten değildim.

Kapı açılınca Erick ve Fink ayağa fırladılar ve odanın en uzak köşesine geriledilerler. Kendimi hâlâ hâlsiz hissediyor-

dum, o yüzden yavaşça doğrulabildim. Aslında hareket edecek gücüm bile yoktu. Son günlerin gerginliği nihayet beni esir almıştı.

Bu sefer içeri giren Roden oldu. Beni zincirleyen iki korsan da onunla birlikte girdiler ve önceki gibi birçoğu da kapıda bekliyordu.

Roden, kollarını kavuşturdu ve soğuk bir ifadeyle bana baktı. Birinin bana kızgın veya hoşnutsuz bir ifadeyle bakması benim için yeni bir şey değildi. Ama bunu yapanın Roden olması hoşuma gitmemişti. Farthenwood'dayken aramızda sağlam ve sıkı bir dostluk oluştuğunu düşünmüştüm. Ama sonra Conner'ın hizmetçisi Cregan tarafından oyuna getirildi. Cregan'ın amacı, Roden'ı kötü emellerine ulaşmak için kullanmaktı. Belki kibirli bir düşünce ama tahta sırf kendisi değil de, ben sahip olduğum için, Roden'ın benden bu kadar çok nefret ettiğine inanmakta güçlük çekiyordum. Bunu düşünerek, ilk önce onun konuşmasının doğru olacağına karar verdim. O yüzden gözlerimi yere dikip bekledim.

İlk önce Fink'e "Erick Sage'in kim olduğundan haberi olmadığını iddia ediyor," dedi. "Senin haberin var mıydı?"

Fink, kafasını hayır anlamında salladı ve sonra "Ama onun sıradan bir hırsız olmadığını düşünüyordum," dedi. "Diğerlerinden çok farklıydı."

Roden, dikkatini Erick'e çevirerek gözlerini kıstı. "Çocuk bile bir şeylerin yanlış olduğunu anlamış. Hiçbiriniz bu odadan sağ çıkamayacaksınız."

Buradaki tek istisnanın ben olduğum çok açıktı. Ama bunu daha az rahatlatıcı buldum. Roden'ın hayatta kalmamı isteme nedeni, benim için iyi bir şey değildi.

Fink burnunu çekerek "Lütfen," dedi. Ona baktığımda gerçekten ağladığını gördüm. "Lütfen bana zarar verme. Ben sadece küçük bir çocuğum."

"Kes şunu."

"Lütfen efendim." Fink'in yanaklarından koca koca yaşlar süzüldü. Gerçekten çok etkileyiciydi.

Roden, gözlerini devirdi ama gözyaşları işe yaradı. Biraz yumuşamıştı. "Bunu düşüneceğim, tamam mı? Ama hemen ağlamayı kes!"

"Eğer hayatta kalmamıza izin verirsen kendimizi kanıtlayabiliriz."

Roden tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Nasıl olacak bu?"

"Senin için Jaron'la ilgileneceğiz." Fink çabucak kendini toparlayarak gözyaşlarını sildi ve "Erick ve benim onunla görülecek bir hesabımız var," dedi.

Neredeyse kahkaha atıyordum. Fink'in benden nefret ettiğini göstermeye çabası başarılıydı ama işe yaramadı. Roden sadece başını hayır anlamında sallamakla yetindi. "Teşekkürler ama benim onunla ilgili başka planlarım var," dedi.

Ne yazık ki, ben de bundan şüpheleniyordum.

Roden şimdi bana dönmüştü. "Geçen haftaki tehdidimi görmezden geldin."

"Öyle görünüyor."

"Ciddi olmadığımı mı sandın? Sana söylediğim şeyleri yapamayacağımı mı düşündün?"

Ona, "Ciddi olduğunu biliyordum," diye cevap verdim. "O yüzden buraya gelmek zorundaydım."

"Ama buraya gelmeden önce beni arıyordun. Beni bulmaları için Mott ve Tobias'ı, Cartyhya'nın dört bir yanına saldın. Neden?"

"O tünelde işlerin o şekilde son bulması hoşuma gitmedi." Drylliad'a döndüğüm gece Roden ve ben kalenin altındaki dar geçitte dövüşmüştük. Eğer beni yenmiş olsaydı, Jaron olarak kaleye girip tahtı talep edecekti. Ama bu işe yaramazdı. Roden'ın Kerwyn'i kandırma şansı yoktu ve sahtekârlığı er geç ortaya çıkardı. Dövüşün bir yerinde Roden'ı öldürme şansı yakalamışken geri çekilmiştim. Onun da geri çekildi-

ğini düşündüğüm bir an olmuştu ama bundan asla emin olamamıştım.

Roden kıkırdadı. "İşlerin o şekilde son bulması hoşuna gitmedi mi? Yani benim hayatta kalmam mı hoşuna gitmedi?" Ses tonu sertleşti. "O gece kaçmama izin verdiğin için merhametli davrandığını düşündüğünü sanıyorum. Ama öyle davranmadın. Beni lanetledin. Senden kaçmak için buradan başka nereye gitmem gerekiyordu."

"Daha az tehlikeli bir yer seçseydin iyi olurdu," dedim. "Benden de kötü bir korsansın."

Bir anda, Roden'ın yüz ifadesi sertleşti ve bana elinin tersiyle vurdu. "Artık eşitiz, o yüzden benimle bu şekilde konuşamazsın. Ben de senin gibi bir kral oldum."

"Güç bela da olsa, "diyerek onunla dalga geçtim. "Korsanların kralı olmanın gurur duyulacak bir yanı yok. Bunun ödülü, eninde sonunda kendi adamlarının ellerinde ölmekten başka bir şey değil."

"O zaman neden bunca yolu katetmeyi göze alıp bize katıldığını merak ediyorum," dedi.

"Bana fazla seçenek bırakmadın."

"Ya da belki de kraliyet bahçesinde yarım kalan işi tamamlamak istemişsindir." Ona ateş saçan gözlerle bakınca "Oraya gelmiştim çünkü tacı giydiğin gece beni kandırdın," diye ekledi. "O dülleoyu kazanmak ve beni tahttan uzaklaştırmak için hile yaptın!"

O gece, Roden'la dövüşürken düşmüş ve kılıcımı düşürmüş numarası yaptım. Ama yaptığım onu kandırmaktı. Doğru, bu bir numaraydı ama bu numaraya kandığı için Roden'ın suçlaması gereken tek kişi, kendisiydi. Özellikle bu konuda onu daha önce uyardığım hâlde, numaramı yutmuştu.

Roden "Senin hakkındaki her şey yalan," dedi. "Her zaman öyleydi. Sonraki sabah Drylliad'ın nasıl olduğuna dair bir fikrin var mı? Nereye dönsem bir kutlama vardı ve herkes

Carthya'nın yeni bir güne uyandığından bahsediyordu. Peki neden? Kral olduğun için mi?"

"Evet, kral olduğum için. Ben Jaron'ım. Bu gerçekten, hoşlanmıyor olabilirsin ama bunu değiştirmek için yapabileceğin bir şey yok."

"Adın ne olursa olsun tahtı hak etmiyorsun." Roden'ın sesi daha da yüksek ve keskin çıkıyordu. "Tahtın sahibi, tüneldeki dövüşü kazanan kişi olmalıydı. O ben olmalıydım!"

"O zaman bana bir kılıç ver de tekrar dövüşelim," diye önerdim. "Eğer kazanırsan benden istediğin şekilde intikam alabilirsin. Ve ben kazanırsam istediğimi alırım."

"Başka bir kılıç dövüşü anlamsız çünkü zaten elimdesin." Roden'ın gözleri kısıldı. "Ve ne istediğini biliyorum. Buraya gelerek korsanların Carthya'yı işgal etmesini bir şekilde önleyebileceğini düşündün."

Onu başımla onayladım. "Bu arada hâlâ niyetim onları engellemek."

"Onların kralı artık benim. Ve senin beni durdurmak için zamanın yok. Bu gece krallığımı kutlamak için bir ziyafet hazırlamasını emrettim. Sonrasında, herkesin gözü önünde senin yaşamına son verecek kişi ben olacağım. Bana karşı çıkmanın bedelinin ne olduğuna herkes şahit olacak. Seni öldürerek krallığımı pekiştirmiş olacağım."

Bunu komiklik yapmak niyetiyle söylememişti ama yine de bir kahkaha patlattım. "Bunu söylediğine memnun oldum. Çünkü seni duyana kadar bu topraklardaki en gülünç hükümdar olduğumu düşünüyordum."

Roden, bir kez daha bana vurmak için elini kaldırdı ama bu sefer kenara çekilebilme şansım yoktu. Sonra elini yavaşça indirdi.

Beraberindeki korsanlara "Hadi gidelim," dedi. "Bu gece için yapılacak çok şey var."

Korsanların daha iri olanı "Onu bu şekilde bırakamazsın,"

dedi. "Bize, onunla ilgili hikâyeleri anlatan sendin."

Roden "Daha önce iplerden kurtulmuştu, zincirlerden değil," dedi. "Onlardan kurtulmasına imkân yok."

Aslında kurtulabilirdim. Imogen'ın bana gizlice verdiği tokası hâlâ çizmemin içindeydi. Zincirleri birleştiren kilitleri, toka ile kolaylıkla açabilirdim.

"Ama serbest kalacak olursa pencereye tırmanıp kaçabilir."

Roden bana baktı. "Bu olasılığı inkâr edemem."

Ben de edemezdim. Çünkü gerçekten planım buydu.

Roden, kapıda bekleyen korsanların birinden bir sopa aldı ve bana yaklaştı. Ağırlığını sınamak için onu bir kez havaya savurdu. Karnıma birden ağrılar girdi. Bu belki de bir uyarıydı. Ama Roden en azından bu gece için hayatta kalmamı istiyordu. O yüzden sadece beni tehdit etmek istediğini umdum.

Roden "Bunun için üzgünüm," dedi Sopayı havaya kaldırdığı anda amacının ne olduğunu anladım.

"Yapma!" diye haykırdım. "Roden yapma!"

Ama yaptı. Sol bacağımın dizden alt kısmına sert bir darbe indirdi. Sanki bacağıma top mermisi isabet etmiş gibi hissettim. Tüm sinirlerim yıldırım çarpmışçasına gerildi ve acıdan çığlık attım. Kemiğin anında kırıldığını biliyordum ama canım o kadar yanıyordu ki ne kadar kötü kırıldığını söyleyemezdim.

Kelepçeler sayesinde ayakta durarak bir tarafa yıkıldım ve kustum. Sanki kafam bulutların içinde yüzüyordu.

Roden "Zincirlerden kurtulsa da artık kaçmasına imkân yok," dedi.

Buna verecek akıllıca bir cevabım olmasını dilerdim ama dünyam hızla kararıyordu. Acı, açlık ve bitkinliğin neden olduğu baş dönmesi ile öne düştüm ve karanlığa gömüldüm.

BÖLÜM 36

Beni uyandıran, bacağımdaki dayanılmaz ağrıydı. Roden'ın bacağıma vurup kırması ile birlikte şoka girmiş ve bilincimi kaybetmiştim. Ama bu, zaman içinde yavaş yavaş huzursuz ve verimsiz bir uykuya dönüştü. El bileklerimdeki zincirler, duvarın oldukça yüksek bir yerine bağlıydı, bu yüzden oturmama imkân yoktu. Kırılmış bacağımın üzerinde dengemi sağlamaya ve ağırlığımı ayarlamaya çalıştığımda inanılmaz bir acı hissediyordum. Gözlerimi hızla açtım ve haykırdım. Erick ve Fink'e odaklandığımda onların odanın diğer köşesinde durduklarını gördüm. Bana dehşet içinde bakıyorlardı.

"Ne zamandır baygınım?" diye mırıldandım. İkisi de cevap vermedi, o yüzden doğrudan Fink'e odaklandım. "Ne zamandır?"

"Belki de birkaç saattir."

Henüz hava tam olarak kararmamıştı. Güneş ışığının pencereden giriş açısına göre gün batımına iki veya üç saat kaldığını tahmin ettim. Fazla bir zaman yoktu.

Fink "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İçimde sanki kelebekler uçuşuyor, sence nasıl hissetmeliyim?" Kaslarımı germek için başımı geriye yasladım ama pek işe yaramadı. Başım uzun zamandır aynı pozisyonda du-

ruyordu o yüzden boynum tutulmuştu ve hareket etmiyordu.

Erick "Neden Roden'la o şekilde konuştun?" diye sordu. Bana hâlâ kızgın olduğu çok açıktı.

"Bir hata yaptım." Eğer Roden'ı yeterince kızdırırsam bana ikinci bir kılıç dövüşü için meydan okuyacağını umdum. Açıkça bu planım, işe yaramamıştı.

Erick "Anlamadığım bir şey var," dedi. "Bir kraldın ve istediğin her şeye sahiptin. Şimdiyse bizimle aynı seviyedesin ve elindeki her şeyi kaybedeceksin. Sadece seni öldürmek için değil aynı zamanda da krallığını ele geçirmek için gelecek."

"Tüm bu söylediklerin yanlış," dedim. "Hâlâ bir kralım. Benim krallık unvanım başımdaki taç ile verilmiş değil. O benim kanımda. Gregor burada tutsak edilmiş durumda. O yüzden en azından şimdilik krallığım, güvende." Sonra doğrudan Erick'e baktım. "Size katıldığım zaman kişiliğimden bir şey kaybetmiş olmadım. Bir hırsız olabilirsin ama içinde kötülükten çok iyilik var. Seni tanıyarak daha iyi bir insan oldum."

Erick, gözlerini kırpıştırdı ve sonunda sessizce bakışlarını yere dikti.

Dikkatimi çok daha önemli ve derhal çözülmesi gereken probleme çevirdim. Roden akşam yemeğinin kaçta başlayacağını açık olarak belirtmemişti. Ama şüphesiz ki vaktim daralıyordu.

Sorun şuydu ki, Imogen'ın tokası, Roden'ın kırdığı ayağımdaki çizmenin içindeydi. Canımın acıyacağını ve çizmenin çıkmasının imkânsız olduğunu bile bile ayağımı oynatmak için boş bir girişimde bulundum. Ellerimi aşağı indirip ayağıma ulaşamadığım için onu çekme şansım yoktu. Şansım olsa bile, bileğimdeki kelepçe çizmenin ayağıma daha sıkı oturmasına neden olmuştu.

Fink'e başımı salladım ve onu yanıma çağırdım. Tereddüt etti ve ben de "Hadi beni yalvartma da, buraya gelip yardım et," dedim.

Fink, onu onaylamayan Erick'e bir bakış attı ve sonra odayı adımlayıp bana doğru geldi.

"Mümkün olduğunca nazikçe bu çizmeyi ayağımdan çıkarmalısın." Fink konuşurken irkildiğimi gördü, o yüzden beti benzi attı. Onu cesaretlendirmek için "Zaten bana büyük geliyorlar, o yüzden kolaylıkla çıkacaktır," diye ekledim. "Sadece yavaşça çek."

Fink kırık ayağımın yanına diz çöktü. Bense ayağımı kaldırmak için hiçbir şey yapamadım. Onu azıcık kaldırıp topuk kısmından çektiği anda acıyla haykırdım ve durmasını söyledim.

Nefes nefese "Yeni plan," dedim. "Çizmenin üst kısmını aşağıya doğru kıvırmayı dene."

Fink çizmenin en üst kısmından tutup aşağıya doğru kıvırmaya başladığı anda dayanılmaz bir acı duydum. Ama bu sefer vazgeçen o oldu. "Sanırım böylesi çekip çıkarmaktan daha kötü," dedi.

Odanın diğer tarafında durmakta olan Erick, kendi kendine bir şeyler homurdandı ve sonra ayağa kalktı. Bana bakmadan kendi çizmesine uzandı ve küçük bir çakı çıkardı. Fink'e "Geri çekil," diye emretti. O da hemen çekildi. Tek dizinin üzerine çöktü ve çizmenin üst kısmını kesmeye başladı. Çakı çok küçük olduğu için yavaş yavaş ilerleyebiliyordu. Ayağımı her kıpırdatışında nefesim kesiliyordu ve tekrar bayılmamak için çaba harcıyordum.

Tabana ulaştığında çizmeyi çekip çıkarmak daha kolay bir hâle gelmişti.

Nefes nefese "İçinde bir toka var," dedim. "Onu bana ver."

Fink "Bırak da ben yapayım," dedi. "Kelepçelere ulaşabilecek durumda değilsin,"

Fink, tokayı bükerek açtı ve düz bir hale getirdi. Bir tarafını el bileklerimdeki kelepçenin kilidine soktu. Kilidin içinde döndürerek onu açmaya çalıştı. Sonunda bir ses duyuldu ve

kelepçe açıldı. Sonra ayak bileklerimdeki kelepçe üzerinde çalışmaya başladı. Açılır açılmaz da onu dikkatlice ayağımdan çıkardı.

Zincirlerimden kurtulunca boylu boyunca yere uzandım. Düşmek canımı acıttı ama sağlam ayağım çok yorulmuştu o yüzden yere daha kontrollü bir iniş yapamadım.

Fink "Ya şimdi ne olacak?" diye sordu. "Kilit kapının diğer tarafında. Hâlâ bu hücreye tıkılmış hâldeyiz."

Pencereye bir bakış attım. İlk kez bu kadar zayıfladığım için minnettardım. Erick bana inanamayan gözlerle baktı. "Nerede olduğumuzu biliyor musun? Sahilden metrelerce yüksekte neredeyse kayalıkların tepesindeyiz. Gidecek hiç bir yer yok."

Fink, Erick'e yaklaştı ve "Roden tırmanabileceğini söyledi," diye fısıldadı.

"Kayalıkların tepesine mi?" Erick başını olumsuz anlamda salladı. "İki sağlam bacakla belki tırmanabilirdi ama bu şekilde tırmanmasına imkân yok."

Fink'e "Camı kır," dedim. "Sonra da altında kimse olmasın diye dua et."

Fink, çakıyı almak için elini Erick'e uzattı. Erick, çakıyı vermeden önce yüksek sesle içini çekti. Sonra Fink köşedeki sandalyeyi aldı ve pencerenin altına koydu. Üzerine çıkıp camı çakının arkasıyla kırdı. Dışarıda herhangi bir ayak sesi var mı diye sessizce bekledik ama gelen giden olmadı. Roden, büyük bir ziyafet hazırlatıyor olmalıydı ve herkesin onunla meşgul olduğuna emindim.

Pencere iyice temizlendikten sonra Fink'in üzerinde durduğu sandalyeyi işaret ettim. Erick'e "Şimdi şunu kır," dedim. "Ayaklarını kullanacağım."

Erick "Bir atel," diye homurdandı. "Evet, bu her çok şeyi değiştirecek." Ama yine de sandalyeyi aldı ve hızla duvara vurmaya başladı.

Erick, bunu yaparken Fink'ten de gömleğini çıkarmasını ve onu mümkün olduğunca uzun parçalar halinde yırtmasını istedim. Sonra başımı yere koydum ve gözlerimi kapadım. Roden bana bunu yaptığı için pişman olacaktı. Bunu garanti ediyordum.

Son bir vuruşla sandalyenin ayakları bağlantı yerlerinden ayrıldı. Sandalye paramparça olmuştu ama Erick, neredeyse bacağım uzunluğundaki bir parçayı getirdi. Onu da kırmasını söyledim. Eğer dengemi sağlamam gerekirse dizimin üzerine çökecektim bu yüzden tahtanın dize kadar uzun olması yeterliydi.

İşin geri kalanını herhangi bir talimata gerek kalmaksızın tamamladılar. Fink birer parça tahtayı bacağımın iç ve dış kısımlarına yerleştirdi ve Erick de uzun gömlek parçalarıyla onları sıkmaya başladı. Bunu tek başına yapmamın imkânsız olduğunu bilmeme rağmen onların yardımına ihtiyaç duymaktan nefret ediyordum. Ayağım, acıdan hâlâ zonkluyordu ama iki tahta ile desteklenince acı, öncekine göre daha katlanılabilir bir hâl aldı. Doğruldum ve ayakta durabiliyor muyum diye baktım. Kırık bacağımın üzerine yüklenmeme gerek yoktu. Uzun yıllardır pencerelere tırmanıp, dar pervazların üzerinde yürüdüğüm için iyi bir dengeye ve güçlü bacaklara sahiptim. Bunun için şükrettim.

"Şimdi masayı pencerenin altına getirin," dedim.

Erick "O kayalıklara tırmanamazsın," dedi.

"Burada öldürülmeyi beklemektense kayalıklardan düşmeyi yeğlerim!" Hissettiğim korku ağzımdan, sanki öfkeymiş gibi çıktı. "Şimdi bana yardım edin. Lütfen!"

Erick "Sen tam bir ahmaksın," dedi.

"Öyle olduğum söylenir." İkisine birden bir an baktım ve "Birileri buraya gelmeden önce yakalanacağımı sanıyorum. Ama eğer yanılıyorsam buradan nasıl kendi başıma kaçtığıma dair bir hikâye uydurmanız gerekiyor."

Erick "Bu iş bitmeden senden nefret edeceğimi biliyordum," dedi.

"Benden nefret edeceğin için üzgünüm. Benden hoşlanmasını tercih edeceğim nadir insanlardan birisin."

Erick, başını eğip elindeki çakısına baktı ve içini çekerek onu bana uzattı. "Bunu al."

Ama başımı hayır anlamında salladım. "O senin tek savunma aracın. Senden zaten yeterince şey aldım."

Önce masaya oturdum, sonra da ayağa kalktım. Parmaklarımı pencerenin kenarına kenetledim ama duvarda ayağımı koyabileceğim bir çıkıntı yoktu. Erick, bir kez daha içini çekti ve masayı kenara itti. Ta ki vücudumun üst kısmı pencerenin dışına çıkana kadar, beni sağlam ayağımın altından destekleyerek yukarı doğru itti.

Kendimi iyice yukarı çektim. Pencerenin kenarına oturdum ve ayaklarımı aşağıya sarkıttım. Denizden gelen soğuk rüzgâr yüzüme vuruyordu. Onu içime çektim. Erick burânın hem yerle, hem de tepeyle olan mesafesini hafife almıştı. Yine de kayalıkların yapısı düşündüğümden daha iyiydi. Üzerinde kökleri sağlam sarmaşıklar ve bitkiler vardı. Birçok kaya parçası ve çıkıntı vardı. Tek ayak üzerinde en tepeye ulaşabilir miydim, bilmiyordum ama bunu denemek için çok doğru bir gün olduğunu düşünüyordum.

BÖLÜM 37

Bunun kötü fikir olduğunu, isteyerek itiraf etmem için kısa bir mesafe tırmanmam yetti. Tek bacağım kırık olduğu için işe yaramadığından, tırmanmanın omuzlarıma ve kollarıma yükleyeceği fazladan ağırlığı hesaba katmamıştım. Sağlam bacağım da, bir anlık rahatlama için sanki çığlık atıyordu.

Tırmandığım her santim, belli adımları izlememi gerektiriyordu. İlk adım, bir sonraki tutunacağım yeri görüp belirlemekti. Genel konuşacak olursam, bu çok zor değildi ve ilerisini hesaplayıp herhangi bir sorunla karşılaşmamayı planlıyordum. İkinci adım, tutunulacak yere tek elimle ulaşmaktı. Eğer bir sorun olursa diye daha güçlü olan kolumla uzanıp sıkı sıkı tutunmam gerekiyordu. Sonra her iki elimi duvar boşluğuna sokarak sağlam bacağımı yukarı çekiyor ve çıkıntıya basıyordum. Kırık bacağımı yukarı sıçramak için kullanabileceğimi bulmuştum. Bu canımı o kadar acıtıyordu ki, sanki şeytan bana işkence etmek için gelmişti. Ama hızlı hareket ettiğim sürece son adım için dengede durmama ve diğer elimle bir sonraki hareketi yapmama imkân sağlıyordu.

Bu tür bir tırmanış benim için normalde yarım saat sürerdi ama ayağımdan dolayı her zamankinden çok daha yavaş hareket ediyordum. Güneş batmak üzereydi ve bununla birlikte

gece hayatta kalma umudum da azalıyordu. Yukarıdaki korsanların hareket ettiklerini duydum ama şansa hiçbiri kimse var mı diye aşağıya bakmayı akıl etmemişti. Çoğu oldukça meşgul görünüyordu. Muhtemelen Roden'ın kutlama ziyafeti için hazırlıklar tüm hızıyla sürüyordu.

Bir saat sonra yolu neredeyse yarılamıştım. Vücudumdaki tüm kaslar ağrıyordu ve ter içinde kalmıştım ama artık Roden'a ulaşmayı başarabilmemin mümkün olduğunu biliyordum. O yüzden kendimi zorlayarak tırmanmaya devam etmeye çalıştım. Sevdiğim ve önem verdiğim insanları düşünerek, gücümü sonuna kadar kullandım.

Hayatta kalmak zorundaydım. Özür dilemem gereken birçok insan vardı. Yani yeniden görmeyi umduğum birçok insan. Bunun ötesinde tekrar Drylliad'ı görmek istediğimi fark etmem garipti. Kalemin beyaz duvarlarına bakmak ve kapılarından yürüyerek geçmek yani ait olduğum yerde olmak istiyordum.

Ve böylece tırmanmaya devam ettim. Bir noktada kırık bacağımdaki korkunç ağrıya rağmen artık onu kullanmam gerektiğini hissettim. Hâlâ üzerine ağırlık veremiyordum ama diğer kaslarım o kadar çok ağrıyordu ki, kırık bacağımı dengemi sağlamak için kullanabilmeyi diliyordum. Dahası acele etmem gerekiyordu. Hava kararduğında hâlâ burada olursam en tepeye ulaşma şansım olmazdı.

Güneşin batmasına sadece dakikalar kalmıştı. O sırada öne attığım elim, kayalığın yüzeyindeki bir taşa takıldı. Bir an yalnız olduğumdan emin olmak için duraksadım. Bu sırada yemek çoktan başlamış görünüyordu, o yüzden ortalıkta kimseler yoktu. Görünen o ki Roden yemek bitene kadar beni alması için birini yollamayacaktı. Daha yiyecek bir sürü yemekleri olduğunu umdum.

Son bir gayretle kendimi yukarı çektim ve yuvarlanarak kayalığın tepesine ulaştım. Artık devam etmem gerektiğini

anlayana kadar orada birkaç dakika boyunca soluk soluğa kalmış hâlde uzandım. Hareket etmem gerektiğinde, bir çalılığın altına yuvarlanmaktan fazlasını yapamadım. Her tarafım ağrıyordu. Omuzlarımdaki kaslardan bazıları o kadar ağrıyordu ki, sanki kırık bacağımdaki ağrıyla yarışıyorlardı.

Sonra yana baktım ve gülümsedim.

Yetimhaneye geldikten kısa bir süre sonra, bir gece kendinden küçük bir çocuğu yiyecek çaldığı için tekmeleyen çocuğu durdurmuştum. Ve bunun için de, Bayan Turbeldy'den dayak yemiştim. Sonrasında Bayan Turbeldy, bana bahçesindeki dar yapraklı ve mor çiçekli sıkı, koyu yeşil bir çalılık olan Aravac bitkisini gösterdi ve yapraklarını çiğnemenin ağrıyı uyuşturmaya yardımcı olduğunu söyledi.

Bir Aravac bitkisinin altına yuvarlanmıştım.

Bir dalını sıkıca tuttum ve üzerindeki yaprakları sıyırmak için elimi aşağı doğru çektim. Bir sürü yaprağı ağzıma tıkadım. Tadı iğrençti ama bacağım şimdiden uyuşmaya başlamıştı.

Etkisinin azaldığına karar verdikten sonra yaprakları tükürdüm. Başka bir daldaki yaprakları sıyırdım ve onları çiğnemeye başladım. Ağrımı tamamen dindirmediler ama hafiflettiler. Yaprakları çiğnerken bir yandan da bacağımdaki destekleri tutan sargıyı sıktım. O da ağrımın azalmasına yardımcı oldu.

Yeniden ilerlemek için iradeli davranmam gerekiyordu ama kendi kendime ne kadar çok beklersem o kadar kötü olacağını söyledim. Yine de Roden'ın bana doğru geldiğini, ancak buraya ulaştığımı ve daha ileri gidemediğimi gördüğünü zihnimde canlandırana kadar hareket edemedim. Ona ulaşmayı başaramadığım için benimle alay ettiğini ve kahkahalarla güldüğünü neredeyse duyabiliyordum.

Hareket etmek için tüm yapabileceğim yerde uzanmak ve sağlam bacağımla vücudumu itmekti. Sakat bacağım da

arkamdan sürüklenmekten başka işe yaramayacaktı. Yalnız olduğum hâlde bir yılan gibi sürünerek ilerlemek zorunda olduğum için kendimi bir zavallı gibi hissettim. Fink'in sıçanı bile benden daha asil yürürdü. Belki de bu noktaya varmam gerekiyordu. Bir kralın kimliğinden bu kadar uzaklaşıp zavallı gibi hissetmesi mümkün müydü? Çünkü kendimi asla bu kadar düşmüş ve unvanımın bu kadar az değerli olduğunu hissetmemiştim.

Uzaktan gelen kahkaha seslerinden, korsanların nerede yemek yediklerini anlamak kolaydı. Artık benden çok uzakta değildiler. Agor'la düello yaptığım alanı geçtim. İnce tahta kılıçlar hâlâ ağaçlardan sarkıyorlardı. Yavaşça ayağa kalktım ve iki tanesini koltuk değneği olarak kullanmak üzere aldım. Onları kullanmak pek iyi değildi çünkü bir kambur gibi duruyordum ve her adım atışımda dişlerim birbirine çarpıyordu yine de en azından sürünmüyordum. Yarı yolda bir tanesi kırıldı ve ben yine yere kapaklandım.

Bu sefil durumum beni bir kez daha gülümsetti. Imogen'ın diktiği çiçekler tam önümde duruyordu. Onları gözden kaçırmak zordu. Sanki her gittiğim yerdeydiler ya da en azından başımın belaya girdiği her yerde onları görüyordum. Imogen, onları tehlikede olduğumu hatırlamam için diktiğini söylemişti.

Sonunda çiçeklerin amacını anlayarak inledim. Hayır, Imogen onları tehlike yüzünden dikmişti. Benim için dikmişti. Çiçeklerin altını ellerimle kazdım ve orada sert bir şey hissettim. Toprağı biraz daha kazdıktan sonra içinden bir bıçak çekip çıkardım. Hiç şüphe yoktu ki bu, Agor'un kayıp olduğunu söylediği mutfak bıçaklarından biriydi. Imogen onları kampın her tarafına gömmüş olmalıydı. Benim için.

Tekrar ayağa kalktığımda bıçağı çizmemin içine sakladım ve kırık kılıcı fırlatıp attım. Paramparça oldu ve tamamen kullanılamayacak hâle geldi. Diğer kılıcı kullanmaya devam

ettim. Tahta kılıç ağırlığımı taşırsa ileri hoplayabilir ve gerektiğinde kırık bacağımı denge sağlamak için kullanabilirdim. Kendimi tamamen yararsız hissettim. Her hoplayışım beni Roden'a biraz daha yaklaştırdığı için, şimdiye kadar bundan daha fazla azme ihtiyacım olmadı.

Yaklaştıkça havadaki tatlı kokusunu duyabiliyordum. Bir tür sıcak pudingin servis edildiğini tahmin ettim. Birileri kampın dışına kullanılmış tabak yığını bırakmıştı. Muhtemelen tabakları bırakan, onları mutfaktan getiren ve geri götürüp servis yapan kızlardı. Sessizce içlerinde yenilebilecek bir şey var mı, diye arandım. Yediklerimin çoğu yemek bile sayılmazdı ama bir rostonun kıkırdağını silip süpürdüm.

"Ah."

Arkama döndüm. Bunun ne kadar küçük düşürücü olduğunu umursamayacak kadar açtım. Serena beni gördü. Kımıldamadan bana baktı. Parmağımı dudaklarıma götürerek susmasını işaret ettim ve bana yardım etmesi için sessizce ricada bulundum. Benden uzakta duran başka tabakların yanına gitmeden önce etrafı dikkatlice kolaçan etti. Bir sürü tabak aldı ve onları saklandığım yere taşıdı. Hepsini önüme koydu. Onların içinde de fazla yemek yoktu ama bir lokma yemem bile gücümün yerine gelmesini sağlayacaktı.

Mideme tıktığım yiyecek ve ağrımı azaltan Aravac bitkisinin etkisiyle, daha fazla beklememin bir anlamı olmadığına kanaat getirdim. Artık yeterince hazırdım.

Ayağa kalktım ve kılıcı baston gibi kullanarak yemek alanına doğru yola koyuldum. Masalar kocaman bir kare oluşturacak şekilde yerleştirilmişti ve Roden masanın başında oturuyordu. Korsanlar kendilerini konuşmaya ve yemeye o kadar kaptırmıştı ki, beni fark etmeleri biraz zaman aldı. Fark ettikleri zaman da ortam bir şapelden daha sessiz oldu.

Roden ayağa kalktı. Ağzı açık kaldı. Bakışları sarılı bacağımdan elimdeki tahta kılıca kaydı. "Ciddi olamazsın."

En yüksek sesimle "Kraliyet bahçesinde yarım kalan işi bitirelim," dedim. "Roden, sana yani korsanlar kralına meydan okumaya geldim."

BÖLÜM 38

Roden'ın bundan sonra ne yapacağını görmek için bekleyen korsanların çoğu, yerlerinden kalkmadan oturdular. Roden, benim şaka yaptığımdan eminmiş gibi kıkırdadı. Ama şaka yapmadığımı anladığında, başını sallayarak "Tamam," dedi. Daha yüksek sesle masaların kaldırılıp bir dövüş alanı oluşturulmasını emretti.

"Önce bir kılıca ihtiyacım var," dedim. "Buradaki insanlar sürekli olarak benimkini alıyorlar."

Roden, bana doğru yürürken bir kez daha kıkırdadı. Baston olarak kullandığım tahta kılıcı işaret etti. "Kılıcın var."

"Tahta bir kılıç. Bunu sana nasıl saplayacağım? Ucu sivri bile değil."

Roden, çenesini kaşıdı ve ahlaksızca bir ifadeyle gülümsedi. "Senin yerinde olsam ben de o kılıcı seçmezdim. Ama bazen seçimlerimiz tesadüflerle ortaya çıkar. Buraya geldiğinde ne olacağını düşünmüştün?"

"Şu anda düşündüğüm şeyi. Bana sadakat yemini etmeyen her bir korsanın, bu gece öleceğini. Ve sen de benimle birlikte evine, Carthya'ya döneceksin." Sözlerim onun üzerinde bir etki yarattı mı diye tepkilerini dikkatlice inceledim. Ama

henüz bunu anlayabilecek durumda değildim. "Benim tarafımda olmanı istiyorum, Roden. Güvenebileceğim bir başkomutana ihtiyacım var."

Roden, söylediklerime kulak misafiri olan korsanlarla birlikte koca bir kahkaha attı. "Aklını kaçırmış olmalısın. Hâlâ fark etmedin mi? Ben senin en büyük düşmanınım."

"Olmak zorunda değilsin. Senin bir düşmandan ziyade, iyi bir dost olacağına ikna oldum."

"Bacağını kırdım ve bu gece bittiğinde de seni öldürmüş olmayı planlıyorum."

"Eğer nazikçe talep edersen benden özür dilemene izin verebilirim." Etrafı işaret ederek "Burası sana göre değil," dedim. "Damarlarında Carthya kanı dolaşıyor."

"Bunun bir anlamı yok."

"Bu, dövüşmek zorunda olmadığımız anlamına geliyor." Ne demek istediğimi vurgulamak için kılıcımı indirdim. "Aslında ben gerçekten, dövüşmemeyi tercih ederim. Sana ihtiyacım var, Roden. Savaş kapıya dayandı."

Bana inanmayarak başını salladı. "Evet, biliyorum. Savaşı ayağına getiren benim."

Sırıtarak "O zaman benim buraya gelme nedenimi anlayabilirsin," dedim.

Korsanlardan biri Roden'a yaklaştı. "Masalar kaldırıldı ve dövüş için bir alan oluşturuldu."

Roden, bana baktı. "Şu an geri çekilecek olursan seni çabucak öldüreceğime söz veriyorum. Yapabileceğim en iyi şey bu."

"Hayır, yapabileceğin en iyi şey burayı terk etmek."

Roden, alaycı bir şekilde "O zaman beni ikna et," dedi.

"Nasıl istersen." Sağlam bacağımı mümkün olduğunca sıkı bir şekilde yere sabitleyerek kılıcımı tekrar kaldırdım. "Bir korsan olarak geçirdiğin süre bu gece sona eriyor. Ya benimle birlikte sadık başkomutanım olarak Carthya'ya döneceksin ya da seni burada öldüreceğim."

Roden benimle alay ederek "Tek ayak üzerinde mi?"

Gülümseyerek "En azından birini kullanmazsam, seni yenebilmem çok zor," dedim. "Dövüşmek yerine benimle gel. Bu seçimi yap".

Roden, kılıcını kılıfından çıkardı ve çevresinde sallayarak tam bir çember oluşturdu. Silahını o kadar ustaca tutuyordu ki hayatı boyunca savaşmış olan insanlar bile onu kıskanırdı. "Sana başka seçenek sunmayacağım, Jaron. Eğer şimdi teslim olmazsan seni öldüreceğim."

Ve dövüş başladı.

Yürüyebilme şansım yoktu o yüzden elimde ne varsa kullanmak zorundaydım. Tahta kılıç yerdeki büyükçe bir kayaya çarpınca neredeyse düşüyordum. O da diğer kılıç gibi parçalara ayrıldı. Artık elimde daha keskin bir şey vardı ama o da hâlâ tahtadandı ve bayağı bir silahtı.

Roden'ın amacının dengemi bozmak olduğu açıktı ama onun hamlelerinden eğilerek kaçındım ve kırık ayağımdan az da olsa destek alarak ayakta durmayı başardım. Taktiğimi kavradıktan sonra kılıcı daha alçaktan savurarak, beni, hamlelerinin kabzaya yakın kısmı sağlam olan tahta kılıç ile engellemeye zorladı. Bunu her yaptığında kılıcını tekrar tekrar kaldırmak zorundaydı. Ve bu zamanlarda kılıcının kırık kısmıyla ona karşılık verebildim ve vücudunda sıyrıklar oluşturdum. Onda hiç derin yaralar açamadım ama bütün sıyrıklarından kan sızıyordu. Şimdilik hâlâ mücadeleye devam edebiliyordum.

"Roden istediğin bu değil," dedim.

"Ben burada kralım."

"Sen kurtçuk yuvasını yöneten bir aslansın. Bunun şerefli bir yanı yok. Sen daha iyisisin."

Roden "Beni kandırmaya çalışıyorsun," dedi. "O kadar çaresizsin ki bu teklif senin son umudun."

"Çaresiz olduğumda Tobias'tan yardım isteyeceğim. Seni kandırmaya çalışmıyorum."

Kılıcını bir kez daha savurdu. Çömeldim ama bu dengemi kaybetmeme neden oldu. Roden bu fırsatı kullanıp beni yere itti. Düşmemle birlikte içime bir acı yayıldı. Bu, ona kılıcımı ayağıyla ezip parçalama fırsatı verdi.

"Hamleni gördün mü?" dedim. "Dâhiceydi. Mükemmel bir başkomutan olursun."

Gülümsemedi bile ve kılıcını bana doğru daha hızlı bir şekilde savurdu. Yana çekilerek kurtuldum ve sağlam ayağımla ona tekme attım. Kılıcını tekrar kaldıramadan bir adım geri sendeledi. Öne eğildim ve onu bacağından yakaladım. Hemen yanıma devrildi ve kılıcı omzumu sıyırıp geçti.

Imogen'dan aldığım bıçağa uzandım ve onu Roden'ın kalçasına sapladım. Acıyla ciyakladı ve hopladı. "Yara acı veriyor, sen de öyle düşünmüyor musun?" dedim.

Roden, çeneme yumruk attı ama geriye düşerken boğazına tekme attım. Bu sefer ona daha sert vurmuştum. Kılıcını elinden düşürecek gibi oldu. Bunu fırsat bilip onu elinden almak için üzerine atıldım ama hemen toparlandı ve uzaklaşıp ayağa kalktı.

Nefes nefese "Ayağa kalk," dedi. "Bu bir kılıç dövüşü, güreş müsabakası değil."

Düzgün nefes almaya çalışarak ona elimi uzattım. Roden kılıcını indirdi ve kolumdan tutup kalkmama yardımcı oldu.

Roden "Neden ben?" diye sordu. "Seçebileceğin bir sürü tecrübeli adam, savaşçı var."

"Carthya'ya saldırma tehdidinde bulunacak kadar cesur biri, onu savunacak derecede de cesur demektir."

Roden "Ama bana nasıl güvenebilirsin?" diye sordu. "Aramızda geçen onca şeyden sonra."

"Çünkü beni hemen burada öldürebilirdin." Gözlerimi gözlerine sabitledim. "Düşman edinmek için yapılabilecek her şeyi biliyorum ama nasıl dost kazanıldığı konusunda çok az şey biliyorum. Yine de Farthenwood'dayken dost olduğu-

muzu düşünüyorum. Ta ki Cregan senin aklını çelene kadar."

"Cregan'ın tek istediği benim prens olmamdı."

"Ama sorun da bu zaten. Eğer asla prens olamayacağın gerçeğini kabul edersen, ne olabileceğini daha kolay anlar ve buna göre karar verebilirsin."

Sanki ilk kez kafasına dank etmiş gibi "Sen daima Jaron'dın," diye mırıldandı.

"Ve sen de Jaron'ın dostusun. Çok az dostum var. Buraya ait değilsin. Asla olmadın." Roden bana baktı ve gözlerindeki bakışın değiştiğini gördüm. Ne düşündüğünden emin değildim ama en azından beni dinliyordu ve kılıcını bana saplamaya çalışmıyordu. "Bu dünya için önemli biri olmak istiyorsun," diye devam ettim. "Eğer bir fark yaratmak istiyorsan, bazı şeyleri iyi yönde değiştirmeye uğraş. Carthya'da benim yanımda duracaksın ve birlikte savaşacağız. Ve bu önemli bir şey."

Bir an bocaladı ve sonra adamlarına seslenip "Bir kılıca ihtiyacı var," dedi. "Eğer silahlı olmazsa onu onurlu bir şekilde yenemem."

Korsanlardan biri ortaya bir kılıç fırlattı. Kılıç durduğum yerden uzağa düştü. Başımı dikleştirdim ve tek kaşımı kaldırdım. "Kılıç orada durduğu sürece silahlıyım sayılmaz."

Roden homurdandı ve kılıcı yerden alıp bana vermek için ona doğru yürüdü. Onu elime aldığım anda bana yeniden saldıracaktı.

Gerçek bir kılıç ile daha geleneksel bir şekilde dövüşebilirdim ama sorun tek bacağımın kırık olmasıydı. Vücudumun ağırlığını dengelemek için sağ ayağımın üzerine çok basmadan yerde sabit tuttum. Onu kullanmam gerektiği zamanlarda ise yüzümü buruşturdum. Roden'ın darbeleri benimkilere göre daha sertti ama ben daha hızlıydım. Roden tüm yapması gerekenin etrafımda dönmek olduğunu anladığında yavaşladım. Kılıçlarımız havada buluştu ve sanki dans eder gibi hareket ettik.

Kalabalık şevkle hareket ederek etrafımızda oluşturduğu çemberi daralttı. Bu Roden'ı rahatsız etmiş göründü çünkü yeterince alan bulamadığı için darbeleri istediği kadar kuvvetlice indiremiyordu. Bu benim için bir avantaj teşkil etti çünkü ne kadar az hareket edersem, o kadar iyiydi. Her adımda bacağım, acı içinde haykırıyor gibiydi ve bunu görmezden gelmem her geçen saniye daha zor bir hâle geliyordu.

Roden'ı kalabalığın yoğun olduğu kısma doğru gitmeye zorladım. Orada hareket etmek daha zordu ve ta ki daha geniş bir alanda dövüşe devam edene kadar bu ona köşeye kıstırılmış hissi veriyordu.

Kılıçlarımız havada çarpıştı ve ayrıldı. Sonra ona saldırmak için kılıcımı havaya kaldırdım. Roden, hamlemi engellemek için pozisyon aldı. O sırada arkasındaki bir korsan istemeyerek onu ittirdi. Kısa bir süreliğine kafasını geriye çevirdi ve geri gitmeleri için bağırdı.

Kılıcımı savurup eline vurdum. Acıyla haykırdı ve kolundan kan damlamaya başladı. Kılıcını tekrar savurmaya çalıştı ama yaralandığı için kılıcın sapı elinden kaydı ve yere düştü. Roden'ın gömleğinden tutarak dengemi sağladım ve kılıcımı boğazına dayadım.

Roden'a "Öfkenden kurtul," dedim. "Ben olmam gereken kişi oldum ve sen de bunu yapmalısın. Bundan çok daha fazlası olabilirsin."

Roden'ın yüzündeki sert ifade değişmedi.

Kılıcımı boğazından biraz uzaklaştırdım ve "Senin kaderinde kral olmak yok," diye ekledim. "Ama kralın ordularını komuta edebilirsin. Benim koruyucum ve savunucum olabilirsin. Roden, sana dostum olarak ihtiyacım var."

Yeniden gözleri parladı. Roden bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Söyleyeceği her neydiyse söyleme şansı olmadı. Arkamdan bir korsanın geldiğini duydum. Çemberin içine daldı. Arkama dönüp ona bakma şansı bulamadan kırık ba-

cağıma tekme yedim. Haykırdım ve öne düştüm. Tüm vücudum acıyla sarsıldı. Kılıcım uzanamayacağım bir yere fırladı ve yüzüstü yeri boyladım.

Etrafımızdaki tüm korsanlar güldüler ve arkadaşlarını kutladılar. Roden, kılıcını tekrar eline alarak çemberi genişletti ve "Kesin şunu!" diye bağırdı. "Benim dövüşüme karışmaya nasıl cüret edersiniz?"

Korsanlar sus pus oldular. Beni tekmeleyen adam homurdanarak "Seni öldürmek üzereydi," dedi.

"Eğer öldürseydi bu adil bir galibiyet olurdu. Şayet tek bacağı kırık olan bir rakibi yenmek için senin yardımına ihtiyaç duyuyorsam sizin kralınız olmaya layık değilim demektir."

Roden, başını eğip bana baktı. Bir tarafa dönmeyi başarmıştım ama bacağımdaki acı midemin bulanmasına ve başımın dönmesine neden olmuştu. Gözlerim kararmıştı, o yüzden Roden mi eğri duruyordu yoksa altımdaki zemin mi kaymıştı bundan emin değildim.

Roden "Kılıcını al," dedi. "Kılıcını al ve benimle dövüş."

Önce ona baktım sonra da başımı kolumun üzerine koydum. Dövüşmeye devam etmemin bir anlamı yoktu. En azından kırık bacağımı dengede durmak için kullanamayacakken. Ama ayağa kalkacak durumda bile değildim. Tüm yapabileceğim ayık kalmaktı.

Roden bana doğru yürüdü. "Silahını al," dedi. "Bu dövüşü sen başlattın, sen bitireceksin."

O bitirebilirdi.

Gözlerimi bir an kapadım ve sonunda bir karar verdim. Eğer ölmek üzereysem bunu elimdeki kılıç ile kendim yapmalıydım. Parmaklarımı toprağa saplayıp düşen kılıcın yanına doğru sürünmeye başladım. Kırık bacağımın hiç yardımı olmuyordu, o yüzden sağlam bacağımla kendimi itmeye çalışıyordum.

Yanından geçerken Roden ayağa kalktı ve kılıcının ucunu

bana doğrulttu. Kılıcıma eriştim ve parmak uçlarımla çekerek onu elime aldım. Diğer elimi kullanarak doğruldum ve kılıcı yukarı kaldırıp yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. "Teslim olmak için bu son şansın," dedim. Bunu o kadar kısık sesle söylemiştim ki, kendim bile duymakta zorlandım.

"O zaman başka seçeneğim yok." Roden kılıcını kaldırdı ve ben gözlerimi kapadım. Onun beni öldürmesi ve acılarımın bir son bulması için mümkün olduğunca hazır hâle geldim. Ama kılıcını yere, hemen yanıma sapladı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Belli ki teslim olmalıyım yoksa bu savaşı kaybedeceğim."

Gözlerimi açtım ve Roden'ın sırıtan gözlerle bana baktığını gördüm. Kafasını salladı. Söylediklerinin anlamını geç kavradığım için bana öfkelendiği çok açıktı. Sonunda kılıcımı uzattım. Kolumda artık güç kalmamıştı. Ama gür bir sesle "Bana bağlılık yemini et Roden ve burayı terk et."

Roden başını eğdi. "Jaron, beni yendin. O nedenle krallıktan vazgeçiyor ve sana, Carthya kralına, Aveniali korsanların kralına bağlı kalacağıma, daima kralım kalacağına, nereye gidersen git senin yanında olacağıma yemin ediyorum." Ona kalkmasını işaret edince etrafımızdaki korsanlara döndü ve "Beni duydunuz. Jaron, bu dövüşü kazandı ve artık onun emrindeyiz."

Kendimden geçmeden önce duyduğum son şey buydu.

BÖLÜM 39

Kendime geldiğimde, rahat bir yatakta yattığımı ve üstümün battaniye ile örtüldüğünü gördüm. Odanın ya da barakanın içinde yanan üç veya dört mum vardı. Nerede olduğumu anlamıştım ama neden burada olduğum çok belli değildi. Belki de rüya görüyordum. Pozisyonumu azıcık değiştirmem bile vücuduma bir acı dalgasının yayılmasına neden oldu ve nefesim kesildi. Bunun kesinlikle bir rüya olmadığını o zaman anladım.

"Hişt!" Serena yanımda belirdi ve yatağa geri uzanmama yardımcı oldu. Arkasına baktı. "Uyandı, Roden."

Kenara çekildi ve bulanık görüş alanıma Roden girdi. "Seni hiçbir zaman öldürebileceğimi sanmıyorum," dedi. "Bunu çok kereler düşünmeme rağmen."

"Bunu kaleye geldiğin zaman söyleyemez miydin?"

"Şu ana kadar ben de bilmiyordum. Bunu kanıtlamak için senin kazanmana izin verdim. Dövüş boyunca çok fazla üzerine gelmedim."

Uykulu bir gülümsemeyle "O zaman yeni bir dövüş talep ediyorum," dedim. "Ama bugün değil." Fısıldayarak "Hazır olduğumda nerede olacaksın?" diye ekledim.

"Yanında olacağım Jaron. Ordularının başkomutanı olarak." Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı. Gözlerimi kapayarak yeniden uykuya daldım.

Roden, beni uyandırdığında hava aydınlıktı. Serena, sandalyesinde oturuyor ve elinde dumanı üstünde bir kâse tutuyordu. Ama bir şeyler yeme düşüncesi bile midemin bulanmasına neden oldu.

Roden "Canın çok acıyor mu?" diye sordu.

Ona yan yan baktım. "Bu bir şaka mı? Şu anda bacağımın tek parça halinde mi olduğunu sanıyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Yaralandığında nasıl bir bebek gibi davrandığını unutmuşum."

Gözüme yatağımın yanında duran bir fincan ilişti. Eğer çok zor olmasaydı onu Roden'a fırlatırdım.

Roden yanıma oturdu ve bana sıcakkkanlı bir şekilde gülümsedi.

"Bu kırığı tedavi edebilecek hiç kimse yok burada."

"Bunu bacağımı kırmadan önce düşünmeliydin."

"Ölü bir adamın bacağını tedavi etmeye gerek yoktu."

"Öyle mi? Kılıç sapladığım bacağın nasıl?"

"Acıyor."

"İyi." Gözlerimi yeniden kapadım. Biraz daha uyumak istiyordum ama Roden kolumu salladı. Kendimi çektim ve Serena'ya döndüm. "Bana Aravac yaprağı getir. Ne kadar bulabilirsen."

Serena odadan çıkınca Roden "Ağrını hafifletir ama kırığı tedavi etmez," dedi.

"Bizi Libeth'e götürmesi için bir araba hazırlat," dedim.

"Orada Rulon Harlowe adında bir soylu yaşıyor. Oraya gideceğiz. Umarım beni kabul eder."

"Seyahat edebilecek kadar toparlandığını sanmıyorum. Çok iyi görünmüyorsun."

"Kendimi çok iyi hissetmiyorum. Ama buradaki en sevilen insan olduğumdan şüpheliyim. O yüzden Libeth'e doğru yola çıksak daha iyi olur."

"Peki, korsanlar ne olacak?"

"Ona sen karar ver." Roden'ın kazanmama izin verdiğini anımsadım. Artık korsan kral bendim. "Erick'i çağır." Hâlâ yorgundum ve kelimeler ağzımdan belli belirsiz çıkıyordu. "Fink'i de çağır. Onları buraya getir."

Roden, ayağa kalktı ve ben de anında tekrar uykuya daldım. Bir süre sonra kapı gıcırtıyla açılınca uyandım. Önce içeri Erick ve hemen ardından da Fink girdi.

Erick, beni gördüğüne inanamadı ve başını salladı. "Dövüşü pencereden izledim ve senin kaybedişini görmeyi bekledim. Bunu göremeyince de, başka bir yerde öldüğünü düşündüm. Hâlâ yaşıyor olabileceğine ihtimal vermemiştim."

Fink koşarak bana doğru geldi ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. O hareket bile canımı yaktı. Onu "Eğer bana dokunacak olursan seni astırırım," diye uyardım. Muhtemelen dokunmayacaktı ama özellikle dikkatli olmam gerektiğini düşünüyordum.

Erick "Kılıç dövüşünü kazandığını duydum," dedi.

Tepemde dikilen Roden öksürdü. Kafamı kaldırıp ona baktım ve sinirli yüz ifadesini görünce Erick'e dönüp "Orası tartışılır," dedim. "Ama buranın kralı artık benim."

Roden, bu sözlerimden sonra yarım ağız gülümsedi ve ağzının içinden küfürler savurdu.

Erick fark etmemiş gibi sözüne devam etti. "Herkes yaptığın şeyden bahsediyor. Kimse senden hoşlanmıyor ama sana saygı duyuyorlar."

Kafamı salladım. Bu yeterince iyi bir şeydi.

"Şimdi planın nedir?" diye sordu.

Omuz silkmeye çalıştım ama vazgeçtim ve bunun yerine sadece "Eve dönmek zorundayım," dedim. "Ama ben gittikten sonra birinin başa geçmesi gerekiyor."

"Ve sen de başa geçecek kişi olarak Roden'ı seçtin." Belli ki son dedikodu Erick'in tutulduğu hücreye ulaşmamış.

"Saçmalama. Tek bacağı kırık birine karşı dövüşü kaybetti. Dahası sona doğru tamamen kendimden geçmek üzereydim. Hayır, Erick, başa geçecek kişi o değil. Sensin!" Erick'in gözleri büyüdü ama çabucak "Ama iki şartım var," diye ekledim. "Birincisi o cep saatini bana geri vereceksin. Onu senden çalmaya çalışmaktan yoruldum."

Erick, homurdanarak saati gömlek cebinden çıkardı ve bana uzattı. "Zamanı doğru göstermiyor."

Onu kavrayarak "Bunu kullanmak için istemiyorum," dedim. "İkinci şartım ise korsanlara, bana yani krallarına ettikleri yemini hatırlatman. Ama ben aynı zamanda Carthya kralıyım. O yüzden herhangi bir Carthya vatandaşına ya da toprağına veya mülküne zarar vermek bana zarar vermek demektir. Bundan böyle aramızda barış yemini olacak. Tüm korsanlar yeniden yemin etmek zorundalar. Etmeyenler kovulacaklar.

Erick, karşı çıkarak başını hayır anlamında salladı. "Bunu asla kabul etmezler."

"Kabul ettireceksin. Onlara eğer canları sıkılırsa istedikleri zaman düşmanlarımın huzurunu bozabilecekleri söyle. Şimdi git ve onlara yemin ettir, Erick."

Gitmek için ayağa kalktı ama sonra duraksadı ve "Gregor seni görmek istiyor," dedi.

"Fakat ben onu görmek istemiyorum." Onu görme düşüncesi bile mide bulandırıcıydı.

"Bana, tüm işlediği suçlara rağmen prensesin güvende kalmasını sağladığını sana hatırlatmamı söyledi. Ve senin birkaç dakikanı ona ayırabileceğini düşünüyor."

Biraz dinlendirmek için gözlerimi kapadım ve "Peki o zaman," diye mırıldandım.

Erick, odadan çıkınca Fink'e baktım. "Ne istiyorsun? Burada kalmak istemediğini tahmin ediyorum."

Fink bir an düşündü ve sonra, "Seninle gelebilir miyim?" dedi.

"Emin değilim. Oldukça sinir bozucusun." Sonra gülümseyerek "Evet, benimle birlikte Drylliad'a gelmeni istiyorum," dedim. "Ama hırsız olma planlarından vazgeçmek ve düzgün bir eğitim almak zorundasın."

Fink'in yüzü asıldı. "Eğitim mi?" diye sordu.

"Evet. Ve biraz da görgü öğreneceksin. Hangisine daha fazla ihtiyacın olduğuna ben karar veremem. Seni dostum Tobias eğitecek ve eğer ona sorun çıkaracak olursan, kendisine, normalden iki kat sıkıcı olmasını emredeceğim. İnan bana bunu yapabilir."

"Sıçanı mı da getirebilir miyim?"

"Hayır." Başını eğdi ama ona daha sert baktım. "Hayır."

İstemeye istemeye de olsa Fink bunu kabul etti. Sonra Ro-

den'a baktım. "Senin gözetimin altında güvende miyim?"

Ben uykuya dalıp giderken Roden "Öylesin," diye güvence verdi.

Bundan sonra çok iyi uyuyamadım. Bacağımda yeni bir ağrı oluştu. Yarı uyanık yarı uykulu bir hâlde kâbuslar gördüm ve ağrım geçmek bilmedi. Yine de bu şekilde uyumayı bir süre sonra Erick'in beni görmesi için Gregor'ı getirdiği haberiyle uyandırılmaya yeğlerdim.

Roden'ın yardımıyla oturur pozisyona geldim. Bu bile başımın dönmesine yetti. Kötü göründüğümü biliyordum ama hasta gibi görünmemeye çalıştım.

Erick, içeri giren Gregor'a eşlik etti. Gregor'ın elleri arkadan bağlıydı ve üzerinde gömlek yoktu. Beni çabucak inceledi ve sonra lafa girdi. "Jaron..."

Sertçe "Bana unvanımla hitap edeceksin," dedim. "Ve çenen yere değene kadar eğileceksin."

"Evet, majesteleri" Çenesini yere değdirmedi ama büyük çaba gösterdi.

"Eğer beni masum olduğuna ikna edebileceğini umuyorsan, boşuna zamanımı harcıyorsun."

"Hayır, majesteleri. Sadece Efendi Conner'a gösterdiğin merhameti bana da göstermeni istiyorum. Lütfen beni Drylliad'a geri kabul et. Korsanlar..."

"Korsanlar o kadar kötü olamaz. Buna karşın beni öldürmeleri için onlardan yardım istedin."

Gregor dişlerini iyice sıktı. Çenesinin bir daha açılıp açılmayacağını merak ettim. "Gerekçelerim vardı."

"Ne gibi gerekçeler?"

İçeriye girdiğinden beri ilk kez doğrudan bana baktı.

"Önemli yemekleri kaçırdın, vekiller hakkında şakalar yaptın ve babanın gelecek planlarını görmezden geldin. Bir kral olarak gerçekten daha iyi iş çıkaracağımı düşündüm. Ama muhtemelen haklı olduğunu itiraf ediyorum. Carthya'ya karşı bir tehdit varmış gibi görünüyor."

Benim beklediğim kadar ilginç bir mazeret değildi. "Yolculuk sırasında sana göz kulak olmam gerekmeseydi, seni geri götürebilirdim. Kendimi zaten yeterince hasta hissediyorum o yüzden burada kalacaksın ve korsanların seninle ilgili niyetlerini kendi gözlerinle göreceksin."

"Sen onların da kralısın."

Başımla Erick'i işaret ettim. "Ama artık kararı verecek o. Zehirli dilini, ondan merhamet dilenmek için kullan. Şimdi bas git."

Erick bir adım öne çıktı ve Gregor'ı bağlı ellerinden tuttu. "Drylliad'dan ayrılmadan bir gece önce senin kaçmak isteyeceğini düşünüp düşünmediğimi sormuştun." Gregor'ın ses tonu paniklemekle öfkelenmek arasında gidip geliyordu. "Bunu düşündüm. Senin hayatımda gördüğüm en korkak kral olduğunu düşündüm ve yerine geçmemin ne kadar doğru bir karar olduğunu anladım."

Canım çok yanmasına rağmen öne eğildim ve hafifçe fısıldayarak "Benimle ilgili anlamadığın bir şey vardı," dedim. Nedir dercesine başını sağa sola salladı. Ben de en gür sesimle "Ben asla kaçmam!" dedim.

Gregor'ın gözleri büyüdü ve Erick onu sürükleyerek dışarıda bekleyen korsanlara teslim etmek için götürürken beti benzi attı.

Yanıma döndüğünde Erick'e "Korsanların yemin meselesi ne oldu?" diye sordum.

"Hiç kimse bundan memnun olmadı," dedi. "Ama eğer yemin etmezlerse senin buradan asla ayrılmayacağını belirttim. Dahası şayet kalacak olursan korsanların sana yapabilecekleri fazla bir şey olmadığını açıkladım. Yeminler edildi. Artık resmi olarak Carthya ile korsanlar arasında barış sağlandı."

İçim rahatlayarak "Çok iyi," dedim.

Erick "O kadar da iyi değil," diye devam etti. "Avenia kralının, korsanların ona olan sadakatini elinden aldığını öğrenmesi uzun zaman almayacak. Bundan hiç memnun olmayacak."

"Ben de ondan memnun değilim." Beni devirmek için korsanlarla birlik oldu. Çok yakın zamanda karşılıklı oturup çay içmemiz çok mümkün görünmüyordu. Son kalan enerjimi kullanıp "Bizi neyin beklediğinin bir önemi yok," dedim. "Korsanların yeminlerine sadık kalacaklarını göreceksin. Eğer bir savaş olursa benim için savaşacaklar."

Erick "Bizim kralımızsın," dedi.

Başımla onu onayladım ve sonra da Roden'a "Buradan ayrılma zamanı. Eve gitmek istiyorum," dedim.

BÖLÜM 40

Libeth yolculuğu benim için tam bir işkenceydi. Benim atım ve onun atı tarafından koşulan arabayı Roden kullandı. Emindim ki önüne çıkan her tümseğin üzerinden kasten geçiyor ve her çukura bilerek giriyordu. Ben de her seferinde çığlıklar atıyordum. Roden da mümkün olduğunca hızlı gittiğini itiraf etti. Ta ki Fink korsanların bile kullanmadığı kelimeler öğrendiğini söyleyene kadar, Roden'a küfretmeye devam ettim. Ona sessiz olmasını ve dinlenmeme izin vermesini söyledim. Çok zaman geçmeden titremeye başladım ve Fink üstümü battaniye ile sıkı sıkı örterek beni iyice sarıp sarmaladı. Ama bu pek işe yaramadı, çünkü soğuk olan dışarısı değildi. Soğuk içimdeydi. Sanki damarlarımda buzlu su dolaşıyordu. Mide bulantım yeniden başladı ve başım döndü. Gözlerimi kapadığımda da daha kötü bir hâl aldı. Ama uyumak imkânsızdı ve yolculuğun devamında kendimi hissedilir derecede kötü hissettim. Sonunda Fink geri planda gözden kayboldu. Genellikle rüyalarımda gördüklerim gibi uçup gitti.

Araba nihayet durduğunda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Roden'ın benimle konuştuğunun ve nabzımı ölçmek için parmaklarını gırtlağıma bastırdığının farkındaydım.

Ama ona ne istediğimi açıklamaya çalıştığımda ne dediğimi anlamamış gibi bana boş boş baktı.

Bir dakika sonra üzerime eğilmiş olan Harlowe'un yüzünü gördüm. Göremediğim insanlara emirler yağdırdı ve beni evine taşımak üzere kucakladı. Ona bir şeyler demeye çalıştım ama susmamı ve her şeyin iyi olacağını söyledi. Her şeyin iyi olacağını zaten anlamıştım. Korsanların yanına da bu yüzden gitmemiş miydim? İşleri yoluna koymak için. O kadar yorgundum ki, kimin ne yaptığı ya da ne söylediği bir şey ifade etmiyordu.

Harlowe beni, bilmediğim bir odadaki yatağa yatırdı ve üzerimi battaniyelerle örttü. Onları üzerimden atmaya ve yanımda kim varsa mücadele etmeye çalışarak gömleğimin cebindeki şeye ulaştım.

"Harlowe," diye mırıldandım. Doktor getirmeleri için çoktan birilerini yolladığını söyledi. Bunun önemi yoktu. Artık bacağımı zar zor hissediyordum. Tek istediğim ona saatini geri verebilmekti. Onu avcuna bastırdım. "Beni affet," diye fısıldadım. Beni anlayıp anlamadığından emin değildim ama terden sırılsıklam olmuş saçlarımı gözümün önünden çekti ve uyumamı söyledi. Bu sefer onun sözünü dinledim.

Bir süre sonra ayağımın üzerinde şiddetli bir baskı hissederek uyandım ve çığlık attım. Elim bıçağıma gitti ama yerinde değildi. O yüzden sağlam bacağımla tekme savurdum. Tekmem acıyla haykıran ve geriye düşen birine isabet etti.

Birileri beni sıkıca tuttu ve geriye bastırdı. Odanın bir yerinden Roden'ın sesini duydum. Bana doktorun kırığı tedavi etmek için geldiğini ve sakin olmamı söyledi. Tekme attığım kişinin o olup olmadığını merak ettim. Eğer öyleyse canımı çok yaktığı için bunu hak etmişti.

Acım hafifledi ve vücudumdaki eller üzerimden kalktı. Bi-

risi içmem için bir şey vermeye çalıştı ama ağzım yandı ve onu tükürerek çıkardım.

Birinin Imogen'ın ismini söylediğini duydum. Ve yeniden bilincimi kaybettim.

Bir dahaki uyanışımda bir şeyleri anlamaya başlamıştım. Odanın perdeleri kapalıydı ama güneş ışınları az da olsa içeri süzülüyordu. Yatakta dönmeye çalışırken homurdandım ve ilk önce Imogen'ın yüzüyle karşılaştım. Yüzü ışık saçıyordu, o nedenle bunun şeytanın bir oyunu olup olmadığını düşündüm. Gerçekten yanımda olup olmadığını merak ettim.

"Şunu iç." Doğrulmam için bana yardım etti. İçimi ısıtsın ve kuru boğazımı rahatlatsın diye ballı çay içirdi. O ana dek ne kadar çok susadığımın farkında değildim.

"Nereden geldin?" diye sordum.

"Dichell'dan ayrılmak üzereyken, Harlowe'un habercisi Mott'a ve bana yetişti. Senin peşinden gelmek üzere korsanların kampına doğru yola çıkmıştık."

"Sana oraya geri dönmemeni söylemiştim."

"Ama Mott'a söylememiştin ve maalesef benim kavalyem oydu."

Zorlanarak da olsa gülümsedim. "Benim gibi konuşmaya başladın. Bu iyiye işaret değil."

Imogen, cevap vermek yerine bana biraz daha çay vermeyi teklif etti. Bir yudum daha aldım ve "Harlowe'un evinde miyiz?" diye sordum.

"Evet. Anlaşılabilir bir hâle gelir gelmez seni görmek istedi."

"Kimse beni anlayamadığı için kafa karıştırıcı bir şekilde saçmaladığımı hatırlıyorum," dedim.

"Şok geçiriyordun. Doktor yolculuğun sonunda hayatta kalmış olmana şaşırdı."

"Ben de. Roden, çok berbat bir sürücü."

"Hızlı gelmek zorundaydı. İçinde bulunduğun tehlikeyi biliyordu."

Arkamdan kapı açıldı ve Imogen başını kaldırıp o tarafa baktı. Sonra da gelen her kimse ona içeri gelmesini işaret etti. Harlowe, yatağımın etrafından dolanıp onu görebileceğim bir noktaya geldi ve eğilerek beni selamladı. Imogen ona, kendi sandalyesini verdi ve birkaç dakika içinde geri döneceğini söyleyerek odayı terk etti.

Harlowe, oturdu ve sırıtarak bana baktı. Kollarını bacaklarına koyup öne eğildi.

"Hırsızlar birini soyacaklardı." Herhangi bir şey konuşulmadan önce olup bitenlerin nedenini anlaması önemliydi. "Onları buraya getirmeseydim..."

"Herhangi bir yere gidebilir ve oraya gerçekten zarar verebilirlerdi. Biliyorum. Sen gittikten sonra Mott her şeyi açıkladı."

"Mott hiçbir şey bilmiyordu. Ona anlatmadım."

"Ama seni tanıyor. O yüzden tüm olup biteni açıkladı."

"Özür dilerim, Harlowe. Nila'yı korkuttum."

"Nila senin için korktu, senden korkmadı."

"O nasıl?"

"Buraya uyum sağlıyor ama anne babasını özlüyor."

"Bunun için ben de üzgünüm. Bu tür saldırıların olduğunu bilmiyordum."

Harlowe, boğazını temizledikten sonra "Kısa bir süre önce

kralla yani babanla konuşmaya çalışmıştım," dedi. "Beni başvekili Efendi Veldergrath'a yönlendirdi."

Midem sıkıştı. Bir karşılaştırma yapmam gerekirse Veldergrath'a hissettiğim nefret sıçanlara hissettiğimden daha fazlaydı. "Geçen ay onu vekillik görevinden aldım," dedim. "Ama sen geldiğinde birileri konuşulanları dinlemiş olmalı." Sonraki soruyu sormam güçtü ama cevabı öğrenmem gerekiyordu. "Babam burada neler olup bittiğini biliyor muydu?"

Harlowe kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Ona mesajlarımızı iletmeye çalıştık ama alıp almadığını bilmiyorum."

Muhtemelen bunun bir önemi yoktu. Eğer biliyor olsaydı da, babamın Avenia'yı durdurmak gibi bir niyeti olduğundan şüpheliydim. Başımı yastığa geri koydum ve biraz dinlendim. Bir dakika sonra "Nila'yı buraya getirdiğim zaman geceyi burada geçirmemi söylemiştin. Bu samimi bir teklif miydi?"

"Elbette öyleydi."

"Onun için yaptıklarımdan ötürü mü?"

"Çünkü kalacak bir yere ihtiyacı olan birine benziyordun."

"Peki, neden bana oğlunun saatini verdin?"

Duraksadı ve sonra "Neden korsanlara katıldığını bilmiyordum ama onlar gibi olmadığından emindim. Saatin, sana izlemen gereken yolu hatırlatacağını umdum. Belki de onların dünyasında kaybolmanı engellemek istedim."

Gözlerim yeniden ağırlaştı. Harlowe, odadan çıkmak için ayaklandı ama ondan beklemesini istedim. Tekrar oturduğunda "Drylliad'dan ve politikadan uzak kalmayı tercih ediyorsun," dedim. "Dürüst olmam gerekirse ben de öyle yapıyorum. Ama Carthya'nın sana ihtiyacı var ve benim de bir başvekile ihtiyacım var."

Harlowe sırtını dikleştirdi. "Başvekil mi? Bu, kıdemli vekiller arasından birine verilen bir unvan. Bir sürü kıdemli...."

"Onların hepsi geri zekâlı. Bunu ikimiz de biliyoruz. Lütfen Harlowe, benimle birlikte Drylliad'a gelir misin?"

Hiç tereddüt etmedi. "Nasıl isterseniz majesteleri."

"Ben Jaron'ım." Dilim dolanmaya başlamıştı ve yeniden iyi bir uykuya dalacağımı biliyordum. "Benim adım bu."

BÖLÜM 41

Farthenwood'da benimle ilgilendiği zamanlarda Imogen, henüz bir hizmetçiydi ve Conner'ın emirlerine tabiydi. Ama şimdi Harlowe'un evindeydik ve çok açıktı ki o artık benim bakımımla ilgili her şeye hâkimdi ve kontrol ondaydı.

Ağzımı açmayı reddettiğim zamanlarda bana zorla yemek yediriyor ve su içiriyordu. Göğsümdeki ve sırtımdaki yaralarla ilgileniyor ve beni ziyarete gelen kimse olmadığı sürece yanımda kalıyordu. Tüm bu zaman boyunca birbirimize çok az şey söyledik. İkimizin de söyleyecek doğru sözcükleri olduğunu sanmıyordum.

Günün büyük kısmında şikâyet etmeden, onun günlük işlerini yapmasına izin verdim. Akşamüzerine doğru da Drylliad'a dönme vaktimizin geldiğini söyledim. Ondan, Amarinda ve Tobias'a bir bahane uydurup kaleden ayrılmalarını ve bizimle Farthenwood'da buluşmalarını söyleyecek bir haberci ayarlamasını istedim. Kaleye dönmeden önce, ne yapacağımızı tüm detaylarıyla konuşabilirdik.

Gülümseyerek "Kralın Drylliad'a kırık bir bacakla döndüğünü fark etmeyeceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona "Artık kral olmayabilirim," diye cevap verdim. Gregor olmasa bile, yerime geçecek kişi için oylama yapılmış olabilirdi.

O daha cevap veremeden kapı çalındı ve Mott içeri girdi. Imogen, odadan çıkmak için bir bahane buldu ve Mott onun sandalyesine oturdu.

Onunla konuşmaya nereden başlayacağımı bilmiyordum. Hem unvanımdan hem de kırığımın büyüklüğünden ötürü bana karşı saygı duyuyor olabilirdi ama bundan daha fazlasını istiyordum. Beni tekrar dostu olarak kabul etmesi için ne yapmam gerektiğini öğrenmeliydim. Onun da tuhaf hissettiği açıktı çünkü yüzüme bakmaktansa yer karolarını incelemeye çaba harcadı.

Sonunda "Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim," dedim. "Ama yaptıklarımla seni zor durumda bıraktığım için özür dilerim."

"Yeterince adil." Sonra da "Ama şunu unutma ki kaleyi terk ettiğin için çok öfkelendim fakat bunun için özür dilemeyeceğim. Her şeyin yolunda gitmesine memnun oldum ama bu ana kadar çok huzursuzdum," diye ekledi.

"Anlaştık." Duraksadım ve sonra "Ama gerekirse bunu gene yaparım," dedim. "Sadece Roden'ı bacağımı kıracak kadar sinirlendirmem."

Bir dakika kadar sessiz kaldık ve Mott daha üzgün bir ses tonu ile "Neden seninle birlikte gelmeme izin vermedin?" diye ekledi. "Seni koruyabilirdim."

Ona baktım. "Ama sorun da bu zaten. Beni koruyabilirdin ve bu ikimizin hayatının da riske girmesi anlamına gelirdi. Ve gitmek zorunda olan bendim. Bir gün, bir yerde Roden'la yüzleşmem gerektiğimi biliyordum. Benim haricimde kimseyle geri dönmezdi."

"Seni o şekilde tehdit edince, onu öldürmek zorunda kalacağını sandım."

"Eğer başka bir seçeneğim kalmasaydı yapardım. Ama tüm umudum onu yeniden kendi saflarıma çekebilmekti."

"Bizim yanımızda olması onun için daha iyi."

"Ve onun yanımızda olması da bizim için daha iyi," dedim. "Tehlikeli bir düşman ama sağlam bir dost. Carthya'nın ona ihtiyacı var."

"Ama tüm bu sana yaptıklarından sonra ona nasıl güvenebilirsin?"

"Son dövüşmemizde bacağıma vurarak her şeyi kolaylıkla sonlandırabilirdi. Ama bir kere bile vurmadı. Eğer beni öldürmek isteseydi bunu yapabilirdi."

Mott, beni başıyla onayladı. "O zaman ona güvenmeyi öğreneceğim. Dostların var, Jaron. Daima yanında olacağız."

Bunu daha iyi anlıyordum. Hâlâ sıkıca sarılı duran kolunu işaret ettim. "Kolun için üzgünüm," dedim.

"O gece malikâneye biraz daha erken varmalıydım. Harlowe seni gördüğünü inkâr etmek için elinden geleni yaptı ama gördüğü çok belliydi." Hafifçe sırıtarak "Senin Drylliadlı bir soyluya ait kaçak bir hizmetçi olduğunu sanmış," dedi.

Bir nedenle bu bana da komik geldi. Canım acıyana kadar kıkırdadım ve sonra "Harlowe, iyi bir adam," dedim. "Ondan başvekilim olmasını istedim."

Mott, kaşını kaldırdı. "Başvekil mi? Bu, diğer vekillerini kızdıracak. Bazıları sen doğmadan önce vekil olmuştu."

"Carthya'nın kontrolünü bir vatan hainine eline vermeye hazırlardı. Gregor'ın ihaneti ortaya çıktığında daha anlayışlı

olacaklardır. Harlowe, onları yönetecek doğru kişi."

"Sana iyi hizmet edecektir." Mott dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra "Bir kralın hırsızlara ve korsanlara katılmak için her şeyi neden bırakıp gidebileceğini anlayamadı. Kendini kaybetmiş olmandan korktu."

"Bir daha asla kendimi kaybetmeyeceğim," diye homurdandım. "En zor kısmı buydu." Sonra başımı kaldırıp Mott'a baktım. "Eğer beni affetmezsen asla kendi mi affetmeyeceğim."

"Yaptığın şey için mi?" Başını sağa sola salladı. "Ortada affedilecek bir şey yok."

"Hayır, yaptığım şey için değil." Bakışlarımı yere indirdim ve hafifçe battaniyemi sıktım. "Beni ben olduğum için affetmeni istiyorum. Bana hizmet etmek asla kolay olmayacak."

Mott'un gözleri nemlendi. "Buna eminim. Ama sana her hâlükârda hizmet edeceğim."

Bunu duyduktan sonra başımı yastığıma geri koydum ve biraz dinlendim. Mott tekrar konuşmaya başladığında gözlerimi açtım ama ileri doğru baktım.

"Senden şüphelenmemem gerektiğini bilmeliydim." Elini kolumun üstüne koydu.

"Bugün yaşıyorsun çünkü hayatın boyunca her şeyi doğru şekilde yaptın. Ve iyi yaptın."

Gülümsedim ve uykuma döndüm. Söyleyebileceği daha güzel bir şey olamazdı.

Uyandığımda Imogen yanımdaydı. Bütün gece boyunca uyumuş olmalıydım çünkü sabah güneşi odayı ısıtıyordu. Bu se-

fer doğrulup oturmama yardım etti ve içinde yemek olan bir tepsiyi kucağıma koydu.

"Yeniden kendin gibi görünüyorsun," dedi. "O, her kimse."

Ona daha iyi odaklanabilmek için birkaç kez gözümü kırptım. "Bir yatalak mı? Gerçek ben bu muyum?"

"Elbette değilsin. Ama..." Lafını kısa kesip omuz silkti. "Mutlu görünüyorsun. Tam sana göre."

Kıkırdadım. "Hayır değil."

"Sanırım değil." Bir dakika boyunca bana baktı ve sonra "Amarinda'nın emri de olsa, korsanların kampına gitmemeliydim," dedi.

"Sana katılıyorum."

"Sana yardımcı olabileceğimi umduk. Toka, çiçekler, seni kurtarma planımın birer parçasıydı. Ama başaramadım."

"Hayır, Imogen," dedim. "Beni kurtaran sensin. Sadece korsanların elinden de değil. Sana ihtiyacım var. Kaleye döndüğümüzde..."

"Ben geri dönmeyeceğim." Sanki daha kötü haberleri sessizce verebilmeyi umar gibi yavaşça nefes alıp verdi. "Jaron, lütfen beni anla. Artık orada kalamam."

"Neden kalamazsın?" Elbette benimle gelebilirdi. Başka türlü her şey nasıl normale dönebilirdi ki? Ses tonumda keskin bir ifadeyle "Sorun hizmetçiler mi, yoksa prenses..."

"Sorun sensin. Geri dönüp yanında olamam." Kaşlarını birbirine yaklaştırdı ve aralarında ince bir çizgi oluştu. "İşler değişti artık. Bunu anlamıyor musun?"

O anda hissettiğim hayal kırıklığıydı. Imogen'ı kaleden uzaklaştırdığımda onu yaralayacağımı biliyordum ama şu

anda nedenini anladığını açıkça görebiliyordum. "Seni gönderdiğim gece sadece..."

"Yapılması doğru olan şey buydu ve bunu ikimiz de biliyoruz. Devlin, krallığı elinden almak için beni kullanabilirdi."

Başımı salladım.

"Evet, bunu denedi. Ama işe yaramadı."

"Eğer seninle dövüşmeyi kabul etmeseydi ne olacaktı? Beni kırbaçlamasını engellemek için ona mağaranın yerini söyler miydin?"

Tam olarak ne demek istediğini belli etti. Seçeneğim ne olursa olsun, Devlin'in ona zarar vermesine izin veremezdim. Yine de çözüm bu değildi. Sonunda homurdanarak "Benimle kaleye geri gelmek zorundasın" dedim. "Biz sadece dostuz."

Gözleri doldu. "Hayır, Jaron değiliz. Belki de asla olmadık. Sana yakın olmanın canımı acıttığını görmüyor musun?"

Acı, şu an için bana en yakın olan duygu gibi görünüyordu. Belki son zamanlarda yaptığım şeyler Carthya için gerekliydi ama tüm yaptıklarımın bir bedeli vardı. Bu sefer bu yaptığım en iyi dostuma mal oldu.

Imogen, parmaklarının ucuyla gözünden akan bir yaşı sildi. "Dahası eğer geri dönecek olursam, senin ve Amarinda'nın yoluna çıkmış olacağım."

"Seni rahatsız eden şey bu mu? Bunu halledebilirim."

Kaşlarını çattı ve gözlerinden yaşlar akmasına rağmen haşin bir ses tonuyla konuştu. "Bu nasıl olacak? Beni seçip prensesi küçük mü düşüreceksin? Ülkesiyle, tek müttefikimizle tüm ilişkileri yerle bir mi edeceksin?" Başını salladı. "İnsanların onu seviyor Jaron. Beni seçecek olursan sana sırtlarını dönerler."

Seçmek mi? Çok şaşırmıştım. Kekeleyerek "Kimseyi seçmiyorum!" dedim.

"Seçmek zorunda değilsin. Seçimi ben yapıyorum." Imogen, bakışlarını kaçırdı ve sonra "Harlowe, burada kalıp Nila'ya bakmamı önerdi," diye ekledi. "Ve ben bu teklifini kabul edeceğim. Sen Drylliad'a dönmeli ve Amarinda'ya güvenmeyi öğrenmelisin. Ona ihtiyaç duymayı öğren."

Alaycı bir ifade takınıp başka tarafa döndüm. Bu kadar yol katetmişken tam olarak başladığım noktaya dönmüştüm. Imogen oturdu ve koluma dokundu.

"Jaron, o senin tarafında. Hep öyleydi."

"O bir vatan haini ile dost oldu."

"O senin dostun. Eğer ona dostluğunu gösterme şansı verseydin bunu bilirdin. Nasıl olur da düşmanlarını bu kadar açık seçik görebilirken, dostlarının kim olduğunu göremezsin?" Imogen, çok kısa bir süre gözlerini kapadı. "Sen bir kralsın ve o da senin kraliçen olacak. Bir gün gelecek ve onunla evleneceksin."

Bu sefer sesinde bir titreme yakaladım ve önceden yanılıp yanılmadığımı merak ettim. Belki de Imogen artık dost olmadığımızı söylemiyordu. Asıl söylemek istediği artık sadece dost olmadığımızdı.

Onun gözlerinin içine bakmam imkânsızdı ve ağzımda geveleyerek "Imogen, beni seviyor musun?" diye sordum.

Cevabını beklerken kalbim deli gibi çarpıyordu. Bir türlü geçmek bilmeyen uzun saniyeler sonunda bu soruyu kesinlikle sormamam gerektiğini hissetmeye başladım. Sevgi kavramını anlıyordum ama birinin bana bu şekilde bir sevgi hissedebileceğinden şüphem vardı. Tek istediğim onun benim dostum olmasıydı ama şimdi bunu da kaybedecek gibi görünüyordum.

Uzun, korkunç bir sessizlikten sonra başını hayır anlamında salladı ve "Senin dünyana ait değilim, Jaron," diye fısıldadı. "Senin prensesin var. Onun kalbini kazan. Onun ol."

Gerçek duygularını saklıyor olabilir mi diye Imogen'ın yüzünde bir işaret aradım. Ben de esas duygularımı berbat şeylerin arkasına gizlemiş ve onu kaleden gönderdiğim gece kendisine canını acıtan şeyler söylemiştim. Duygularım karmakarışıktı. Imogen'ın o gece dünyasının alt üst olduğunu hissedip hissetmediğini merak ettim. O da, şu an benim içinde bulunduğum durumda mıydı? Acısını saklıyordu. Bunu görebilecek kadar iyi tanıyordum onu. Ama hâlâ anlayamadığım nedenlerden ötürü, bu olanların nedeni bendim.

Ama nedenlerin önemi yoktu. Haklıydı. Ne hissedersek hissedelim asla bana ait olamazdı. Benim geleceğim belliydi ve bu gelecekte sadece müstakbel prensese yer vardı.

Sessizce başımı salladım. O da ayağa kalkıp bir şeylerle uğraşmaya başladı. "Gitmek için yakında hazır olursun. Harlowe, arabanın içine bir yatak koyduracak."

Sanki bunu umursuyordum. "Yatağa ihtiyacım," yok diye homurdandım. "At arabasında gideceğim."

"Pekâlâ. Buna hazırsan sorun yok."

Benimle göz göze gelmiyordu bile. Bu korkunç bir şeydi. Ama onun gözlerinin içine bakmanın ve boşluktan başka bir şey görmemenin çok daha beter olacağını düşünüyordum.

Beni anlayacağını umarak son kez konuştum. "Hayatlarımız bizi nereye sürüklüyor olursa olsun kesin olan bir şey var. Aramızda her zaman bir bağ olacak. Bunu inkâr edebilirsin ama ben edemem. O kadar iyi bir yalancı olmasam bile."

Imogen, başını salladı ve uzun, saygılı bir reverans yap-

mak üzere bana doğru döndü. "Lütfen beni affedin majesteleri. Bir daha birbirimizi göreceğimizi sanmıyorum. Size hayatta mutluluklar dilerim" dedi ve odayı terk etti.

BÖLÜM 42

Mott ve Roden arabayı Farthenwood'a doğru sürdüler. Harlowe yanımda oturuyordu ve Fink de onun karşısındaydı. Ayağımı karşımdaki koltuğa uzatmıştım. Altına konulan ve ayağımı destekleyen battaniyeler o kadar çoktu ki onların Libeth'teki tüm kullanılmayan battaniyeler olduğunu tahmin ettim. Bir deprem tüm Carthya'yı zangır zangır titretebilirdi ama ayağımı oynatması çok zor görünüyordu.

Yolculuğun büyük bir kısmı sessizlik içinde geçti. Harlowe'un bu özelliğini sevdim. Anlamsız konuşmalara katılmaya çalışmıyor ve genellikle konuşulanları dinlemeyi ve etrafını seyretmeyi tercih ediyordu. Ve bundan memnun görünüyordu. Tam tersine Fink, konuşma dürtüsü ile savaşıyordu. İçinde tuttuğu enerjiyi başka şekilde dışarı atamıyordu. Ama biri onu tehdit etmiş olmalıydı, çünkü bana bakıp ne zaman ağzını açsa, hemen kapatır ve pencereden dışarı bakmaya devam ederdi.

Farthenwood'a vardığımızda hava kararmıştı. Fink, yolculuğun büyük kısmında uyukladı ve araba durduktan sonra bile uyumaya devam etti. Kraliyet arabası da çoktan oraya varmıştı.

Tobias, hemen bizi selamlamaya geldi. Yaralı yüzüm ve tahtalarla sabitlenmiş bacağımı görünce derin bir nefes alıp verdi ama ona ikna edici bir gülümsemeyle karşılık verince rahatladı. Roden'a şüpheci gözlerle baktı ama Roden'ın bir süredir bu tür bakışlarla karşılaşacağım düşündüğünü tahmin ettim. Dahası her şey ona açıklanınca, Tobias bu durumu kabullenecekti.

Tobias'a "En sonunda bir öğretmen olacaksın," dedim. "İlk öğrencin arabanın içinde uyuyor. Sana bol şans dilerim."

Tobias, kaşlarını çattı ve arabaya şüpheli bir bakış attı.

"Bu sorun senin için yeterli değilse senden bir isteğim daha var," dedim. "Hâlâ bir vekile daha ihtiyacım var. Lütfen kabul et, Tobias."

Gözleri kocaman açıldı. "Bana vekilin olmamı mı teklif ediyorsun? Gerçekten mi?"

"Bana şimdi teşekkür et. Çünkü bunu kabul ettiğin için pişman olmadan önce, bu aptallarla çok fazla zaman geçirmeyeceksin."

"O zaman teşekkür edeceğim majesteleri." Tobias, kralın yüzüğünü öptü ve onu bana uzattı. "Başka kıyafetler getirdim böylece yeniden kendim olabileceğim. Senin için de var ama o bacakla pantolonunu nasıl giyebileceğinden emin değilim."

"Bir şekilde hallederim. Ya prenses? O burada mı?"

Tobias, başını evet anlamında salladı. "Eğer onunla konuşmak istersen seninle istediğin yerde buluşabileceğini söyledi." Sonra da "Onunla bir hafta boyunca oldukça fazla zaman geçirdim," diye ekledi. "Seni samimi şekilde umursuyor."

Onun Amarinda hakkındaki değerlendirmesini pas geçip "Birileri yiyecek bir şeyler bulursa iyi olur çünkü gerçekten acıktım," dedim. "Üstümü değiştirmem biraz zaman alacak

ama işim bittiğinde prensese bana katılmasını söyler misin?"

Üstümü değiştirip hazırlanmam yaklaşık bir saati buldu. Artık prenses küçük yemek odasına gelebilirdi. Ayağımı masanın altına yerleştirmeden Tobias'ın onu getirmesine izin veremezdim. Ama durumumdan çoktan haberdar olmalıydı çünkü ilk baktığı şey karşımdaki sandalye oldu. Ve tabii eğer yapabilseydim, kalkıp onu düzgün bir şekilde selamlamama fırsat vermeden, Tobias'ın çektiği sandalyesine oturdu.

Bu akşamki kıyafeti basitti. Üzerinde mavi, pamuklu bir bluz ve mavi çizgili bir etek vardı. Kahverengi saçları sanki bir şelale gibi sırtından aşağıya uzanıyordu ve beyaz bir kurdele ile bağlanmıştı. Benim için ne anlama gelirse gelsin güzelliğini inkâr edemezdim. Çuval bile giymiş olsa kafaların ona dönmesi kaçınılmazdı.

Konuşmayı Amarinda başlattı. "Saçına ne yaptın?"

Sorusu bana çok tuhaf geldi. Her tarafım kesik ve morlukla doluydu. Bacağımdaki kırıktan bahsetmiyorum bile. Onun, üzerine yorum yaptığı şey saçım oldu. Ama sonra fark ettim ki muhtemelen ne kadar kötü göründüğümü belli etmeme niyetindeydi. O yüzden sırıttım. "Berbere uğraşacağı bir iş vermek istedim."

"Her zaman hizmetçilerini eğlendirmenin bir yolunu bulacak kadar düşüncelisin."

Tobias "Eşine rastlanmayacak kadar iyi biridir," dedi.

Amarinda ona gülümsedi. "Tobias'la gurur duymalısın. Yokluğunda hayranlık uyandıran bir iş yaptı. Vekillerin yerine geçecek kişi için oylama yapacakları gün onlara on sayfalık detaylı bir metin yolladı ve on sekiz vekilin verecekleri oyların bağlayıcı bir hükmü olmadığını açıkladı. Çok dâhiceydi!"

Tobias "Teşekkür ederim leydim," dedi.

"O zaman oylama ertelenecek mi?" diye sordum.

Kafasını hayır anlamında salladı. "Oylama filan olmayacak. Sen Carthya'nın tek ve kesin hükümdarısın."

Gözlerimi kapadım ve içimi rahatlatan duygu selinin keyfini çıkardım. Sonra Tobias'a bir bakış atarak "Bunun karşılığını nasıl ödeyebilirim?" diye sordum.

"Sadece bunu bir daha yapmayacağına söz ver. Darılma Jaron ama senin hayatını istemiyorum. Kapalı kapılar ardında kilitli kalmış olmama rağmen, bunun ne kadar korkunç olabileceğini anladım."

"Ben yokken seni öldürmeye çalışan biri oldu mu?"

"Hayır."

"O zaman daha hiçbir şey anlamamışsın demektir. Şimdi bizi yalnız bırakır mısın?"

Tobias, selam verip odayı terk ettikten sonra Amarinda'ya döndüm. "Imogen'ı korsanların yanına yolladın."

Yavaşça başını sallarken bir tutam saç önüne düştü. "Kaleyi terk etmeden önce uzun uzun konuştuk. Bana saldırı hakkında söylediklerini ona anlattım. Imogen, senin korsanların yanına gittiğine emindi. Oraya gitmeyi kendisi teklif etti. Senin fikrini değiştirebilecek biri varsa, onun da kendisi olduğundan emindi. Fikrini değiştiremese bile en azından senin güvende olmanı sağlardı."

"Ona gitmemesini emretmeliydin."

"Güneşe de doğmamasını emredebilirim ama yine de doğar. Her hâlükârda gidecekti, Jaron."

"Ya sen Amarinda? Seni berbat bir durumda bıraktım."

"Aslında bırakmadın." Uzun kirpiklerini oynattı ve "Benim buradaki rolüm önemsizdi," dedi.

"Birinin Carthya'yı yönetmeye devam etmesini sağlamaktan daha önemli bir şey yoktu. Dahası senin hayatını tehlikeye attım. Mott, Kerwyn'e Gregor'ın vatan hainliğini haber vermek için çoktan yola çıktı." Bu kısmı anlatırken ona zar zor baktım. Gregor onun en yakın dostuydu. "En büyük endişem eğer dönmeseydim sana ne olacağıydı."

"Bana karşı bir tehdit olsaydı, Gregor beni korurdu. Seninle ilgili niyeti ne olursa olsun, mutlaka benim güvende kalmamı sağlardı." Bakışlarını yere indirdi. "Sanırım tahta geçince onun karısı olacağıma inandı."

"Haklı mıydı?"

Kaşlarını çattı. "Şartlar ne olursa olsun onu asla kabul etmezdim. Onunla o kadar çok zaman geçirip ne olduğunu görmeyeceğimi mi düşündün?"

"O zaman biliyor muydun?"

"Tam olarak değil. Ama şüphelenmiştim. Ailenin ölümünden sonra onun sadakatsizliğinin küçük ipuçlarını fark ettim. Onunla dostluk kurmaya karar verdim. Onunla yakın ilişki kurarsam, ona karşı bazı deliller bulacağımı umdum. Conner'a yemek götürmemin tek nedeni, bunu benden Gregor'ın istemiş olmasıydı. Sanırım beni sana karşı test etmek için böyle bir yol denedi."

"Neredeyse işe yarıyordu. Seni vatan haini ilan etmeye hazırdım. " İşlerin çok daha kötü bir hâl alabilme düşüncesi tüylerimi ürpertti.

"Çok fazla riske girdin. Neden bunu bana anlatmadın?"

Sırtını dikleştirdi. "Bunu sana anlatmam çok zordu. Dahası o senin komutanındı. Sana ispat edemeyeceğim suçlamalarla gelmek istemedim. Suikast girişiminden sonra her şey çok çabuk olup bitti. Seninle o gece geç saatte konuşmak

istedim ama kapında bekleyen nöbetçiler gizlice kaçtığını ve hiç kimsenin nerede olduğunu bilmediğini söylediler. Sonraki sabah da çoktan gitmiştin."

Geriye yaslandım ve kıkırdadım. Başını meraklı biçimde sağa sola sallayarak "Senin neredeyse ölmene neden olacak bir sırrı itiraf ettim. Buna kızacağını düşündüm, eğleneceğini değil."

İç çekerek "Ben sadece kendime kızgınım," dedim. "Mott başından beri haklıydı. Ben, ahmağın tekiyim. Gregor'la olan dostluğunu biliyordum. Bu nedenle seninle konuşmadım bile. Eğer konuşmuş olsaydım işler çok daha kolay hallolurdu."

"Öyle." Amarinda utanarak gülümsedi. "Nihayet konuşacak bir şeyler bulmamız bir mucize."

"Aslında daha önce konuşmalıydık. Imogen seninle işleri yoluna koymamı söyleyip durdu ama yapamadım. Aramızda yaşanan tüm olumsuzluklar tamamen benim hatam."

Amarinda dudaklarını sıktı ve "Imogen'ın Libeth'te kaldığını duydum," dedi.

"Evet."

"O olmadığım ve bir gün benimle evlenmek zorunda olduğun için benden nefret ediyor musun?"

Nazik olmayan bir kahkaha patlatmamak için ona bir an gözlerimi dikerek baktım. Bana gözlerinden ateşler saçarak karşılık verdi ve içimdeki duygu acıya dönüştü. "Beni affet," dedim. "Söylediklerin, bunca zamandır sana söylemek istediğim ama bir türlü cesaret edip söyleyemediğim şeyler." Konuşmasına fırsat vermeden "Benden nefret ediyor musun?" diye ekledim. "Ağabeyim olmadığım ve bir gün benimle evlenmek zorunda olacağın için."

Hafifçe gülümsedi ve başını sallayarak beni anladığını gösterdi. Elini savurdu. Eli elime değdi. Tam geri çekmek üzereyken elini yakaladım ve kavradım. Bu işbirliğimizin bir işaretiydi ve bundan sonra birlikte hareket edecektik. Başta elini yumruk yapmıştı ama sonra rahatlayıp serbest bıraktı. Daha önce hiç kimsenin elini bu şekilde tutmamıştım. Hem harika hem korkutucu bir duyguydu.

"Imogen'ı aklımdan çıkarıyorum," dedim. "Ve senden de ağabeyimi aklından çıkarmanı istiyorum."

Yavaşça kafasını salladı. "Dost muyuz, Jaron?"

"Dostuz."

Amarinda diğer eliyle korsanların koluma bastığı mühre dokundu. Yanık hâlâ kırmızı ve tazeydi. Ama nasıl olduysa dokunduğunda canım acımadı.

"Sonunda iyileşecek ama asla silinmeyecek," dedim.

"Silinmemeli. O artık senin geçmişinin bir parçası. Yaptığın Carthya tarihine yazılacak."

"Yine de onu mümkün olduğunca gizlemeye çalışacağım."

Amarinda, elimi sımsıkı tuttu. "Onu saklamana gerek yok. Ya da benden bir şey gizlemene."

Yeniden sessizlik oldu ama öncekine göre daha az tuhaftı. Eli yumuşaktı ve benimkinin ona göre pürüzlü ve rahatsızlık verici olup olmadığını merak ettim. Onun için kaba biri olmadığımı umdum.

Sonunda sırıttım ve "Bundan sonra iyi pişmiş et yemeyeceğim," dedim. Başını kaldırıp bana bir bakış attı. Kafası karışmıştı. "Artık dost olduğumuza göre bunu bilmen gerektiğini düşündüm," diye ekledim.

Amarinda kocaman gülümsedi. "Kadınların pantolon giy-

mesine izin verilmemesinin haksızlık olduğunu düşünüyorum. Elbiseden çok daha rahat görünüyorlar."

Kıkırdadım. "Değiller. Modanın her sene gardırobuma eklemem için yeni parçalar keşfettiğini düşünüyorum."

"Ve eteklerime bir kat daha." Bir an düşündü ve "Aşçıya kaba davranmanın komik olduğunu düşünüyorum. Ona kaba davrandığın zaman yüzü renkten renge, şekilden şekle giriyor ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok."

"Etimi çok pişirebilir."

Bu sefer kahkaha attı ve elimi bile sıktı. Sessizliğe büründük. Bir süre sonra "Carthya'yı babam gibi yönetmeyeceğim ve sen de asla ağabeyim gibi olmamı bekleyemezsin," dedim. "Ama elimden geldiğince iyi yöneteceğim ve umarım bu, bir gün benimle gurur duyan bir prenses olman için yeterli olur."

"Bugüne ne dersin?" Bana gülümsediğinde aramızda bir şeylerin değiştiği açıkça belli oluyordu. "Jaron, Carthya için yaptıklarından ötürü seninle gurur duyuyorum. Yokluğunda burayı yönetebileceğime güvendiğin için de gururluyum. Ve şimdi senin yanında oturabildiğim için onur duyuyorum. Önümüzde bizi bekleyen çok daha büyük şeyler var."

Ve kral olduğumdan beri ilk kez ona inandım.

BÖLÜM 43

Drylliad'a vardığımızda akşamüstünü biraz geçiyordu. Buna rağmen sokaklar her zamankinden daha sakindi ve evlerin çoğunun içi karanlıktı. Belki de tahminimden daha geç olmuştu. Hâlâ yorgun olduğum için, araba kale kapısından içeri girerken, kafamı koltuğun arkasına yasladım. Fink, pencerenin perdesini araladı ve benimle konuşmaya çalıştı ama Harlowe onu susturdu ve sessiz olmasını söyledi.

Buradan, yaklaşık iki hafta önce ayrıldığımdan beri çok şey değişmişti. Bazı şeyler daha iyiye gitmişti. Gregor ve korsan saldırısı tehlikesi olmadığı için Carthya güvendeydi, Roden da, Amarinda da yanımdaydılar ve birinin yerime geçirilme tehdidi ortadan kalkmıştı. Ama her şey benim istediğim gibi değildi. İster istemez, hayatta olsaydı, babamın yaptığım şeyi onaylayıp onaylamayacağını merak ettim. Muhtemelen etmeyecekti ama bunu kabul edebilirdim.

Arabamız durduğunda Harlowe'a "Buna hazır mısın?" diye sordum. "Şimdiden özür dilerim ama yakında benimle birlikte olmanın ne anlama geldiğini göreceksin." İnsanlar benim hakkımda ne düşünürlerse düşünsünler, Harlowe'a hak ettiği saygıyı vermelerini umdum.

Harlowe, sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Daha iyi bir soru şu ki majesteleri, siz hazır mısınız?"

Dışarı ilk adım atan o oldu. Avlunun normalden daha iyi aydınlatıldığını fark ettim. Sonra Harlowe inmesine yardım etmek için Amarinda'ya elini uzattı. Amarinda arabadan çıktığında dışarıda mırıltılar, homurtular ve ayak sesleri duydum.

Sonra Harlowe başını içeri uzattı. "Arabadan inmek için yardıma ihtiyacınız olacak, efendim," dedi.

Kafamı sinirlice hayır anlamında salladım. "Bu gösteri için kaç hizmetçi toplandı? Çaresizliğime gülmelerindense bunu kendi başıma yapmayı yeğlerim."

Harlowe, bana elini uzattı. "Kolumu tut, lütfen. Bana güven."

Kapıya biraz daha yaklaştım ve o da kapıyı sonuna kadar açtı. İlk başta tüm gördüğüm avlunun meşalelerle aydınlatılmış yolu oldu. Dışarısı o kadar aydınlıktı ki, gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Arabadan inip yere ayak bastığımda avludan coşkulu bir tezahürat yükseldi.

Başta duraksadım. Harlowe'un yardımı olmaksızın dengemi kaybedip düşebilirdim. Bu tezahüratın bana yapılması mümkün müydü? Harlowe, gülümseyerek "Beni bu konuda mı uyarmıştın? Seninle birlikte olmak bu anlama mı geliyor?" dedi.

Olup biteni anlamayarak başımı hayır anlamında salladım. Yukarıdan bir yerlerden Kerwyn'in sesinin yankılandığını duydum. "Majestelerini selamlayın. Carthya Hükümdarı, Jaron'ı." Ve arkasından çok daha coşkulu bir tezahürat geldi.

Yanımdaki Amarinda "Hükümdar Jaron," dedi. "Bunu sevdim. Evine hoş geldin diyen halkını gör."

Harlowe beni ışığın daha az yoğun olduğu bir yere yönlendirdi. Böylece halkımı daha iyi görebilecektim. Görebil-

diğim kadarıyla avlu insanla dolmuştu. Benim insanlarımla. Sonra yavaşça, çok saygılı bir şekilde dizlerinin üzerine çöktüler ve sessizliğe gömüldüler.

Mott ve Kerwyn bana doğru geldi. Eğilip beni selamladılar ve ayağa kalkarken Kerwyn gözünden akan yaşları eliyle sildi. Bana bakarak başını salladı.

"Nasıl göründüğümü biliyorum," dedim.

"Hayır, seni nasıl gördüğümüze dair hiçbir fikrin olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi.

Kafam hâlâ karışıktı. "İnsanların buraya gelmelerini sen mi emrettin?"

Kerwyn "Kendi istekleriyle geldiler," dedi.

"Onlar için yaptıklarımı duyduktan sonra."

"Ama nasıl..." Sonra gözlerimi kıstım. "Mott, yoksa sen mi söyledin?"

"Birkaç kişiye bahsetmiş olabilirim." Konuşurken kıkırdıyordu ve yaptığından memnun olduğu açıktı.

Başımı kaldırıp kalabalığa tekrar baktım. Kesinlikle şaşkına dönmüştüm. Conner, insanlar istediği için değil sadece kraliyet soyundan geldiğim için kral olduğumu söylemişti. Ama artık bu doğru değildi. Gözlerime yaşlar doldu ve içimi asla ulaşamayacağımı düşündüğüm bir duygu kapladı. Huzurluydum. Korsanlarla giriştiğim savaştan daha büyüğü sona ermişti.

Kalbimden bir gülümseme yükseldi ve yüzüme yayıldı. İki kolumu da kaldırdım ve daha güçlü bir ses tonuyla "İnsanlarım, dostlarım. Biz Carthya'yız!" dedim.

Onlar yeniden tezahürat edene kadar o şekilde kaldım ve sonra kollarımı indirdim ve Mott'a döndüm. Nihayet üzerimdeki bitkinlik, savaşı kazanıyordu. "Odama gitmeme yardımcı olur musun?" dedim.

Başını kolumun altından geçirerek "Elbette kralım," dedi. Avludan ayrılışımı daha fazla tezahürat izledi.

Sonraki iki ay sakin geçti. Gerektiğinde Amarinda ile birlikte halka görünüyorduk, çünkü bacağım yüzünden normalden daha az organizasyon yapılıyordu. Genellikle akşam yemeklerini birlikte yiyorduk. Bazen başka insanlar da yemeğe katılıyordu ama yemekte kim olursa olsun iyi zaman geçiriyorduk.

Sekiz hafta sonra doktor bacağımdaki sargıyı çıkarmama izin verdi. Onu mümkün olduğunca kullanmam için beni cesaretlendirdi. Cesaretlendirilmeye ihtiyacım yoktu. Yazın en sıcak günlerini yaşıyorduk ve dışarı çıkabilmek için can atıyordum. Her sabah ve akşam mümkün olduğunca uzun bir mesafe koşuyordum. Ta ki Mott beni bulup, bacağımın tam olarak iyileşmediğini kesin bir dille hatırlatana kadar. Ona bacağımın her zaman az da olsa ağrıdığını ve bu şekilde daha çabuk ve kolay alışacağımı söylüyordum.

Yine koşuya çıktığım akşamlardan birinde Mott'un bana doğru geldiğini gördüm. Normalde koşmaya devam eder ve dikkatimi çekmesi için gerekeni yapmasını beklerdim. Ama o gece yalnız değildi. Kerwyn ve Amarinda da yanındaydılar ve üçünün de yüzünde gergin bir ifade vardı.

Koşu sırasında bana refakat eden adam durduğumu görünce, elindeki havluyla yanıma koştu. Havluyu boynuma doladım ve sonra onu gönderdim.

"Ne oldu?" Bu soruyu özel olarak üçünden birine sormamıştım.

Kerwyn cevap verdi. "Haberler kötü Jaron. Dün gece Avenia ordusu sınırlarımızı aştı. Libeth, yerle bir edildi."

Uzunca bir süre nefes alamadım. Bu tür bir saldırının şiddetini kavrayamadım. Yakında bir şeyler olacağını biliyordum ama bunun değil. Bunun gibi bir şey değil. Bir şeyler söylemek için bocaladım ama Mott'a bakarak ondan bir cevap bekledim. "Nila, Harlowe'un hizmetçilerinden biriyle

kaçmış. Bize saldırıyı haber veren o. Harlowe şimdi onların yanında."

"Ya Imogen?"

Amarinda hafifçe başını olumsuz anlamda salladı. "Onu ele geçirmişler. Harlowe'un hizmetçisi Avenialılar'ın, Libeth'e bu amaçla geldiklerine inanıyor. Ona ulaşmak için."

Bana ulaşmak için.

"Onu bulacağız." Mott'un eli çoktan kılıcına gitmişti.

Kerwyn "Ama durum daha kötü," dedi. "Duyduk ki Gelyn ve Mendenwal orduları da kuzeyden ve doğudan ilerliyorlarmış. Bu planlı bir saldırıymış ve etrafımız çevrildi. Savaş başladı, Jaron."